

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Biz Ona (Doğru ve Eğri Olmak Üzere) İki de Yol Göstermedik mi?" (Beled: 10)

"Yolun Doğrusunu Göstermek Allah'a Âittir. Yolun Eğri Olanı da Vardır." (Nahl: 9)

"Bizim Uğrumuzda Bizim İçin Mücadele Edenlere Elbette Yollarımızı Gösteririz." (Ankebût: 69)

"Biz Ona Hidayet Yolunu Gösterdik. İster Şükredici Olsun, İsterse Nankör Olsun." (İnsan: 3)

"Hidayeti Kabul Edenlere Gelince, Allah Onların Hidayetini Artırmış ve Onlara Takvâ Yollarını İlham Etmiştir." (Muhammed: 17)

"Şüphesiz ki Bu Bir Öğüttür. Artık Dileyen Rabb'ine Varan Bir Yol Tutar." (İnsan: 29)

YOLLARIN AYRILIŞ NOKTASI

Hüsranda Olanlar

1-Âhir Zaman Âlimleri

Mehirsiz Nikâh Olmaz

2-Münâfıklar

3-Kâfirler

Hüsrandan Kurtulanlar

İman

İslâm

İbadet

Vesileler

Muharrem Ayı ve Aşure Orucu

Mevlid Kandili

Receb-i Şerif Ayı

Regaib Gecesi
Miraç Gecesi
Şaban-ı Şerif Ayı
Berat Gecesi
Ramazan-ı Şerif
Kadir Gecesi
Zilkade Ayı
Zilhicce Ayı
Cuma Günü

/ İsmail Yavuz

NÂZİÂT SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ - 2

[Tefekkürü Davet](#)

HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

[Baş Düşmanlar - 2](#)

Böylece:

"Onlar yakında bilecekler!" (Hicr: 96)

Âyet-i kerime'si tecellî etmiş, Allah-u Teâlâ; Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-i ile alay eden, dinini hafife alan, Kur'an-ı azîmüsan'ı küçümseyen münkirlere bir bir cezalarını dünyada da vermiştir.

Ahirette verilecek cezalar ise şüphesiz ki daha şiddetlidir.

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (83)

["Seyyid Ali el-Hemedânî" -Kuddise Sırruh- \(1\)](#)

MEKTUBAT

[İhtiyarlığın İhtarı \(99. Mektup\)](#)

/ Muhammed Es'ad Erbili -Kuddise Sırruh-

SÖZLER VE NOTLAR-34

["Kapıdan Kovsa..."](#) / Mehmed Ali Körpe

Meselâ bazı veliler derler ki: *"Ben en büyük dersi köpekten aldım, en büyük tevâzuuyu köpekte gördüm."* Köpeğe git dersin gider, gel dersin gelir. Onun içindir ki insan kapıdan kovsa bacadan girecek, bacadan kovsa kapıdan girecek, o kapıdan ayrılmayacak. Çünkü başka kapı yok.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (18)

[Muhyiddin İbnü'l-Arâbî -Kuddise Sırruh- \(7\)](#)

İşte gizli kalan işlerin içyüzü!.. Bunlar halka anlatılmaz, anlatılsa da hiç kimse anlamaz...

NE İDİK, NE OLDUK!

[OSMANLI İMPARATORLUĞU-24](#)

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılış sebeplerinin başında, baştaki idarecilerin münafıkları teşhis edememeleri ve bu tip şahısların devletin en yüksek makamlarına kadar yükselmeleri ve darbeyi içten vurmaları olmuştur.

TARİHTEN SAYFALAR

[Oğuz Han Bir Muvahhid İdi. Resulullah Aleyhisselâm Devrinde Yaşayan Türk Hükümdarı Basû Hân ve Dede Korkut Müslüman Olmuşlardı! / Hakan Yılmaz](#)

Selmân-ı Fârisî -radiya'llâhu anh- Türkler'e İslâm ahkâmını öğretmek ve dinin icâplarını tâlîm etmek üzere, Oğuz kavminin arasında bir süre misâfir oldu; onun sözlerine kulak verip öğrettiklerini kemâliyle idrâk edenler Müslüman Türk milletinin ilk "fakı"ları oldu.

GÜNDEM

[Amerika ve Avrupa Topyekün Saldırıda! Karşılığını Verelim! / Uğur Kara](#)

Kuzey Irak sınırında yaşanan harekât çok büyük hayırlara vesile olmuştur. Ancak PKK ve Kerkük meselelerini halletmedikçe tehlike büyüyerek devam edecektir. Küffar vazgeçme niyetinde değil. Büyük planlar çeviriyor. Bunların elbet bir karşılığı var. Biz yaklaşık bir senedir "Yâ Rabbi! Vatanımızı muhafa et, ordumuzu muzaffer et!" diye duâ ediyoruz. Siz ne yapıyorsunuz?

ŞİİR

[Tevhid](#) / Mehmet Ali Körpe

*Hep nebiler söyledi,
"Gerçek bu, hak bu!" dedi,
Ezelden de böyleydi,
Senden başka ilâh yok!*

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Allah-u Teâlâ yeryüzünde haksız yere büyülenenlerin, koyduğu hükümlerden yüz çevirenlerin, ne kadar delillerle karşılaşsalar bile inanmayanların, doğru yolu apaçık görseler bile o yolda yürümeyenlerin, dalâlet yollarına daldıkça dalanların durumlarını ve âkıbetlerini bir Âyet-i kerime'sinde şöyle beyan buyurmaktadır:

"Yeryüzünde haksız yere böbürlenip büyüklük taslayanları âyetlerimi idrakten çevireceğim, anlamaktan mahrum edeceğim." (A'râf: 146)

Kalpleri öyle mühürlenecek ki; dinin inceliklerini, ilâhî hükümlerdeki hikmet ve hakikatleri anlamazlar, gerçeklere nüfuz edemezler.

"Onlar bütün âyetleri görseler yine de inanmazlar." (A'râf: 146)

Büyüklük taslamaları onları tasdik etmelerine mâni olur, tefekkür etmezler, ibret almazlar.

"Doğru yolu görseler onu yol edinmezler." (A'râf: 146)

Kendilerini sapıklık kapladığı için Hakk'a yönelmezler ve o yolun doğru olduğunu görmelerine rağmen o yolu tutmazlar.

"Azgınlık yolunu görseler hemen onu yol edinirler." (A'râf: 146)

Hevâ ve heveslerine uygun ve bâtil arzularına ulaştırıcı olmasından dolayı, dalâlet yolunu kendilerine hiç ayrılmayacakları bir yol olarak seçerler.

"Çünkü onlar âyetlerimizi yalanladılar ve onları umursamaz oldular." (A'râf: 146)

Onların bu gafletleri yanılmak ve bilgisizlikten kaynaklanan bir gaflet değil, Hakk'a ve hakikate yüz çevirmelerinden kaynaklanan bir gaflettir.

Onlar Allah-u Teâlâ ile ilgilerini kesmişler, halk ile ilgilerini kurmuşlar. Onların alış-verişi halk iledir. Yalnız ve yalnız nam, şöhret, gösteriş, riyaset ve mevki düşünürler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Onlar hem insanları Kur'an'dan menederler, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

Böylece ancak kendilerini helâke atarlar da farkına varmazlar." (En'âm: 26)

Allah-u Teâlâ'nın helâl kıldığı şey kıyamete kadar helâldir, haram kıldığı şey de ebediyen haramdır. Zira İslâm'ın hükümleri zaman ve zeminle sınırlı değildir. Mevki ve rütbesi ne olursa olsun; İslâm'ın helâl kıldığına haram, haram kıldığına da helâl demeye hiç kimsenin hakkı ve selâhiyeti yoktur.

Bazıları da hidayetten uzak kimseleri İslâm'a ısındırmak için din adına bazı tavizler vermekte bir mahzur görmezler. Böylece akıllarınca bir münkiri veya bir münafığı dine ısındıracağız derken hem kendileri dinden çıkıp uzaklaşırlar hem de etraflarını dinden çıkarırlar.

Bu noktada örnek olarak; Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi Prof. Dr. Saim Yeprem'in, "*dini nikâh diye bir şey olmadığını, resmi nikâhın yeterli olduğu*" söylemlerine, İslâm dininin hakikatleri gözler önüne serilerek Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerin nûr ışığı altında, mümin kulların aydınlatılmasına, imanlarının muhafaza edilmesine çalışılmıştır.

Nikâhın önemi o kadar büyüktür ki, Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'dan zamanımıza kadar meşru kılınan ve fakat cennet-i âlâ'da da devam edecek olan ibadet nikâh ve imandır. İmanları sebebiyle cennet-i âlâ'ya girenlerin artık mal mülk gibi metaları dünyada kalmıştır. Fakat sahîh nikâhla evliliklerini sürdüren mümin ve mümine eşler orada da beraberdirler.

Evlilik bağı, sonucunda karı ve kocayı bağlayıcı, karşılıklı hakların meydana geldiği bir akittir. Bu haklar muhtelif Âyet-i kerime'lerde açıklanmıştır. Karı-koca arasındaki bu hukuka mehir de girmektedir.

Görülüyor ki mehir bir Hakkullah'tır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Nikâhınıza aldığınız kadınların mehirlerini bir hak olarak seve seve verin. Bununla beraber eğer mehirlerin bir kısmını kendiliklerinden gönül hoşnutluğu ile size bağışlarsa, onu âfiyetle yiyin." (Nisâ: 4)

Bu Âyet-i kerime mucibince mehir nikâhın şartıdır.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Biz Ona (Doğru ve Eğri Olmak Üzere) İki de Yol Göstermedik mi?" (Beled: 10)

"Yolun Doğrusunu Göstermek Allah'a Âittir. Yolun Eğri Olanı da Vardır." (Nahl: 9)

"Bizim Uğrumuzda Bizim İçin Mücadele Edenlere Elbette Yollarımızı Gösteririz." (Ankebût: 69)

"Biz Ona Hidayet Yolunu Gösterdik. İster Şükredici Olsun, İsterse Nankör Olsun." (İnsan: 3)

"Hidayeti Kabul Edenlere Gelince, Allah Onların Hidayetini Artırmış ve Onlara Takvâ Yollarını İlham Etmıştır." (Muhammed: 17)

"Şüphesiz ki Bu Bir Öğüttür. Artık Dileyen Rabb'ine Varan Bir Yol Tutar." (İnsan: 29)

YOLLARIN AYRILIŞ NOKTASI

Allah-u Teâlâ Asr sûre-i şerifinde şöyle buyurmaktadır:
"Asra yemin olsun ki, insan gerçekten hüsrân içindedir. Ancak iman edip amel-i salih işleyenler, birbirlerine Hakk'ı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesnâ." (Asr: 1-3)

İslâm'da bir iyiliğin ve sâlih amelin geçerli olması ve sevap kazandırması için, bu ameli işleyenlerin imanlı olması şarttır. Diğer Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"İman edip sâlih amel işleyenler hiç şüphesiz ki yaratıkların en iyileridirler." (Beyyine: 7)

Çünkü onlar yaratılış gayelerini nazara almış, hidayet yolunu takip etmiş pek güzide kullardır.

"Rabb'leri katında onların mükâfatı, altlarından ırmaklar akan Adn cennetleridir. Orada ebedî olarak kalacaklardır. Allah onlardan râzı olmuş, onlar da Allah'tan hoşnud olmuşlardır. İşte bu, Rabbinden korkanlar içindir." (Beyyine: 8)

Bütün gönüllerin aradığı kavuşma zevkinin en büyüğü bu rızâdır. Ulviyeti her türlü tasavvurun fevkindedir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Asr sûre-i şerifinde buyuruyor ki:

"Asra yemin olsun ki, insan gerçekten hüsrân içindedir. Ancak iman edip amel-i sâlih işleyenler, birbirlerine Hakk'ı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesnâ." (Asr: 1-3)

Burada görülüyor ki bütün insanlar hüsrân içindedirler, ancak iman edenler kurtuluyor.

Hüsrân içinde olanlar dünyayı ahirete tercih edenler, nefsin arzularına uyanlar, helâl-haram demeden ömür sürenlerdir.

Hüsrân kelimesi sadece dünyevî zararları değil, ahiret zararlarını da içine alır.

Bu hüsranda olanlar kimlerdir? Sayıları ne kadardır? Bu hususta Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ebu Said-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"(Kıyamet günü) Allah Tebareke ve Teâlâ: 'Ey Âdem!' buyuracak. O da icabet ederek: 'Buyur Yâ Rabb'i! Buyruğunu bekliyorum. Bahtiyarlık ve her hayır senin emir ve fermanında tecellî eder.' diyecek.

Allah-u Teâlâ: 'Cehenneme gidecekleri seç.' buyuracak. Âdem Peygamber: 'Cehenneme gönderileceklerin sayıları ne kadardır?' diye soracak. Allah-u Teâlâ: 'Binde biri cennete, dokuz yüz doksan dokuzu cehenneme!' diye cevap verecek.

Cenâb-ı Hakk Âdem peygambere böyle buyurduğu sırada, bunu duyan çocuklar ihtiyarlayacak, her hamile kadın çocuğunu düşürecek.

Ve o anda mahşer halkını sarhoş sanırsın, halbuki onlar hiç de sarhoş değillerdir. Bununla beraber Allah'ın azabı çok şiddetlidir. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1373)

Bu öyle bir duyuruş ki; bir taraftan Âdem Aleyhisselâm'a duyuruyor, bir taraftan halka duyuruyor, bir taraftan da kıyamet kopuyor. Bu öyle bir andır.

Bir zelzele olduğu zaman şaşırıyoruz. Bu ise kıyametin kopmasıdır.

İnsanların çoğunun hüsranda olduğuna dair Âyet-i kerime'lerde ise şöyle buyurulmaktadır:

"Kıyamet saati mutlaka gelecektir, bunda hiç şüphe yoktur. Fakat insanların çoğu inanmazlar." (Mümin: 59)

"Sen ne kadar yürekten istersen iste, insanların çoğu inanmaz." (Yusuf: 103)

"İnsanların çoğu bilmezler." (Mümin: 57)

"Şüphesiz ki Allah insanlara karşı lütufkârdır. Fakat insanların çoğu şükretmezler." (Mümin : 67)

"Kullarımdan şükreden azdır." (Sebe: 13)

Hüsranda Olanlar:

Hüsranda olanları sınıflandırmak gerekirse üç bölümde ele alabiliriz:

1-Âhir Zaman Âlimleri:

Allah-u Teâlâ yeryüzünde haksız yere büyülenenlerin, koyduğu hükümlerden yüz çevirenlerin, ne kadar delillerle karşılaşsalar bile inanmayanların, doğru yolu apaçık görseler bile o yolda yürümeyenlerin, dalâlet yollarına daldıkça dalanların durumlarını ve âkîbetlerini bir Âyet-i kerime'sinde şöyle beyan buyurmaktadır:

"Yeryüzünde haksız yere böbürlenip büyüklük taslayanları âyetlerimi idrakten çevireceğim, anlamaktan mahrum edeceğim." (A'râf: 146)

Kalpleri öyle mühürlenecek ki; dinin inceliklerini, ilâhî hükümlerdeki hikmet ve hakikatleri anlamazlar, gerçeklere nüfuz edemezler.

"Onlar bütün âyetleri görseler yine de inanmazlar." (A'râf: 146)

Büyüklük taslamaları onları tasdik etmelerine mâni olur, tefekkür etmezler, ibret almazlar.

"Doğru yolu görseler onu yol edinmezler." (A'râf: 146)

Kendilerini sapıklık kapladığı için Hakk'a yönelmezler ve o yolun doğru olduğunu görmelerine rağmen o yolu tutmazlar.

"Azgınlık yolunu görseler hemen onu yol edinirler." (A'râf: 146)

Hevâ ve heveslerine uygun ve bâtil arzularına ulaştırıcı olmasından dolayı, dalâlet yolunu kendilerine hiç ayrılmayacakları bir yol olarak seçerler.

"Çünkü onlar âyetlerimizi yalanladılar ve onları umursamaz oldular." (A'râf: 146)

Onların bu gafletleri yanılmak ve bilgisizlikten kaynaklanan bir gaflet değil, Hakk'a ve hakikate yüz çevirmelerinden kaynaklanan bir gaflettir.

Onlar Allah-u Teâlâ ile ilgilerini kesmişler, halk ile ilgilerini kurmuşlar. Onların alış-verişi halk ile. Yalnız ve yalnız nam, şöhret, gösteriş, riyaset ve mevki düşünürler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Onlar hem insanları Kur'an'dan menederler, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

Böylece ancak kendilerini helâke atarlar da farkına varmazlar." (En'âm: 26)

•

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde eski İsrâiloğulları'na halef olan bir takım kimselerin, Tevrat'ın hükümlerine uymaları için kendilerinden söz alınmış olmalarına rağmen, o kitabın hükümlerine muhalefet ederek dini dünyaya âlet ettiklerini, dünyanın geçici menfaatine yöneldiklerini haber vererek onları kıyamete kadar gelecek insanlara numune-i imtisal olarak göstermiştir:

"Arkalarından onların yerine Kitab'a vâris olan bir takım kimseler geldiler." (A'râf: 169)

Okumasını yazmasını öğrendiler, fetvâ ve hüküm verme mevkilerine geçtiler. Şu kadar var ki kendileri o kitaba sahip çıkmadılar, hükümlerine sarılmadılar. Gönüllerinde onun azametini hissetmediler. O kitapta bulunan emir ve yasakları, helâl ve haramları bildikleri halde gereğince amel etmediler. Onu keyiflerine göre, işlerine geldiği gibi kullandılar.

Allah-u Teâlâ'nın hüküm olarak koymuş olduğu dine uymayıp muhalefet etmeye kalkışmak, dünya hırsı adına yapılan fenalıkların ve şirklerin başında gelir.

"Şu aşâğılık dünyanın geçici menfaatini alıyorlar." (A'râf: 169)

Gerçeği saptırıyorlar, gayrimeşru yollarla geçici menfaatlerini elde ediyorlar, sonra da bu yaptıkları hareketi tevile yelteniyorlardı.

"Ve: 'Biz nasıl olsa bağışlanacağız.' diyorlardı." (A'râf: 169)

Elde etmiş oldukları bu dünyalık sebebiyle, bu menfaatlerinden dolayı Allah-u Teâlâ'nın kendilerini mesul tutmayacağını iddiâ ediyorlardı.

"Onlara buna benzer bir menfaat daha gelse onu da almaktan tereddüt etmezler." (A'râf: 169)

Almaya devam ederler, mesuliyetten korkmazlar, bu suretle bayağı servetler elde ederek, haris bir halde yaşarlar.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-ya bu Âyet-i kerime'den sorulduğunda şöyle buyurmuştur:

"Bir takım kimseler ki, dünyaya rağbet ederler. Kur'an'ın ruhsatlarıyla amel etmek isterler ve: 'Allah bizi bağışlar.' derler. Dünyadan her ne ki ellerine geçerse alırlar, haram helâl noktasına lââyık-ı veçhile dikkat etmezler.

Bugün ellerine geçeni aldıkları gibi, onun aynısı yarın gelse tekrar alırlar."

Kur'an-ı kerim'in ahkâmına riâyet etmeyenlerin durumları burada anlaşılmiş oluyor.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"Allah'a karşı gerçekten başka bir şey söylemeyeceklerine dâir Kitap'ta onlardan söz alınmamış mıydı?" (A'râf: 169)

Buna rağmen mâsiyetlerde ve haram yemede ısrar ediyorlar, Allah-u Teâlâ'nın kendilerini başışlayacağını kuvvetle savunuyorlar.

"Ve onun içindekileri ders olarak okumuşlardı." (A'râf: 169)

Kitap'ta yazılı olan bütün bilgileri çok iyi bildikleri halde dünya menfaati için Allah-u Teâlâ'nın hükmüne aykırı davranıyorlardı.

Bunların gökkubbe altında en şerli kişiler oluşunun sebeplerinden birisi de budur. Din-i mübin'e en büyük zarar bunlardan gelmektedir.

"Allah'tan korkanlar için ahiret yurdu elbette daha hayırlıdır. Hâlâ düşünmüyor musunuz?" (A'râf: 169)

Onlar akıllarını kullanıp düşünselerdi, fâni olanı bâki olana tercih etmezler, azaba götürücü âdi şeyler karşısında ebedî saâdetlerini fedâ etmezlerdi. Bu geçici hayatın zevklerini ancak Allah'tan korkmayanlar tercih ederler.

"Kitab'a sımsıkı sarılıp namazı dosdoğru kılanlar var ya, işte biz ıslah edenlerin mükâfatlarını zâyi etmeyiz." (A'râf: 170)

Onlar kitaba sımsıkı sarılırlar, mucibiyle amel ederler. Onların mükâfatını vermek Allah-u Teâlâ'nın üzerinedir.

•

Âlimlerin en faziletlisi bu âlemin en faziletlisi olduğu gibi, insanların en şerlisi de kötü âlimlerdir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

Abdullah bin Amr -radiyallahu anhümâ-dan rivâyet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Allah-u Teâlâ ilmi size ihsan buyurduktan sonra (hafızanızdan) zorla çekip almaz. Lâkin âlimleri, ilimleri ile beraber cemiyet içinden alır, ruhlarını kabzeder. Artık kara câhil bir zümre kalır. Halk bunlardan dini ihtiyaçlarını sorarlar, onlar da (Âyet, Hadis gözetmeden) kendi düşünce ve arzularına göre fetva verip, hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhârî Tecrîd-i sarîh: 2174)

Bugün olduğu gibi. Çünkü onlar kendileri câhildir, câhillere de babalık yapıyorlar, yani Ebu Cahil oluyorlar, ümmet-i Muhammed'i ifsât ediyorlar, din-i mübin'i kökünden yıkmaya çalışıyorlar.

İşte bu cühelâ böylece insanları hakikatten kaydırmak, menfaatleri için arzularını hüküm yerine koymak isterler.

Oysa Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" buyurmaktadır. (Hûd: 112)

Bunlar bu ilâhî emirden çıktıkları için, dinden de çıkmışlardır.

Onlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in izinden çıktıkları için bu hale düşmüşlerdir. Dini kendilerine uydurmaya çalışırlar. Makamını işgal etmek isterler amma, aslâ ona benzemek istemezler. Sünnet-i seniye'ye uymazlar. Nefislerine tâbi oldukları için emr-i ilâhîye mugayir söz ve davranışta bulunurlar.

İmanları surette kalan, ilimleri zandan ibaret olan saptırıcı, Din-i mübin'i yıkıcı, halkı şaşkırtıcı âlimler, gökkubbe altındaki en şerli ve en tehlikeli insanlardır. Bunlar hem kendileri dinden çıkarlar, hem de başkalarını dinden çıkarmaya çalışırlar.

Görünüşte iman etmiş gibi görünürler;

"Onların çoğu Allah'a iman etmişler, fakat müşrik olarak yaşarlar." (Yusuf: 106)

Âyet-i kerimesinde beyan buyurulduğu üzere müşrik olarak yaşarlar. müslüman gibi göründükleri için bunların tahribatı dış düşmandan daha büyüktür.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-in rivayet ettiği bir Hadis-i şerif'te Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyor:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescitler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetten mahrum olacak."

Onların âlimleri gökkubbe altındakilerin en şerlileridir. Fitne onlardan çıktı yine onlara dönecektir." (Beyhâkî)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bunları göre göre söyledi.

En şerli oluşları nedendir? Çünkü hiçbir din düşmanı bunların yaptığı tahribatı yapamaz. Çünkü düşmanın cephesi var. Bunların ise cephesi yok. Müslüman gibi görünüyorlar ve din-i mübin'i parçalamaya çalışıyorlar.

Dine uymak şöyle dursun, dini kendilerine uydurmaya çalışırlar. Tahripçidirler, dinde yenilik isterler. Asıl gayeleri ise dini aslından çıkarmak, bid'at ve küfrü yaymaktır.

En büyük gadab-ı ilâhîye maruz kaldıkları husus, Allah-u Teâlâ'nın kesinlikle yasak etmiş olduğu şeylere: *"Allah böyle emrediyor."* diye kendi zanlarını ortaya koymaya çalışmalarıdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışircasına uğraşanlar için, iğrenç ve acıklı bir azap vardır." (Sebe: 5)

Allah-u Teâlâ'nın âyetlerini çürütmek, hükümsüz bırakmak ve kendi arzusunu hüküm yerine koymak isteyenlerin bu cürümleri pek büyük olduğu için kendilerine verilen ceza da o nisbette iğrenç ve acıklı olacaktır.

Allah-u Teâlâ'nın en çok buğzettiği kimseler bunlardır. Kitabullah'a itibar etmeyince, Allah-u Teâlâ'nın kahrına müstehak olmuşlardır. Madde ve makam için dinine de, icabederse vatanına da ihanet ederler.

Âyet-i kerime'de:

"Onların kalpleri iman etmedi." buyuruluyor. (Mâide: 41)

Hidayeti dalâlete değiştiren, sapıklığı satın alan bu zâlimler, her zâlimden daha zâlimdirler. Çünkü onlar çok kötü bir çığır açmışlar, beşeriyete çok kötü bir numune olmuşlar, kendi nefislerini de acıklı azaplara maruz bırakmışlardır.

Âlim olduğunu sandılar, ulemâ sıfatı altında cehaletlerini ve küfürlerini yaydılar. Zan, nam, şöhret, madde ve menfaat uğruna dinden çıktıkları gibi, başkalarını da çıkarmaya çalışırlar.

Bu halleri ile kendilerini halkın en iyileri, en faziletli zannederler. Oysa bunlar Hazret-i Allah'ın yanında en düşük kimselerdir.

•

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz'den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ümmetimden birtakım zümreler türeyecektir. Onlar Kur'an'ı öyle okurlar ki; sizin okuyuşunuz onlarınkinin yanında hiç kalır. Namazınız da namazlarına göre bir hiç kalır. Orucunuz da oruçlarının yanında bir hiç kalır. Kur'an'ı okurlar, onu lehlerine zannederler, halbuki o aleyhlerine olacaktır. Namazları köprücük kemiklerinden öteye geçmez.

Nitekim onlar, okun yaydan çıktığı gibi İslâm'dan hemen çıkacaklar. Onlarla harp eden ordunun askerleri Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-inin dilinden kendilerine ne (kadar ücret)ler takdir edilmiş olduğunu bilselerdi (başkaca) çalışmaktan mutlaka vazgeçerlerdi."

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- bu Hadis-i şerifi ve devamını rivayet ettiği zaman Ubeyde es-Selmânî -radiyallahu anh-:

"Ey müminlerin emiri! Kendisinden başka ilâh olmayan Allah aşkına söyle! Sen bu Hadis'i Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den bizzat işittin mi?" diye sordu.

O da: **"Kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a yemin ederim ki evet!"** dedi. Ubeyde -radiyallahu anh- ona üç sefer yemin verdi, o da üç sefer yemin etti. (Müslim: 1066)

Dikkat etmişseniz Hazret-i Ali -radiyallahu anh- bu Hadis-i şerifi rivayet ettiği zaman, Ashâb dahi şüpheye düştü. Bu soruyu sormak lüzumunu hissettiler. İslâm gibi görünen bir ordu nasıl kâfir olur? Bunlarla bu ordu nasıl harbedebilir? O bile inanmıyor, kabul edemiyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ebu Saîd ve Enes -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinin bir noktasında da şöyle buyuruyorlar:

"Onlar insanları Kitabullah'a çağırırlar, fakat Kitap'tan zerre kadar nasipleri yoktur." (Ebu Dâvud: 4765)

Nitekim Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlar Allah'ın kelâmını değiştirmek isterler." (Fetih: 15)

Onlara yakınlık göstermek şöyle dursun, meyletmek bile insanı ateşe müstehak kılar. Bu kadar izah ve ispattan sonra Hakk'tan sapar onlara meylederseniz, ateşin size dokunacağını katiyetle bilin! Şayet imanınız varsa!

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Zulmedenlere meyletmeyin, yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz." (Hûd: 113)

Kendilerinde zulüm bulunan kimselere meyletmek insanı ateşe götürürse, zulmü kökleşmiş olanlara eğilim duymanın, üstelik tamamen meyletmenin neticesini düşünmek gerekir.

•

İşte iç yüzlerini ortaya koymaya çalıştığımız kötü âlimlerin durumu budur. Kendilerine âlim süsü veren bu gibi kimseler, hem İslâm'ın ön safında görünmek isterler, hem de din-i mübini kendi arzu ve heveslerine uydurmaya çalışırlar. İlâhî hükümleri değiştirmek ya da aslından uzaklaştırmak suretiyle bir takım çözümler ortaya koyarlar. Zamanın değişmesiyle ahkâmın da değişebileceğini, günün şartlarına göre hükümlerin ayarlanabileceğini ileri sürerler.

Bu ise apaçık bir küfürdür. Bu küfre rıza göstermek de küfürdür. Zira bir tek Âyet-i kerime'yi inkâr etmek küfre mucip olduğu gibi, bir küfrü hoş gören de aynı küfre ortaktır, o da küfre kayar.

Allah-u Teâlâ'nın helâl kıldığı şey kıyamete kadar helâldir, haram kıldığı şey de ebediyen haramdır. Zira İslâm'ın hükümleri zaman ve zeminle sınırlı değildir. Mevki ve rütbesi ne olursa olsun; İslâm'ın helâl kıldığına haram, haram kıldığına da helâl demeye hiç kimsenin hakkı ve selâhiyeti yoktur.

Bazıları da hidayetden uzak kimseleri İslâm'a ısındırmak için din adına bazı tavizler vermekte bir mahzur görmezler. Böylece akıllarınca bir münkiri veya bir münafığı dine ısındıracağız derken hem kendileri dinden çıkıp uzaklaşırlar hem de etraflarını dinden çıkarırlar.

Bu noktada örnek olarak bir hususu ibret nazarlarınıza arz etmiş olalım:

Mehirsiz Nikâh Olmaz:

Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi Prof. Dr. Saim Yeprem, "*dini nikâh diye bir şey olmadığını, resmi nikâhın yeterli olduğunu*" söylemiş.

İslam'da dini nikah yok

Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi Prof. Dr. Saim Yeprem, İslam dininde 'dini nikahın' olmadığını belirterek, 'Türk Medeni Kanunu hükümlerine göre kıyılan resmi nikah, İslam dininin de geçerli saydığı nikahtır' dedi.

Prof. Dr. Yeprem, AA muhabirine yaptığı açıklamada, 'dini nikahın', kilisede, rahip ve papazlar tarafından kıyılması mecburi olan Hıristiyan nikahı için kullanılan bir terim olduğunu söyledi.

İslam'da bu anlamda bir 'dini nikah' olmadığını ifade eden Yeprem, 'Her işte olduğu gibi nikahta da Allah'a dua ederek hayır talep etmek, Müslümanların iyi davranışlarındandır. Bu yapılmadığı takdirde resmi nikahın geçerliliği de ortadan kalkmaz' dedi. Dini nikahın, Hıristiyanlık'ta geçerli olduğunu vurgulayan Yeprem, şunları söyledi:

KATOLİKLER'DE VAR

'Dini nikahın kıyılması için nikahı kıyan din adamının Allah adına hüküm veren biri olması, nikahın kıyıldığı yerin kutsal yer olması ve yapılan işin de dini işlem olması lazım. Dini nikah için bu üç unsurun olması gerekir ki, bu da Katoliklerde olan bir nikahtır. Kilise kutsal sayılan yerdir, papaz, Allah adına konuşan din adamıdır, nikah da ebediyen bozulmayacak olan dini bir işlemdir. İslam'da, Allah adına söz söyleyen bir din adamı ve kutsal bir mekan yoktur. Namaz kılınan her yere mescit, cami denir ve başka amaçlarla da kullanılabilir. Buraların, kilise gibi kutsiyeti yoktur. Medeni Kanun'un hükümlerine göre kıyılan resmi nikah geçerlidir. İslam dininde bu anlamda dini nikah yoktur.'

<http://www.aksam.com.tr/haber.asp?a=55372,3>

12.10.2006

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Allah katında din İslâm'dır." buyuruyor. (Â-i imrân: 19)

Hazret-i Allah'ın hükmü esastır, mahlûkun hükmü yoktur. Emir ve yasak koyma hakkı yalnız O'na aittir.

Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Yaratmak da emretmek de O'na mahsustur." (A'râf: 54)

"Hüküm, yücelerin yücüsü Allah'ındır." (Mümin: 12)

"O'nun sözlerini değiştirebilecek kimse yoktur." (Kehf: 27)

Nikâhtan murad mehirdir, mehir ile nikâh esas olur.

Diğer bir ismi "*Sadak*" olan mehir, nikâh kıyma neticesinde erkek tarafından kadına verilmesi lâzım olan para veya maldan ibarettir. Evlenecek her müslüman kadının şer'an hakkıdır.

İslâm dinine göre mehir, nikâhın sahih olmasının şartlarından birisidir. Mehir olmaksızın nikâh sahih olmaz.

Evlenen kadının mehir almasının meşru oluşu Kur'an-ı kerim, Sünnet-i seniyye ve İcmâ ile sâbittir.

Mehrin nikâh için şart olması, Allah-u Teâlâ'nın kelâmı olan Kur'an-ı kerim'de yer almış olmasından ve emr-i ilâhi olmasından ileri gelir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Nikâhınıza aldığınız kadınların mehirlerini bir hak olarak seve seve verin. Bununla beraber eğer mehirlerin bir kısmını kendiliklerinden gönül hoşnutluğu ile size bağışlarsa, onu âfiyetle yiyein." (Nisâ: 4)

Bu Âyet-i kerime mucibince mehir nikâhın şartıdır.

"İndirdiğimiz bu Kur'an, feyz kaynağı mübarek bir kitaptır. Ona uyun, emirlerine bağlanın ve Allah'tan korkun. Tâ ki merhamet olunaszınız." (En'âm: 155)

Binaenaleyh bir tek Âyet-i kerime'yi inkâr eden kâfirdir.

Kelime-i şehadet, namaz, zekât, oruç ve hacc İslâm'ın şartlarındandır. Şartlar yok olursa, dinin safiyeti bozulur. Değil İslâm'ın bozulması, zevaline bile engel olacak yegâne tedbir; İslâm'ın emrettiği şartlara uygun bir nikâhtır. Zira bu dine sahip çıkacak nesil, bu nikâh mahsulü olacaktır. Bu sebeptendir ki nikâhın dinimizde çok büyük önemi vardır.

Nikâhın önemi o kadar büyüktür ki, Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'dan zamanımıza kadar meşru kılınan ve fakat cennet-i âlâ'da da devam edecek olan ibadet nikâh ve imandır. İmanları sebebiyle cennet-i âlâ'ya girenlerin artık mal mülk gibi metaları dünyada kalmıştır. Fakat sahih nikâhla evliliklerini sürdüren mümin ve mümine eşler orada da beraberdirler.

Evlilik bağı, sonucunda karı ve kocayı bağlayıcı, karşılıklı hakların meydana geldiği bir akittir. Bu haklar muhtelif Âyet-i kerime'lerde açıklanmıştır. Karı-koca arasındaki bu hukuka mehir de girmektedir.

Görülüyor ki mehir bir Hakkullah'tır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyurur ki:

"Bir kimse az veya çok bir mehir üzerine bir kadınla evlenir ve hakkını ödemek niyetinde olmayıp onu aldatırsa ve ödemedten ölürse, kıyamet günü zina yapmış olarak Allah'a mülâki olur." (Taberânî)

Mehir; muaccel ise nikâhtan önce veya nikâh kıyılırken verilmeli, müeccel ise mehrin miktarı ve cinsi belirtilerek en kısa zamanda verilmelidir.

Aksi halde ödemedten ölürse, Hadis-i şerif mucibince ömrünü zina ile geçirdiği için büyük günahla gitmiş olur. Ödemek niyetinde olsa bile, işi hafif tuttuğu için yine aynı durum olur.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyurur ki:

"Şartlar içinde en çok yerine getirilmesi gereken şart, kadınların ırzlarını helâllığa aldığınız mehirdir." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1161)

Nikâh şartları, başka şartlardan daha çok yerine getirilmesi gereken, öncelikle riayet edilmesi lüzumlu olan ve bu şartların zedelenmemesine çok dikkat edilmesi gereken bir şarttır.

•

Nisâ sûre-i şerif'inin 4. Âyet-i kerime'sinden başka Kur'an-ı kerim'de mehir hakkında başka Âyet-i kerime'ler de vardır:

İslâm dini kadınlara karşı iyi davranılmasını, eşleri onlardan hoşlanmasalar bile, kendilerinde hayır bulunacağı ümidiyle geçimsizliklerine sabretmelerini ve büyük bir kötülük işlemedikçe onlara eziyet

edilmemesini emretmiş, eğer mutlaka ayrılmak gerekirse, bununla ilgili olarak da Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmuştur:

"Eğer bir eşin yerine başka eş almak isterseniz, evvelkine yüklerle mehir vermiş olsanız bile, o verdiğinizden hiçbir şey geri almayın." (Nisâ: 20)

En ufak bir şey almak apaçık bir günahdır, mâkul ve meşru olmayan bir şeydir. Hatta kendilerine henüz vermedikleri mehirden bir miktar mal varsa, borçlu olmaları sebebiyle onu da onlara vermeleri gerekir.

"İftira ederek ve günaha girerek verdiğinizizi alacak mısınız? Onu nasıl alırsınız ki, birbirinize karışıp katıldınız, içli dışlı oldunuz! Onlar sizden kuvvetli bir teminat da almışlardı." (Nisâ: 21)

Bir yastığa beraberce baş koymuştunuz. Kalpleriniz birbirinize karşı sevgi duygularıyla dopdolu idi. Tek bir vücut gibi olmuştunuz. Aranızda karı-koca hukuku tahakkuk etmişti. Bununla mehirin vücubiyeti hak kazandı, karşılığı da alındı.

•

Evlenen ve fakat mehir tesbit edilmeden, yahut tesbit edilse bile nikâhtan sonra tabîî karı-koca münasebeti (zifaf) vuku bulmadan boşanan kadınların durumları açıklanmış ve Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmuştur:

"Kendilerine temas etmediğiniz veya kendilerine bir mehir takdir etmediğiniz kadınları boşamışsanız, bunda size bir vebâl (günah) yoktur." (Bakara: 236)

Bu durum her zaman karşılaşılan bir hâdisedir. Bir erkek bir kadına talip olur, nikâh yapılır, fakat evliliğin gereği olan karı-koca arasında cinsî mukarenet meydana gelmez. Hâl böyleyken erkek karısını boşar. Böyle bir durumda, eğer nikâh sırasında mehir tesbit edilmemişse erkeğe düşen herhangi bir sorumluluk yoktur. Yani sonradan mehir tesbit edip kadına vermesi şart değildir.

Böyle olmakla beraber Allah-u Teâla şu emri vermiştir:

"Şu kadar var ki, zengin olan kudretine göre, fakir olan da gücü yettiği kadar, güzellikle onları faydalandırsın." (Bakara: 236)

Evlilik bağı böyle şartlar altında bile bozulduğunda, yine de kadına belirli bir zarar verilmiş olur. Bunun içindir ki kişinin imkânları dahilinde onları faydalandırmaları gerekir. Bu da en az baştan başa bir kat elbiseden ibarettir. Bu mal erkeğin zenginlik ve fakirliğine göre takdir edilir.

Mehir kararlaştırılmadığı halde zifafa girilmiş olsaydı mehr-i misil gerekecekti. Zifaftan önce boşanmış olunca bu mahrumiyete karşılık bir bağış olsun verilmesi gerekir.

Böylece verilen bu mal kalbin yarasına bir merhem gibi olur, boşanmadan ileri gelen nefreti bir derece telâfi eder.

"Bu, ihsan sahiplerinin üzerine bir borçtur." (Bakara: 236)

Müslümanlara borç demektir. Çünkü iyilik edenler yalnız onlardır.

Ensar'dan bir zât mehir takdir etmeksizin nikâhlanmış, sonra da henüz gerdeğe girmeden boşanmıştı. Bunun üzerine bu Âyet-i kerime nâzil olmuş ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kendisine:

"Külâhını satarak bile olsa, o kadına bir bağış ver!" buyurmuştur.

Hazret-i Hasan -radiyallahu anh- boşadığı hanımlardan birine on bin dirhem gibi yüklü bir para vermiş, sonra da: *"Bu, ayrılan bir sevgilinin verdiği az bir maldır."* diyerek haysiyeti kırılan kadının gönlünü almıştır.

•

Bundan sonra kendisiyle temas etmeksizin boşanan ve mehri de belirlenmiş olan kadının hükmü açıklanmak üzere Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Bir mehir tayin ettiğiniz takdirde, henüz temas etmeden onları boşarsanız o zaman tayin ettiğiniz mehirin yarısını verin." (Bakara: 237)

Bu Allah-u Teâlâ'nın koyduğu bir sınırdır ve bu çeşit boşamalarda bu vâcip olan emre uyulması gerekir.

Eğer karı-kocadan birisi cinsî mukarenetten önce ölür ve ölen de koca olursa, mehirin tamamı kadının hakkıdır. Şayet kadın ölürse mehirin tamamı mirasçılarınınındır. Bu durumda eğer mehir belirtilmişse belirtilen miktar, şayet belirtilmemişse emsallerinin mehri kadar mehir verirler.

"Ancak kadınlar vazgeçer yahut nikâh bağı elinde bulunan erkek vazgeçerse başka." (Bakara: 237)

Kadının *"O beni görmedi, kendisine hizmet etmedim, o halde kendisinden nasıl bir şey alırım?"* demesi gibi. O zaman erkeğe lâzım gelen mehir, üzerinden kalkar. Erkek ise böyle bir durumda mehirin tamamını da ödeyebilir.

"Ey erkekler! Sizin bağışta bulunmanız takvâya daha yakındır." (Bakara: 237)

Allah-u Teâlâ, temas etmeksizin karısını boşayan erkeklere, tayin olunan mehirin yarısını boşadıkları kadınlara vermeyi vâcip kılmış olmakla beraber; kadınları bu mehri almakta, erkekleri ise, mehirin yarısını değil tamamını vermekte serbest bırakmıştır. Kocanın, mehirin tamamını ödemek suretiyle bağışta bulunması onun için hayırlıdır. Kadının da tamamını bağışlayarak almaması kendisi için hayırlıdır.

Hangisinin bağışlaması diğerinin daha çok iyiliğine oluyorsa, buna göre hareket etmek takvâya daha uygundur.

"Aranızda fazileti unutmayın!" (Bakara: 237)

Beşerî münasebetlerin insanlar arasında uyumlu olabilmesi için, sevgi ve fedâkârlık şarttır. Eğer herkes kendi kanunî hakları üzerinde katı bir biçimde ayak diretirse kaynaşma olmaz.

Şüphesiz ki Allah ne yaparsanız hakkıyla görücüdür." (Bakara: 237)

Kadın affederse bu fazileti o elde etmiş olur, erkek fazlasıyla tamamını verirse, iyilik ve üstünlüğünü ispat etmiş olur.

•

İslâm hukukunda karısını üçüncü defa boşayan erkeğin, onun başka bir adamla evlenmesine rızâ gösterse de göstermese de ona tekrar dönmesi mümkün değildir.

Allah-u Teâlâ böyle bir boşanma gerçekleşikten sonra, erkeğin evlenirken karısına verdiği mehri geri almasının, kendisine helâl olmadığını Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmaktadır:

"Kadınlara (mehir olarak) verdiğinizden bir şeyi geri almanız size helâl olmaz." (Bakara: 229)

Bu helâl olmazsa, diğer mallarından hiç olmaz. Erkekler buna tenezzül etmemeli, kadınlara baskı yapıp verdiklerini geri almaya veya onlardan yararlanmaya kalkışmamalıdır. Böyle bir şey kesinlikle haramdır.

"Şayet erkek ve kadın Allah'ın çizdiği hudutta duramayacaklarından korkarlarsa başka."
(Bakara: 229)

Karı-koca, evlilik vazifesinden yerine getirmek zorunda oldukları Allah'ın hududunu uygulayamayacaklarını bilmeleri ve buna hanımın sebep teşkil ettiğinin belli olması halinde, Allah-u Teâlâ kadına kendisini bırakması (Hul') karşılığında mehirin bir kısmını kocasına fidyeye olarak vermesine, erkeğin de bunu almasına müsaade etmiştir.

•

Allah-u Teâlâ nikâhlanması haram olan kadınları Nisâ Sure-i şerifinin 22. 23. ve 24. Âyet-i kerime'lerinde beyan buyurduktan sonra, helâl olan kadınların müstehak oldukları mehir ve ücretler hakkında ilâhî hükmü beyan etmek üzere şöyle buyurmaktadır:

"Bunlardan başkasını ise, iffetli yaşamak, zinâ etmemek şartıyla mallarınızla istemeniz (mehirlerini verip almanız) size helâl kılındı." (Nisâ: 24)

Burada mallardan söz edilmesi; mehirsiz nikâh olamayacağının delilidir. Mehir nikâhın gereklerindedir. Nikâh denildiği zaman, mutlaka mehirden uzak olmayacaktır.

"Nikâh ederek yararlandığınız kadınlara kararlaştırılmış mehirlerini verin." (Nisâ: 24)

Zira mehir nikâhlanmanın karşılığıdır. Zifaf ile mehirin tamamı kocanın boynunun borcu olur.

"Mehirin takdir edilmesinden sonra, aranızda gönül rızâsıyla (yeni bir miktar üzerinde) anlaşmanızda size bir günah yoktur." (Nisâ: 24)

Bu kendi rızânızla yapılan meşru bir muameledir.

Kadının mehirin bir kısmını almamasında, hepsini bağışlamasında veya erkeğin belirtilen miktardan fazlasını vermesinde herhangi bir mahzur yoktur.

"Şüphesiz ki Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Nisâ: 24)

İnsanların yaratılışlarına uygun olan, erkeği de kadını da mutlu kılan nikâh akdini meşru kılışı da bu ilminin ve hikmetinin bir tecellisidir.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Mekke'li müşriklerle yaptığı Hudeybiye andlaşmasının maddeleri arasında; Mekkeliler'den müslüman olup da Medine'ye iltica eden çıkacak olursa, bunların Mekke'ye geri gönderilmesi de vardı. Bu maddeye göre mültecî müslüman erkekler iâde edilmiştir. Kadınlar buna dahil değildi. Aynı zamanda Kur'an-ı kerim de bu gibi müslüman kadınların, müşriklere iâdesini menetmiş bulunuyordu.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Ey iman edenler! Mümin kadınlar hicret ederek size geldiği zaman onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilir."

Eğer siz de onların inanmış kadınlar olduklarını öğrenirseniz, onları kâfirlere geri döndürmeyin. Bunlar onlara helâl değildir. Onlar da bunlara helâl olmazlar."

Onların bu kadınlara verdikleri mehirleri iâde edin." (Mümteherine: 10)

Hem eşini kaybedip, hem de maddi zarara uğramasın.

"Bu kadınların mehirlerini kendilerine verdiğiniz zaman onlarla evlenmenizde size bir günah yoktur." (Mümteherine: 10)

Çünkü İslâm'a girmiş olmalarıyla kâfir kocalarından ayrılık ve haramlık meydana gelmiştir.

"Kâfir kadınları nikâhınızda tutmayın." (Mümteherine: 10)

Yani dâr-ı harpten hicret etmeyip küfür üzere kalan kadınlarla aranızda evlilik alâkası kalmamasın.

Nitekim Ashâb-ı kiram arasında eşleri müşrik olanlar vardı, hemen boşadılar.

"Onlara verdiğiniz mehri isteyin. Kâfir erkekler de hicret eden mümin kadınlara verdikleri mehirleri istesinler." (Mümteherine: 10)

Yani sizler şayet giderlerse, kâfirlere giden eski hanımlarınıza vaktiyle vermiş olduğunuz mehirlerinizi isteyiniz.

Kâfirler de İslâmiyet'i kabul edip hicret eden eski hanımlarına vermiş oldukları mehirleri müslümanlardan isteyebilirler.

"Allah'ın hükmü budur." (Mümteherine: 10)

O'na riâyet lâzımdır.

"Aranızda O hükmeder. Allah bilendir, hikmet sahibidir." (Mümteherine: 10)

Kullarına uygun olanı çok iyi bilendir ve bu husustaki hükümlerini koymakta hakîm olandır.

Şayet müminler kâfir hanımlarından ayrılmaları durumunda verdiklerini geri alamazlarsa, bu hususta Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Eğer eşlerinizden biri kâfirlere katılır ve onlar da mehirinizi geri vermezlerse, siz onlardan bir ganimet elde ettiğinizde, eşleri gitmiş olanlara mehirlerinin karşılığını verin. İnandığınız Allah'tan korkun!" (Mümteherine: 11)

Müminler: *"Allah'ın verdiği hükme râzıyız."* dediler ve durumu müşriklere bildirdiler, fakat müşrikler bunu kabul etmediler.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e hitap ederek mehirlerini verdiği eşlerini kendisine helâl kıldığını bildirmektedir:

"Ey Peygamber! Şüphesiz ki biz mehirlerini verdiğin eşlerini sana helâl kıldık." (Ahzâb: 50)

Bu Âyet-i kerime'de Resulullah Aleyhisselâm'a layık ve faziletli olan hanımlar beyan buyurulmuştur.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ezvâc-ı tâhirattan bütün hanımlarına nikâhta mehir verdiği kesindir. Ancak Ebu Süfyan -radiyallahu anh-in kızı Ümmü Habibe -radiyallahu anhâ-Vâlidemiz'le evlenirken onun mehirini Habeş kralı Necâşî dört yüz dinar olarak karşılamıştır.

Ayrıca Safiye -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'i Hayber esirleri arasından seçmiş, sonra onu âzâd edip kendisiyle evlenmiş ve bu âzâd etmeyi de mehir saymıştır.

"Allah'ın sana ganimet olarak verdiklerinden, elinin altında bulunan câriyeleri (sana helâl kıldık)." (Ahzâb: 50)

Nitekim Safiye -radiyallahu anhâ- ve Cüveyriye -radiyallahu anhâ- vâlidelerimiz böyle idi. Onlara sahip olmuş ve âzâd ederek onlarla evlenmişti.

"Seninle beraber hicret eden amcanın kızlarını, halalarının kızlarını, dayının kızlarını, teyzelerinin kızlarını (sana helâl kıldık)." (Ahzâb: 50)

Burada kendisiyle birlikte Medine-i münevvere'ye hicret etme şartı getirilmiştir.

"Bir de Peygamber kendisiyle evlenmek istediği takdirde, kendisini Peygamber'e hibe eden mümin kadını da (sana helâl kıldık)." (Ahzâb: 50)

Yâni: *"Ey Peygamber! Mümin bir hanım kendisini sana hibe edecek olursa, sen dilediğin takdirde onunla mehirsiz evlenebilirsin."*

Kadının kendisini hibe etmesi, karşılığında mehir gibi bir karşılık istemeksizin evlenme teklifinde bulunmasıdır.

Kendilerini Resulullah Aleyhisselâm'a hibe eden kadınlar çoktur.

Nitekim Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz der ki:

"Ben kendilerini Peygamber'e hibe eden kadınlara kızıyor ve: 'Bir kadın kendini birine hibe eder mi?' diyordum. Nihayet bu âyet nâzil olunca: 'Bakıyorum da Rabb'in senin arzuların doğrultusunda çabucak hüküm indiriyor.' dedim." (Buhârî)

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-: **"Bir kadın Resulullah Aleyhisselâm'a gelip 'Yâ Resulellah! Senin bana ihtiyacın var mı?' demişti. dedi."**

Kızı bunu duyunca: *"Ne kadar da az hayâsı varmış! Ne kötü bir iş! Ne kötü bir iş!" dedi.*

Enes -radiyallahu anh- şu karşılığı verdi:

"Hayır! O senden daha hayırlı! Çünkü o Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-e rağbet etmişti ve kendisini ona sunmuştu." (Buhârî)

Allah-u Teâlâ bu hususta kendisini serbest bıraktığı halde, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kendisini hibe eden hiçbir kadını kabul etmemiştir. Bu onun hiçbir kadınla mehirsiz evlenmediği mânâsına gelir.

"Diğer müminlere değil, sadece sana mahsus olmak üzere" (Ahzâb: 50)

Çünkü mehirsiz evlenmek onlara helâl değildir. Kadının kendisini hibe etmesi de sahih olmaz. Aksine "Mehir-i misil" gerekir, mehir vermesi vâciptir.

"Biz hanımları ve ellerinin altında bulunan câriyeleri hakkında müminlere neyi farz kıldığımızı biliriz." (Ahzâb: 50)

Yani nikâhlarının sıhhati için riâyet edilmesi gereken şartlar, diğer haklar ve hangi kadınlar ile evlenmelerinin mubah olup olmadığı Allah katında mâlumdur. Binaenaleyh bu husustaki ilâhî ahkâma riâyet edilmesi müslümanlar için bir vecibedir.

"Sana bir zorluk olmasın diye böyle hükmettik." (Ahzâb: 50)

Bu hususta sana ruhsat verdik ve senin üzerine bunlardan hiçbir şeyi vâcip kılmadık ki, kalbin huzur içinde ilâhî vahyin ortaya çıktığı yer olsun. Risalet ve nübüvvet vazifeni güzelce ve sühuletle yerine getirmeye muvaffak olasın.

"Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir." (Ahzâb: 50)

Onun içindir ki insanların menfaatine muvaffak olan ahkâmı beyan buyurmaktadır.

•

Müslümanların ehl-i kitaptan bir kadınla namus dairesinde evlenmesi helâl kılınmıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Mümin kadınlardan iffetli olanlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden iffetli kadınlar, zinâ etmeksizin, gizli dost tutmaksızın ve mehirlerini verdiğinizde size helâldir." (Mâide: 5)

Bu Âyet-i kerime mehir hakkının hem müslüman hanımın, hem de ehl-i kitaptan olan gayr-i müslim hanımın hakları olduğuna delâlet etmektedir. Mehir kadının hakkıdır, müslümanların bunu vermeleri gerekmektedir.

•

Mehir, Kur'an-ı kerim'in nüzulünden önce de diğer semâvî kitaplarda yer almıştır.

Zira Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyururlar:

"Âdem Aleyhisselâm'dan itibaren beni dünyaya getiren anne ve babama kadar sifahın değil nikâhın kurduğu evliliklerin mahsulüyüm. Bana câhiliyet sifahından hiçbir şey bulaşmamıştır." (Taberânî)

Nitekim nübüvvetle vazifelendirilmeden önce, ilk hanımı olan Hazret-i Hatice -radiyallahu anhâ-Vâlidemiz'le nikâh akdinde mehir olarak yirmi deve vermesi, nübüvvetten önce de mehirin meşru olduğuna delildir.

Kur'an-ı kerim'in nâzil olması ile birlikte yaptığı evliliklerde mehirin asgari ölçüsü dört yüz dirhem gümüş idi. Ancak bunun üstüne çıktığı gibi, başkalarının evliliklerinde bu ölçünün altına indiği veya nakit yerine herhangi bir nesneye bağladığı olurdu.

Allah-u Teâlâ'nın emr-i ilâhisi olduğu bir şeyde mahlûkun hükmü yoktur. Bu noktada akıl yürütmek yersizdir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmasın." (En'am: 153)

İslâm'ın şiarı olan nikâhta şahitlerin müslüman, akıllı, büluğa ermiş olması, iki erkek veya bir erkek ve iki kadının şahitliği ile, akdölünmesi, muvakkat ve gizli olmaması, mehirin ise nikâhtan önce veya kıyılırken, ya da belirli bir zamanda ödenmek şartıyla verilmesi gerekmektedir. Amma İslâm'dan habersiz olana biz ne diyelim?

İsteyen Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümlerini tatbik eder, buna kimse karışamaz. Zira belediye nikâhı yapma ve bu nikâhta kalana *"Niçin belediye nikâhında kaldın?"* denemediği gibi, hem belediye hem de

dini nikâhı kıyıp Allah-u Teâlâ'nın emr-i şerifini yerine getirene de *"Niçin dini nikâh yaptın"* demeye kimse sahib-i salahiyet değildir.

Belediye nikâhı, *"İsviçre Medeni Kanunu"* mucibince kanuna konulmuş bir maddedir. Binaenaleyh bu nikâh kanuna göre mecburidir. Dini nikâh da ilâhi kanuna göre mecburidir.

İsteyen yalnız belediye nikâhı ile iktifa eder, arzu eden de hem belediye nikâhı hem de dini nikâh yaptırır, buna da kimse karışamaz. Çünkü dini nikâh İslâm dininin esasıdır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurmaktadır:

"İnsanlar kabul edip girdikten sonra Allah'ın dini hakkında tartışmaya girişenlerin iddiâ ve delilleri Rabb'leri katında hükümsüzdür. Onlara bir gazab vardır ve çok çetin bir azab da onlar içindir." (Şurâ: 16)

Bu emr-i ilâhiden, bu kadar Âyet-i kerime'lerden haberi olmayanın, bu Âyet-i kerime'lere imandan da haberi yok.

Kişi dine uymak zorundadır, din ona uymaz. Ya inanacak müslüman olacak, veya inkâr edecek küfürde olduğunu bilecek, başka bir tevil yolu yoktur.

Size bırakıyorum. Şu durumda bu adam şimdi müslüman mı? Âyet-i kerime'lere bakın, kararınızı siz verin!

Nikâh'ı inkâr etmek, halkı küfre sevkettir.

2-Münâfıklar:

Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine ve O'nun peygamberi Muhammed Aleyhisselâm'a inandığını dili ile söyleyip kalbi ile tasdik etmeyen kimselere münafık denir.

Müslümanlar arasında yaşadıkları için müslümanlara en fazla fenalığı dokunanlar ve kendilerine karşı en fazla tetikte durulması gerekenler bunlardır. Müşrikten de kâfirden de tehlikelidirler. Çünkü gerçek yüzlerini göstermezler. Etraflarını kendilerine inandırarak uyuttuktan sonra zehirlerini akıtırlar.

Bir Âyet-i kerime'de onlar hakkında şöyle buyurulmaktadır:

"Hiç özür beyan etmeyin. Çünkü siz inandıktan sonra inkâr ettiniz." (Tevbe: 66)

Asr-ı saâdet'ten sonra İslâm âlemine en büyük kötülüğü yapan kişiler münafıklardır. Gerçek yüzlerini gizledikleri için onlardan sakınmak zordur.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'inde her fırsatta münafıkları lânetlemiş ve onların durumlarından müminleri haberdar etmiştir. Bunlarla cihad etmek hususunda Resulullah Aleyhisselâm'a dahi emir buyurmuş, hususiyetle Münafikûn sûre-i şerifini indirerek münafıkların sahtekârlıklarını ortaya sermiştir.

Allah-u Teâlâ münafıkların bir kapıdan girip diğer kapıdan çıktıklarını ve hep bu hâl üzere olup, kalplerinde ise tam bir küfür taşıdıklarını Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmaktadır:

"Size geldikleri zaman: 'İnandık!' derler. Halbuki yanınıza kâfir olarak girip kâfir olarak çıkmışlardır."

Allah onların gizlediklerini daha iyi bilir." (Mâide: 61)

Durumlarında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Duydukları ve gördükleri şeylerden hiç etkilenmemişlerdir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İtaat ettik!" derler. Fakat senin yanından ayrıldıktan sonra, içlerinden bir kısmı, sana söylediklerinin tersine geceleyin plân kurarlar. Allah da onların geceleyin tasarladıklarını yazmaktadır. Onlardan yüz çevir ve Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter!" (Nisâ: 81)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde onların dinleri hususunda şaşkın olduklarını, şeytanın onları tereddüte düşürdüğünü beyan buyurmaktadır:

"Ne onlarla olurlar, ne bunlarla olurlar. İkisinin arasında bocalayıp dururlar." (Nisâ: 143)

Ne müminlere uyararak tam mümin olurlar, ne de kâfirlere uyararak müşrik olurlar. Ne müminlere katılırlar ne de kâfirlere.

"Sizden olmadıkları halde sizinle beraber olduklarına yemin ederler." (Tevbe: 56)

Halbuki onların kalpleri, dillerinin söylediğini inkâr etmektedir. Kalpleri inkâr ettiği için onlar mümin değildirler.

"Allah onların kalplerini imandan çevirmiştir." (Tevbe: 127)

Onun içindir ki imana yaklaşamamaktadırlar.

"Allah onlara şiddetli bir azap hazırlamıştır. Gerçekten onların yaptıkları şey ne kötüdür!" (Mücadele: 15)

Son derece şiddetli ve elem verici azap, cehennemın en alt tabakasıdır.

Yaptıkları bu kötü şey; kâfirleri dost edinmeleri, buna karşılık müminleri aldatmaları, onları Allah yolundan çevirmeleridir.

İşte bundan dolayı Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar yeminlerini kalkan edinip Allah'ın yolundan alıkoydular." (Mücadele: 16)

"Biz de müslümanız!" diyerek bir taraftan kendilerini müslüman gibi göstermeye, diğer taraftan da çıkardıkları fitne ve nifak ile başkalarının İslâm'ı seçmesine engel olmaya çalışırlar. Onların gerçek yüzlerini bilmeyen pek çok kimse yaptıklarının ve söylediklerinin doğru olduğunu zanneder, onlara aldanır, böylelikle Allah yolundan alıkonmuş olurlar.

"Onlar için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücadele: 16)

Allah'ın adını ve dinini küçük düşürmeleri karşılığında onlara böyle küçültücü bir azap verilecektir.

"Hidayet kendilerine apaçık belli olduktan sonra arkalarını dönenlere, yaptıklarını şeytan hoş göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür." (Muhammed: 25)

Hidayet yolu açıkça görüldükten sonra İslâm'dan ayrılıp küfre dönenlere, şeytan bu işi güzel göstermiş, emel ve arzularını uzattıkça uzatmış, onları aldatıp kandırmıştır.

"Allah hiç şüphesiz ki iman edenleri de bilir, münafıkları da bilir." (Ankebût: 11)

Kalpte bulunan iman cevheri ile nifak, ancak sabırla veya sıkıntı anında sarsılma ile kendini gösterir.

Münafıkların müslümanlara zararı müşriklerden daha çok olduğu için Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde önce onları cezalandıracağını beyan buyurmuştur:

"Ve Allah, hakkında kötü zan besleyen münafık erkeklerle münafık kadınlara ve müşrik erkeklerle müşrik kadınlara azap etsin. Kötülük onların başlarına dönsün! Allah onlara gazap etmiş, lânetlemiş ve kendileri için cehennemi hazırlamıştır.

Orası ne kötü bir dönüş yeridir!" (Fetih: 6)

Allah-u Teâlâ'nın onlara olan gazabı; onlar için ahirette ceza dilemesi, dünyada da şirk ve nifak üzere olmalarıdır. Lâneti de rahmetinden kovmasıdır.

Kur'an-ı kerim'de muhtelif Âyet-i kerime'lerde münafıkların; hidayet karşılığında sapıklığı satın aldıkları, bu alış-verişlerinin kendilerine kâr sağlamadığı, doğru yolu bulamadıkları, kötülüğü teşvik edip iyilikten alıkoydukları, amellerinin dünyada da ahirette de boşa gittiği, önce iman edip sonra inkâr ettikleri, Allah-u Teâlâ'nın ve Resul'ünün hükmüne râzı olmadıkları, şeytanın adamları oldukları, kalplerinin mühürlü olduğu, cehennemin en alt tabakasında olacakları ve cehennemde ebedî kalacakları beyan buyurulmaktadır.

3-Kâfirler:

Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine, O'nun yüce peygamberi Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a inanmayan ve dinden olduğu kesin olan bir hükmü inkâr eden kimseye **"Kâfir"** denir. Aynı mânâda **"Münkir"** kelimesi de kullanılır.

Küfür, **"Örtmek"** mânâsına gelir. Nimet sahibinin verdiği nimeti tanımamak suretiyle örtmek veya nimet verene muhalefet olsun diye inkâr etmektir.

Kur'an-ı kerim'de müstakil olarak kâfirler için **"Kâfirûn"** sûre-i celîle'si vardır. Ayrıca bir çok sûrelerde kâfirlerin durumu geniş ve açık olarak belirtilmiştir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Resul'üm! De ki: Ey kâfirler!" (Kâfirûn: 1)

Bu emri veren Allah-u Teâlâ'dır. Bu ilâhî emrin ilk olarak muhatabı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz olmasına rağmen, aslında muhatap bütün müminlerdir. Çünkü müminlerin kâfirlere bu şekilde tavır almaları gerekmektedir. Kıyamete kadar bu düstur geçerlidir.

"Ey kâfirler!" hitabı sadece Kureyşliler veya Arabistan'daki kâfir ve müşrik Araplar değil; Muhammed Aleyhisselâm'ın risaletini reddeden bütün yahudiler, hıristiyanlar ve diğer kâfirlerdir.

"Ey kâfirler!" diye hitap etmek, bu gibi kimselere: **"Ey düşmanlar!"**, **"Ey İslâm'a muhalefet edenler!"** diye hitap etmek gibidir. Onun için, bu şekilde hitap edildiğinde kişilerin vasıf ve sıfatları hedef alınmakta, **"Kâfir"** sıfatını taşıdıkları müddetçe bu Âyet-i kerime'nin şumulünde bulunmaktadırlar. Ölünceye kadar küfür karanlığında kalanlar hep bu sıfattadırlar.

Kâfirlerin dinleri kendi aralarında ne kadar farklı olursa olsun, hepsi de tek bir millettir.

"Onlar cehenneme gireceklerdir. O ne kötü bir karargâhtır!" (İbrahim: 29)

Allah-u Teâlâ'dan ve O'nun yüce dininden yüz çevirip küfre kayan, Hakk'ı bırakıp bâtila sarıldıkça sarılan kimseler devâsız, şifâsız bir hastalığa yakalanmışlardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"O kâfirler ki, dinlerini bir eğlence ve oyun edindiler. Dünya hayatı onları aldattı." (A'râf: 51)

Kesin olarak cehennemde ebedî kalacakları;

"İşte onlar cehennemliktirler, orada ebedî kalacaklardır." Âyet-i kerime'si ile sâbittir. (Âl-i imrân: 116)

Onların cehennemden kurtulmaları veya azaplarının hafifletilmesi diye bir şey düşünülemez.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Âyetlerimizi yalanlayanlar ve onlara karşı büyüklük taslayanlar ise ateş ehlidir. Onlar orada ebedî kalacaklardır." (A'râf: 36)

Onları uyarmakla uyarmamak arasında fark yoktur. Çünkü onlar bu öğütlerden faydalanıp da imana gelmezler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kâfirlere gelince, onları ikaz etsen de etmesen de birdir, onlar iman etmezler." (Bakara: 6)

Onlar fitratlarını kötüye kullanan, Hâlik-ı kerim'in varlığını gösteren eserleri görmemek için gözlerini kapayan, üzerlerine düşen vazifeleri yerine getirmekten kaçınan münkir kimselerdir.

Kur'an-ı kerim'i ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i inkâr ve itirazlar, nâzil olduğu zamanlarda başlamış, müşrikler aleyhde söylemedik hiçbir söz bırakmamışlardı. Sonraki asırlardan günümüze kadar gelen kâfirler ise, Asr-ı saâdet müşriklerinin sözlerini tekrar edip durmaktan başka hiçbir şey yapmamışlardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kalpleri ne kadar da birbirine benzemiş." (Bakara: 118)

O bakımdan onlar aynı sözlerle konuşur olmuşlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde kâfirlerin üzerine şeytanların musallat olduklarını ve onların belirli günden sonra helâk olup cehenneme sevk edileceklerini beyan buyurmaktadır:

"Görmedin mi? Biz şeytanları kâfirlerin üzerine salarız da, onları kışkırttıkça kışkırtırlar." (Meryem: 83)

Onları küfür ve şirke alabildiğine teşvik ve tahrik etmekten geri durmazlar. Üzerlerine musallat olurlar ve galeyana getirirler.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde kâfirleri şeytanların kardeşleri ve insan şeytanları olarak tanıtmakta ve şöyle buyurmaktadır:

"(Şeytanların) kardeşlerine gelince; şeytanlar onları azgınlığa sürüklerler." (A'râf: 202)

Şeytanlar onları aldatırlar, dalâlet yollarını onlara güzel göstererek bu hususta onlara yardımda, teşvikte bulunurlar, destek verirler.

"Sonra da yakalarını bırakmazlar." (A'râf: 202)

Günahta ısrar edip yollarından vazgeçmesinler diye onları azdırmaktan geri durmazlar. Onlar da küfür, isyan ve azgınlıklarına devam eder dururlar. Muttakiler gibi kötülüklerden vazgeçip kendilerini çekip çeviremezler. Bundan dolayı şeytanlara kapıldıkça kapılırlar, aldandıkça aldanırlar, saptıkça saparlar.

İslâm düşmanlarının yaşayanlarına olduğu gibi ölenlerine de lânet okuma zikredilerek Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Kâfirlere ve kâfir oldukları halde ölenlere gelince; Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onların üzerine olsun!" (Bakara: 161)

Müminler o kâfirler için böyle lânet edecekleri gibi, kâfirler de yarın ahirette birbirlerine lânette bulunacaklardır.

"Onlar ebedî olarak o lânetin içinde kalacaklardır. Onlardan azap hafifletilmez ve onlara mühlet de verilmez." (Bakara: 162)

Hiçbir istekleri dikkate alınmaz, devamlı olarak azap görürler. Bu azap sırasında bir an bile dinlenme imkan ve fırsatı verilmez. Ertelenmesi de bahis mevzuu değildir. Cehennemde sürekli ve ebedî olarak kalacaklardır. Çünkü bunların niyetleri, yaşadıkları sürece devamlı olarak küfürde ısrar etmektir. Bu bakımdan azaplarının ebedî olmasıyla cezalandırıldılar.

"Şiddetli azaptan dolayı vay o kâfirlerin haline!" (İbrahim: 2)

Artık onlar lâayık oldukları vahim âkıbetleri kendileri düşünsünler.

"İşte kâfirler, fâcirler bunlardır." (Abese: 42)

Onlar hem küfürde kalarak hem de günah işleyerek küfür ve günahı bir arada toplamışlardır.

Hüsrandan Kurtulanlar:

Asr sûre-i şerif'inde beyan buyurulduğuna göre, ancak iman edip amel-i sâlih işleyenlere kurtuluş yolları açıktır.

Onlar Allah-u Teâlâ'ya gönül verenlerdir, Rabb'lerine ihlâs ile kulluk vazifelerini yapanlardır.

İman etmekle beraber, amel-i salih işlerse, Hakk'ı bilir Hakk'ı tavsiye ederse, Hakk'ta sabreder ve sabrı tavsiye ederse kişi hüsrandan kurtulmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Mal ve oğullar dünya hayatının süsüdür." (Kehf: 46)

Onlar dünyayı malı mülkü dünya ziyneti kabul ediyorlar. Değer vermiyorlar onlara.

Umumiyetle insanlar bugün mala-mülke çok meyil etmişlerdir. Halbuki bunlar geçicidir.

"Baki kalacak olan salih ameller ise Rabb'inin katında hem sevapça daha hayırdır, hem de ümit etmeye daha lâayıktır." (Kehf: 46)

Allah-u Teâlâ'ya gönülden bağlı olanlar için ebedî hayat mühimdir.

Bu bir aynadır, herkes kendisine baksın, kararını versin.

Allah-u Teâlâ insanları yarattı ve imtihan sahnesi olan bu dünyaya denemek için gönderdi.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır."
(Mülk: 2)

Dünya insan için bir imtihan sahnesidir, ömür denilen şey de bu imtihan süresidir. Bu imtihan ömrün sonuna kadar, son nefes çıkıncaya kadar sürer. Neticesi ise burada değil ahirettedir. Bütün imtihanlardan aldığı neticeler değerlendirilecek, başarılı veya başarısız olduğu ilân edilecektir. Dünya deneme ve mükellefiyet yeridir, ahiret ise ceza ve mükâfat yeridir; orası imtihanın sonucudur.

Herkes sahnededir, imtihanıdır, her hareketinin fotoğrafı çekiliyor, her kelimenin zaptı tutuluyor. Nefes alırken ne düşünüyordun, nefes verirken ne düşünüyordun sualleri de muhakkak karşımıza çıkacak.

İman:

İman, mutlak tasdiktir. Söylenen sözü kendi isteği ile kabullenmek, gönülden benimsemek, şüpheye yer vermeyecek şekilde kesin olarak içten inanmak, teslim olmak, karşıdakine güven vermek demektir.

İslâm dinine göre ise; Allah-u Teâlâ'nın varlığına birliğine, Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'ın O'nun kulu ve peygamberi olduğuna ve onun Allah-u Teâlâ tarafından bize getirip tebliğ ettiği esas ve hükümlerin doğru ve gerçek olduğuna tereddüt etmeden kesin olarak inanmaktır.

İslâm dinine girmenin ilk şartı olan bu iki esas "**Kelime-i Şehâdet**" de toplanmıştır. Kelime-i Şehâdet'i kalp ile tasdik edip dili ile de söyleyen bir kimseye "inanmış" mânâsına gelen "**Mümin**" adı verilir.

İman kalbî ve vicdanî bir durumdur. İmanın esası kalpte olan tasdiktir.

Allah-u Teâlâ münâfıklar hakkında Âyet-i kerime'sinde:

"Ey Peygamber! Kalpleri iman etmediği halde ağızları ile inandık diyenlerle, yahudilerden küfür içinde koşuşanlar seni üzmesin." buyurarak, imanın kalbin tasdiki olduğunu belirtmiştir. (Mâide: 41)

Dil ile inandıklarını söyleyip de kalbiyle tasdik etmeyenler hakkında da şöyle buyuruyor:

"Bedevîler iman ettik dediler. De ki: Siz iman etmediniz, bari müslüman olduk deyin. İman henüz kalplerinize yerleşmedi." (Hucurât: 14)

Mümin olmak için, imanın kalbe nüfuz etmesi ve o kimsenin takvâya bürünmesi lâzımdır.

Allah-u Teâlâ'nın kendilerinden, kendilerinin de Allah-u Teâlâ'dan hoşnut olduğu kimseler hakkında ise şöyle buyuruluyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Allah size imanı sevdirdi ve onu kalblerinizde süsledi. Küfrü, fâsıklığı ve isyânı ise çirkin gösterdi. İşte doğru yolda olanlar bunlardır." (Hucurât: 7)

İşte İslâm dinine göre iman; şehâdet kelimesinde ifade edilen, Hazret-i Allah'a ve Resul'ü Muhammed Aleyhisselâm'a imanla başlar, imanın altı esası olan "**Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe, kaza ve kadere**" kesin olarak inanmakla tam ifadesini bulur.

Bir insan için kuvvetli bir iman kadar kıymetli hiçbir şey yoktur. İnsanı gerek bu dünyada gerekse âhirette saâdet ve selâmete ulaştıracak yegane cevher böyle bir imandır. Bunun için de ömrün son anına kadar onu elden kaçırmamak için çalışmak lâzımdır. Aksi takdirde bu büyük nimetten mahrum olur.

Bir insan nasıl ki tertemiz bir müslüman olarak dünyaya geliyorsa, öyle yaşamalı, o güzelliğini muhafaza etmeli ve öylece ölmelidir. Hayatta iken gerek dinine gerekse imanına zarar verecek, tehlikeye düşürecek her türlü kötü söz ve inkârdan korunması gerekir.

İman inkârla gider. Bir kimse dinin esaslarından birini kabul etmez veya hafife alırsa, dinimizde haram sayılan bir şeyi helâl, helâl sayılan bir şeyi haram kabul ederse imanını kaybetmiş olur.

Gerçek bir imanla Allah-u Teâlâ'ya inanan, gönülden boyun eğen muttaki müminler hakkında Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Müminler o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman kalpleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu zaman bu onların imanlarını artırır ve yalnız Rabb'lerine tevekkül ederler." (Enfâl: 2)

"Aralarında hüküm verilmek üzere Allah'a ve Peygamber'e çağırıldıkları zaman, müminlerin sözü sadece 'İşittik, itaat ettik!' demekten ibarettir.

İşte saâdete erenler onlardır." (Nûr: 51)

Müminler o kimselerdir ki; Allah-u Teâlâ'nın mevcûdatı yoktan var ettiğine, gizliyi, gizlinin de gizlisini bildiğine, kalplerdeki sırları bildiğine, lütf ve kerem sahibi olduğuna, gücünün her şeye yettiğine, her şeyin kendisine döneceğine, kendi Zât-ı akdes'inden başka her şeyin yok olacağına, mahşer gününde herkesin O'nun huzurunda toplanacağına inanırlar.

Müminler; Allah'ın Resul'ü Muhammed Aleyhisselâm'ın peygamberlerin sonuncusu ve önderi olduğuna, Rabb'inden gelen bütün hükümleri en ince teferruatına kadar tebliğ ettiğine, kendi arzu ve hevesine göre hiçbir şey söylemediğine, söylediği her sözün Rabb'i tarafından kendisine vahyedilen gerçekler olduğuna inanırlar.

Müminler; hiçbir hususta şüpheye kapılmazlar, onların imanları hiçbir zorluk karşısında sarsılmaz.

Allah yolunda malla ve canla cihad etmek, imanın delili, işareti, esası ve mihenk taşıdır. İslâm dâveti, dünya menfaati elde etmek için yapılan bir cihad değil, Allah yolunda ve ilây-ı kelimetullah uğrunda yapılan bir cihaddır.

İşte kim bu vasıfları kendinde toplarsa, o gerçek mümindir.

İslâm:

İslâm; boyun bükme, teslim olmak, kurtuluşa girmek, selâmete çıkarmak, karşılıklı güven ve barış sağlamak, ihlâs ve samimiyet gibi çeşitli mânâlar ifade eder.

Dini bir terim olarak İslâm ise; ilâhî emirlere teslim olmak ve boyun eğmek demektir.

Kelime itibariyle iman ile İslâm arasında fark olmakla beraber, dinde İslâmsız iman, imansız da İslâm olmaz. Bunlar bir şeyin dışı ve içi, yüzü ve astarı gibidir. Din ise iman ve İslâm ile beraber bütün şeriatın ismidir.

İslâm dini yalnız bir iman meselesi değildir. İman ve amellerin toplamıdır. Amellerle ilgili tatbikatı bırakmak çok tehlikelidir.

Amelin farz oluşuna iman ile, o ameli yapmak birbirinden farklıdır. Bir müslüman amel ettiği için mümin olacak değil, iman ettiği için amel edecektir.

Allah-u Teâlâ'nın isteği olan iman, yalnız bir vicdan işi olmaktan ibaret değildir. Hakiki iman kalbin içinden başlayıp, bütün dışa yayılacak ve sonra da beşeriyete güzel ameller saçacaktır.

İslâm, teslimiyet demektir. Teslimiyet ya kalben veya söz ile, ya da uzuvlarla olur. Kalben olanı iman, sözle olanı ikrar, uzuvlarla olanı ise ibadetlerden ibarettir. Bir ağaç meyvesiyle birlikte bir bütün teşkil ettiği gibi, İslâm da bu bütünü ifade etmiş olur.

İnsanoğlu yeryüzüne yalnız imanla mükellef tutulmak için değil, sâlih ameller işleyerek Allah-u Teâlâ'ya kulluk etmesi için gönderilmiştir.

Ashab-ı kiram'dan bir zât huzura gelerek: *"Yâ Resulellah! Bana dini tarif et ki, bundan sonra ben onu kimseye sormak ihtiyacında kalmayayım."* dedi.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Kul âmentü billah, sümmeştakîm = Allah'a inandım de, sonra da istikametden ayrılma." buyurdular.

Buradan da anlaşılıyor ki, Allah-u Teâlâ'ya imanı yalnızca kalpte saklamayıp dil ile de ikrar ve ilân eyledikten sonra, her hususta doğruluk, İslâm dinini özetleyen en mühim özelliştir. Bunun böyle olduğunu bir çok Âyet-i kerime'ler ortaya koymakta ve müslümanları istikametden ayrılmamaya teşvik etmektedir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Eğer seninle tartışmaya girişirlerse de ki: Bana uyanlarla birlikte ben kendimi Allah'a teslim ettim." (Âl-i imrân: 20)

İşte İslâm budur. İşte ümmet-i Muhammed'in dini, sırat-ı müstakimi budur. Doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'ya teslimiyettir. Hakk'tan başkasına boyun eğip teslim olmak ise O'na isyandır, yoldan çıkmaktır.

İbadet:

Allah-u Teâlâ dünyâ ve ahireti insan için, insanı da kendisini tanımaları ve ibadet etmeleri için yaratmıştır.

İbadet; Allah-u Teâlâ'yı en büyük tâzim ve sevgi ile anmak, yüceltmek, O'na yaklaşmak için bir takım merasimler ifâ etmek demektir. Yaratılışımızın gayesi de budur.

Âyet-i kerime'sinde:

"Ben cinleri ve insanları ancak (beni bilsinler) bana ibadet etsinler diye yarattım." buyuruyor. (Zâriyat: 56)

İslâm'da bir iyiliğin ve sâlih amelin geçerli olması ve sevap kazandırması için, bu ameli işleyeninin imanlı olması şarttır.

Yaratanı tanımak, O'na gönülden teslim olmak, kulluk görevlerini yerine getirmek insanın en başta gelen vazifesidir.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyruluyor:

"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabb'inize ibadet ediniz ki korunasınız." (Bakara: 21)

İbadetin sahası çok geniştir. Namaz, oruç, zekât, temizlik, cihad, duâ, zikrullah, Allah-u Teâlâ'nın rızasını kazanmak için yapılan her davranış ibâdetin bölümlerini teşkil etmektedir.

Her ibadetin bir hakikati vardır. Zâhirî fıkıh ibadetlerin dış şekliyle uğraşır, bâtinî fıkıh yani tasavvuf da bu şekillerin içindeki hakikati bulmaya çalışır.

Amel ve ibadetleri ihlâsla yapmak farz olduğu gibi, ihlâsı terketmek de haramdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Kim Rabb'ine kavuşmayı arzu ediyorsa güzel bir amel işlesin ve Rabb'ine kullukta hiç ortak koşmasın." buyuruyor. (Kehf: 110)

Amel ve ibadetlerde ihlâs üzere bulunmak, her işte yalnız Allah rızasını gözetmek, niyetlere O'nun rızasından başka şeyleri karıştırmamak şarttır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Dini Allah'a has kılarak ihlâs ile kulluk et. Dikkat edin, hâlis din Allah'ındır." (Zümer: 2-3)

"Allah, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir." (Yusuf: 40)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Amel ve ibâdetinizi riyâdan, gösterişten hâlis ediniz. Yoksa Cenâb-ı Hakk kabul buyurmaz." (Nesâî)

Allah-u Teâlâ'nın kulları üzerindeki nimetleri her an devam edip gitmektedir. İnsanoğlu yaşadığı sürece, ikram ve ihsanlar devam ettiği müddetçe, şükür ve ibadetler de devam eder.

Allah-u Teâlâ:

"Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabb'ine ibadet et!" (Hicr: 99)

Âyet-i kerime'si ile ibadetlerin devamlı yapılmasını emir buyuruyor.

İbadetler Allah'ımız nasıl emretmiş, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz nasıl göstermişse öylece yapılır. Zamanın değişmesi ile ibadetler değişmez, artma ve eksilme olmaz.

Vesileler:

Kulluk görevlerini yapmak için dinimizde birçok vesiseler vardır. Yıl içinde muhtelif zamanlara tesadüf eden mübârek gün ve geceler bu vesilelerin başında gelmektedir. Mübarek gün ve geceler rahmet kaynaklarıdır. Çöl yolculuğunda susuzluktan bitkin hâle gelen bir yolcu, su kaynağına rastlayınca suya kandiği gibi; hayat yolculuğunda çeşitli meşgale ve meşakkatlerin altında bunalan bir insan da, bu kaynaklara kavuşunca yeniden canlanır, kuvvet bulur. Hepsinin tadları ayrı ayrıdır. Kim ki bu kaynaklardan nasibini alamazsa, bilin ki o her şeyden mahrum kalmıştır. Allah'ımız mahrum bırakmasın.

Muharrem Ayı ve Aşure Orucu:

Hicrî takvime göre senenin ilk ayı olan Muharrem ayı, dört haram aydan birisidir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Ramazan ayı dışındaki oruçların en üstünü Allah'ın ayı olan Muharrem'de tutulan oruçlardır." buyuruyorlar. (Müslim)

İlâhi ay Muharrem'in "**Aşure**" adı verilen onuncu günü de pek kıymetlidir.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Bir kimse Aşûre gününde ehl-ü iyâlinin rızkını tevsi ederse Cenâb-ı Allah o kimsenin senesini tamâmen rızık bolluğu ile geçirir." (Camîu's-sağîr)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Aşure günü oruç tutar ve o günün orucunu emir ve tavsiye ederdi." buyurmuştur. (Müslim)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e Aşure gününün orucundan sorulduğunda:

"Geçmiş senenin günahına kefâret olur." buyurdular. (Müslim)

Yalnız Aşure günü oruç tutmak mekruhtur. Yahudilere muhalefet olsun diye dokuz, on, on birinci günler oruç tutulur. Bu şekilde oruç tutmak sünnettir.

Ey kardeş! İşte senin yılbaşın bu ayda başlıyor.

Müslümanlar yılbaşını ibadet, taat ve takvâ ile geçirirler. Hıristiyanların yılbaşısı ayıdır, onların ki bir Ocak'tadır.

Müslümanları İslâm'dan uzaklaştırmak, kâfirin âdetlerini benimsettirmek ve küfre sokmak için; kendi yılbaşımızı unutturup, kâfirlerin yılbaşısını takip ettirmeye çalışırlar.

Onlar yılbaşında hindi keserler, Noel babasını kutlarlar, içki içer, kumar oynarlar, danslara iştirak ederler, karılarını başkalarının kucağına verirler. Bu surette küfür âdetlerini tatbik ettirmek isterler. Bütün bunlar İslâm'da tamamen yasak ve haramdır.

Her müslümanın kendi ayını, kendi yılını, yılbaşısını, Cuma'sını bilmesi lâzımdır.

Mevlid Kandili:

Hazret-i Allah'ın biricik Habib'i, âhir zaman peygamberi Muhammed Aleyhisselâm, Rebiulevvel ayının on ikinci pazartesi gecesini sabaha karşı Mekke-i mükerreme'de dünyaya teşrif etmişlerdir. Bu pek mühim hadisenin oluşu Milâdî 571 yılına tesadüf eder.

Dedeleri arasında babadan evlâda geçerek gelen bir nûr vardı. Bu nûr nihayet Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e intikal etti ve mübarek yüzlerinde parlamaya başladı.

Onun velâdeti ile kıyamete kadar devam edecek olan nûrlu bir devir açılmıştır.

Bütün Peygamber -Aleyhimüsselâm- Efendilerimiz ya bir kavme ya bir memlekete veya muayyen bir zamana ait olmak üzere gönderildikleri halde Sebeb-i Mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz

kıyamete kadar bütün insanların saadet ve selâmetini temin için gönderilmiştir ve peygamberlerin sonuncusudur.

O ki, Hazret-i Allah'ın inanan bütün insanlara en büyük nimetidir.

Onu bizzat gören, uğruna canını ve malını fedâ etmekten bir an tereddüt etmeyen Ashab-ı Güzin - radiyallahu anhüm- Hazeratı'nın yanında, daha sonraki devirlerde de müslümanlar derin bir aşk engin bir muhabbetle ona bağlanmışlar ve bu gecenin ulvî hatırasını gönüllerinde yaşatmışlar ve yaşatmaktadırlar.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır:

"Benden sonra bir takım insanlar gelecektir ki, onların her biri beni görmek için ehlini ve malını vermeye can atar." (Câmiu's-sağîr)

Müminler Mevlid kandili günlerinde tebrikleşirler, geceyi ellerinden geldiğince ibadet ve taatla geçirmeye gayret ederler. Allah-u Teâlâ'nın büyük bir lütufta bulunması sebebiyle, ibadetlerini çoğaltarak şükranlarını arzederler.

Receb-i Şerif Ayı:

Receb-i Şerif Allah'ımızın ayıdır. **Şaban-ı şerif** Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem-, **Ramazan-ı Şerif** ise bütün müslümanların...

Receb-i şerif'te yapılan ibadetlere pek çok mükâfatlar verilir.

Şöyle ki, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Receb-i Şerif'in birinci gününde oruç tutmak üç senelik, ikinci günü oruçlu olmak iki senelik ve yine üçüncü günü oruçlu bulunmak bir senelik küçük günahlara kefaret olur. Bunlardan sonra her günü bir aylık küçük günahların af ve mağfiretine vesile olur." (Câmiu's-sağîr)

Recep ayı girince:

"Allah'ım! Recep ve Şaban'ı bize mübarek kıl, bizi Ramazan'a kavuştur." diye duâ ederdi. (Câmiu's-sağîr)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Recep ayında bazen o kadar çok oruç tutardı ki, biz O'nu hiç iftar etmeyecek zannederdik. Bazen de o kadar çok iftar ederdi ki, biz O'nu hiç oruç tutmayacak zannederdik." buyurmuştur. (Müslim)

İçinde **Regâip** ve **Miraç** gibi çok kıymetli geceler de olduğundan; ayrıca bir hususiyet arz etmektedir.

Regaib Gecesi:

Receb-i şerif ayının ilk cuma gecesine Regaib gecesi denir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu gece bir çok tecellilere bir çok manevî ihسانlara mazhar olmuşlar, Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'ne bir şükür nişanesi olarak da o geceyi ibâdet ve taatla geçirmişlerdir.

Cenâb-ı Hakk'ın mânevi ihسانlarını rahmet ve mağfiretini bol bol ikrâm etmesi sebebiyle bu geceye Regaib denmiştir. Rağbet bulmuş pek mübarek pek kıymetli bir gecedir.

Bu geceye Regaib gecesi ismini melekler vermişlerdir.

Hakk'ın değer verdiğine değer vermekle kişi değer bulur. Sen ona değer ver ki Mevlâ seni değerlendirsın.

Bu değerli gecede teheccüd namazı, tesbih namazı, nafilâ namaz kılmalı, zikirle-fikirle, istiğfarla, salât-ü selâmla, Kur'ân-ı kerim okumakla meşgul olmalıdır.

Miraç Gecesi:

Miraç mucizesi Hicret'ten bir buçuk sene kadar evvel, Receb-i şerif'in 27. gecesinde Mekke-i Mükerrreme'de vukua gelmiştir.

Bu hâdise Kur'an-ı kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Kulu Muhammed'i gecenin bir anında Mescid-i Haram'dan alıp civarını mübârek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götürün Allah her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Ona âyetlerimizden nicelerini gösterelim diye böyle yaptık. O, işiten ve görendir." (İsrâ: 1)

Cebrâil Aleyhisselâm yedinci kat semâdan Hazret-i Allah'ın biricik Habib'ini alıp öyle yükseklerle çıkardı ki, Sebeb-i Mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz mukadderâtı yazan kalemlerin cızırtılarını duyuyordu.

Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hâlik-i Azîmüştân'ın emir ve nehiyelerini vasıtasız olarak aldı. Nice nice sırları, ilâhi tecellî ve iltifatlara mazhar oldu.

Namazın elli vakit olarak farzedilmesi üzerine, ümmetin buna takat getiremeyeceğini düşünerek Cenâb-ı Hakk'tan azaltılmasını istirham etti. Beş vakte ininceye kadar naz ve niyazda bulundu. Müminin miracı mesâbesinde olan beş vakit namaz o gece farz kılındı. O mübârek gece ayrıca, ümmetinden Hazret-i Allah'a hiçbir şeyi şerik koşmayanların affedilecekleri müjdelendi. Süre-i Bakara'nın son iki Âyet-i kerîme'si de miraç hediyelerindendir.

Bu gayet kıymetli gecelerde, ibâdetin hâricinde geçirilecek vakitlere acınır. Bu gecede bize gayet kıymetli hediyeler gelmiş, o hediyeleri Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- getirmiş, istifâde etmemiz gerekiyor.

Şaban-ı Şerif Ayı:

Kendisinden bir çok hayır ve bereketlerin husule gelmesi sebebiyle bu aya Şaban adı verilmiştir.

İçinde Berat gibi bir kurtuluş gecesinin de bulunması, bu ayın fazilet ve meziyetini daha da arttırmaktadır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde **"Şaban ayı girdiği zaman nefislerinizi temizleyiniz ve bu ay boyunca niyetlerinizi güzelleştiriniz."** buyurmuşlardır. Seyyid-i

Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu ayda da çok oruç tutarlardı. Üsâme bin Zeyd - radiyallahu anh- Hazretleri **"Yâ Resulellah! Şaban ayı kadar hiçbir ayda oruç tuttuğunu görmedim."** diye sorunca:

"Şaban-ı şerif ayı, Receb-i şerif ile Ramazan-ı şerif arasında insanların, kıymetini iyice bilmeden geçirdikleri ve amellerin, âlemlerin Rabb'i olan Allah katına yükseldiği bir aydır. Amelimin oruçlu iken Allah'a ulaşmasını dilerim." buyurdular. (Nesâî)

Berat Gecesi:

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Duhân sûre-i şerif'inde bu gecenin;

"Hâ. Mîm. Apaçık Kitab'a andolsun ki! Gerçekten biz onu mübarek bir gecede indirdik. Biz uyarıcılarız. O gecede her hikmetli iş, katımızdan bir emir olmak üzere ayrılır." (Duhân: 1-5)

Buyurarak içinde Kur'an-ı Azîmüştân'ın nâzil olduğu ve emri ilâhi ile, olacak şeylerin tayin olunup hükme bağlandığı mübarek bir gece olduğunu haber vermektedir.

Şaban-ı şerif'in on beşinci Berat gecesinde, o sene cereyan edecek bütün hâdiseler Levh-i mahfuz'dan dünyâ semâsına indirilip, vazifeli meleklerle teslim ediliyor.

Şöyle ki; kâtip melekler bu geceden gelecek senenin aynı gecesine kadar olacak hâdiseleri birer birer defterlere yazarlar. Kimlerin zengin veya fakir, aziz veya zelil olacakları, başa gelecek ibtilâlar, rızıklar, ölümler, doğumlar, hülâsa bütün işler ilm-i ilâhi'den topluca meleklerle yazdırılır ve hükme bağlanır. Kadir gecesinde ise vazifeli meleklerle teslim edilir.

Bu mevzuda İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri'nden bir rivayette Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Hazret-i Allah Şaban ayının yarısı gecesinde, olacak şeylerin hükümlerini verir. Kadir gecesinde ise onları vazifeli meleklerle teslim eder."

Kur'an-ı kerim de bu gecede Levh-i mahfuz'dan topluca dünyâ semâsına nazil olmuş, Kadir gecesinde ise âyet âyet yeryüzüne indirilmeye başlamıştır.

Bu kadar faziletleri topladığı için çok mübarek ve çok kıymetli bir gecedir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu gecenin ulviyetini bize şöyle haber veriyorlar:

"Şaban ayının onüçüncü gecesi idi. Cebrâil Aleyhisselâm bana gelerek: 'Yâ Muhammed!' dedi. 'Kalk teheccüd vaktidir, ümmetin hakkında muradının hâsıl olması için Allah'a duâ etmenin zamanı geldi.'"

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kalktı ve o geceyi ibâdetle geçirdi. Tanyeri ağarıırken Cebrâil Aleyhisselâm geldi ve dedi ki: **'Yâ Muhammed! Hazret-i Allah ümmetinin üçte birini sana bağışlamıştır.'** Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ağladı ve: **'Yâ Cebrâil! Kalan üçte ikisinin durumu ne oldu?'** diye sordu. O da **'Bilmiyorum'** diye cevap verdi.

Şabanın on dördüncü gecesi yine geldi ve aynı şeyi söyledi. **'Yâ Muhammed kalk ve teheccüd namazı ile meşgul ol!'** Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de sabaha kadar ibadetle meşgul oldu. Fecir vaktinde Cebrâil Aleyhisselâm yine geldi. **'Hazret-i Allah ümmetinin üçte ikisini sana bağışlamıştır.'** buyurdu. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz yine ağlayarak: **'Kalan üçte birinin durumunu'** sordu. O da: **'Bilmediğini'** söyledi.

Nihayet Şaban-ı şerif'in on beşinci Berat gecesini Cebrâil Aleyhisselâm gelerek **'Müjdeler olsun Yâ Muhammed! Şirk koşanların dışında Hazret-i Allah bütün ümmetini sana bağışlamıştır. Başını göğe kaldır, bak ne göreceksin.'** buyurdu.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz başını kaldırıncaya gördü ki semâvâtın bütün kapıları açılmıştır. Dünya semâsından arşa kadar sıralanan bütün melekler secdeye kapanmışlar, ümmet-i Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- günahlarının affedilmesi için duâ ediyorlar.

Gökyüzünün her kapısında bir melek durmaktadır.

Birinci kapıda duran melek: **'Bu gece rükûya varanlara müjdeler olsun!'** diye sesleniyor.

İkinci kapıda duran melek: **'Bu gece secde edenlere müjdeler olsun!'** diye sesleniyor.

Üçüncü kapıda duran melek: **'Müjdeler olsun bu gece Hazret-i Allah'ı zikredenlere.'** diye sesleniyor.

Dördüncü kapıda duran melek: **'Bu gece Rabb'isine duâ ve niyazda bulunanlara müjdeler olsun!'** diye sesleniyor.

Beşinci kapıda duran melek: **'Bu gece haşyetullahtan ağlayanlara müjdeler olsun!'** diye sesleniyor.

Altıncı kapıda duran melek: **'Müjdeler olsun bu gece hayırlı amel işleyenlere!'** diye sesleniyor.

Yedinci kapıda duran melek: **'Müjdeler olsun bu gece Kur'an-ı kerim okuyanlara!'** diye sesleniyor ve nidasına devam ediyor: **'Bir şey isteyen yok mu, dilediği verilsin? Duâ eden yok mu, duâsı kabul edilsin? Tevbe eden yok mu, tevbesi kabul edilsin? Günahlarının affını dileyen yok mu, günahları bağışlansın?'**

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sözlerine devamla buyuruyorlar ki:

"Bu gece havanın kararmasından fecrin tuluûna kadar rahmet kapıları ümmetim üzerine açık kalır ve Hazret-i Allah 'Kelp kabilesi'nin koyunlarının tüyleri sayısından daha çok kimseleri cehennemden azad eder." (İbn-i Mâce)

Cenâb-ı Hakk'ın bütün günahkâr kullarını bu gece affettiği halde; şirk koşanlara, kavgacı kinci olup müslümanlar arasına nifak sokanlara, büyücülere, falcılara, devamlı içki içenlere, fâiz yiyenlere, zinâ edenlere, ana-babasına asî olanlara bu gece rahmet nazarı ile bakmayacağı bir başka Hadis-i şerifte rivâyet edilmiştir.

Bir Hadis-i şerifte de şöyle buyuruluyor:

"Şaban-ı şerif ayının yarısı gecesini olunca, onu ibadetle geçirin, gününde de oruç tutun."

Zirâ Allah-u Teâlâ o gece güneşin batmasından itibaren dünya semâsına rahmetiyle tecellî edip, buyurur ki:

'Yok mu benden mağfiret dileyen, onu affedeyim! Yok mu rızık isteyen, onu rızıklandırayım! Bir musibete uğrayan yok mu, onu kederden kurtarayım! Yok mu şunu isteyen, yok mu bunu isteyen!'

Bu ilâhî sesleniş sabaha kadar devam eder." (Tirmizi)

Rahmet ve mağfiretin yaygın tecellisinden dolayı bu geceye **"Leyletü'l-Berat"** yani kurtuluş gecesini adı verilmiştir. **"Gecesini ibadetle gündüzünü oruçla geçirin."** buyurulduğuna göre, demek ki uyunacak bir gece olmadığı anlaşılıyor.

Hadis-i şerifler gösteriyor ki, fazilet derecesi idrâkimizin üstünde olan mübârek gecelerin içinde bulunuyoruz. Yapılan duâların da reddedilmeyeceğini Abdullah İbn-i Ömer -radiyallahu anh- Hazretleri'nden rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Beş gece vardır ki, o gecelerde yapılan duâlar geri dönmez:

1. Receb'in ilk gecesi,
2. Şaban'ın yarısı gecesi,
3. Cumâ gecesi,
4. Ramazan Bayramı gecesi,
5. Kurban Bayramı gecesi." (Beyhâkî)

Rahmet kapılarının ardına kadar açıldığı, kaldırılan ellerin boş çevrilmeyeceği böyle mübârek bir geceye bizi erdiren Allah'ımıza hamd-ü senâlar olsun

Bu geceyi ihyâ edenlere ne mutlu. Hazret-i Allah kullarının bu gece kendisine yalvarmalarını, ne dilerlerse dilemelerini bekliyor. Biz de dilenebilirsek, o Pâdişahımız da bizden râzı olursa, bunun fevkinde bir devlet düşünülemez. Af isteyenlerin bütün günahlarını affediyor. Bizim de günahlarımız çok, affa ihtiyacımız var. Sâhibimize karşı sevgimizi, samimiyetimizi, ubûdiyetimizi ibraz edebilirsek beratımızı almış olacağız.

Mühim olan imanla göçmek. Bu beratların bu karnelerin asıl metni orada görülecek. Bizim bu fırsatları aslâ kaçırmamamız lâzım. Bir daha ki berat gecesine erip eremeyeceğimiz bilinmiyor. Belki de bu, ömrümüzün son berat gecesi olacak. Şu halde, elde fırsat dilde ruhsat varken gayret etmek gerekiyor. Hazret-i Allah ve Resul'ü değer vermiş, biz de değer verelim. Değer verirsek Mevlâ'mız da bizi değerlendirir. Ne demek bu? Affeder, rızâsına nâil eder...

Dünya meşgalelerini bu günlerde biraz azalmalı, çok çok oruç tutmalı, salat-ü selâm getirmeli, tesbih namazını da ihmal etmemelidir.

Ramazan-ı Şerif:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ramazan ayı öyle bir aydır ki, onda Kur'an-ı kerim nâzil oldu." buyuruyor. (Bakara: 185)

Cenâb-ı Hakk'ın rahmet ve bereketini bol bol ihsan ettiği, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in **"Ümmetimin ayıdır."** buyurduğu çok feyizli çok mübarek bir aydır. Bu ayda nafîle olarak yapılan namaz, zikir, sadaka gibi her türlü ibâdetler, diğer aylarda edâ edilen farzlar gibidir. Ramazan'da edâ edilen bir farz ise sair zamanlardaki yetmiş farza muadildir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"Ramazân-ı şerifin girmesiyle rahmet nüzulü için cennet kapıları açıldığı ve yasaklardan sakınma sebebiyle cehennem kapıları kapandığı gibi şeytanlar da zincir ile bağlı ve hapsolunurlar." (Buhârî)

Ramazanın evveli **rahmet**, ortası **mağfiret**, sonu **cehennemden azad** olmaktır. Bir kimse bu aya lâyük olduğu hürmet ve saygıyı göstererek ihyâ ederse onun bütün senesi iyi olarak geçer.

Ramazan-ı şerif Hazret-i Allah'ın bir misafiridir. Farz-ı muhal ki çok zengin sayılan, çok muteber bir kimse bize misafir olarak gelecek, bir çok da kıymetli hediyeler getirecek. Böyle bir misafiri nasıl karşılarız? Bir de bu misafir Hazret-i Allah'ın misafiri olursa, o zaman nasıl karşılamak ve geldiği zaman da nasıl ağırlamak gerekir?

Ramazan-ı şerif öyle bir misafir, tasavvura sığmayan bir lütuftur ki **Kadir gecesi** gibi kıymetli bir hediye ile gelmiştir. O Kadir gecesi ki Hazret-i Allah biricik Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- hürmetine ihsan ve ikrâm buyurmuştur. Kendisi de kıymetli, hediyesi de kıymetlidir. Nimet içinde nimet...

Ramazan-ı şerif'te tutulan oruç da çok kıymetlidir.

Hadis-i şerif'te:

"Kim ki faziletine inanarak ve mükâfatını Cenâb-ı Hakk'tan umarak Ramazan'da oruç tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır." buyruluyor. (Tirmizi)

Bir diğer Hadis-i şerif'te de şöyle buyruluyor:

"Ramazan ayının orucu, on ay oruç tutmaya, ondan sonraki altı gün orucu da iki ay oruç tutmaya bedeldir. İşte bu, senelik oruç gibidir." (Ahmed bin Hanbel)

Hadis-i şerif'te Ramazan orucundan sonra tutulması tavsiye edilen altı günlük oruç, **Şevval** orucudur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Ramazan ayında oruç tutup, Şevval ayında da altı gün oruç tutan kimse bütün seneyi oruçla geçirmiş gibidir." buyurmuşlardır. (Müslim)

Bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Ramazan-ı şerif'te çok kimseyi yedirip içiriniz. Zira bu nafakayı çoğaltıp yedirip içirme işi savaş alanında aç kalan gâzileri doyurmak kadar ecirli ve sevâbı bol bir iştir." (Câmiu's-sağir)

Kadir Gecesi:

Berat gecesinde, Levh-i mahfuz'dan topluca dünyâ semâsına indirilen Kur'an-ı kerim, bu gece âyetler hâlinde yeryüzüne indirilmeye başlanmıştır.

Öyle bir muazzam ve mübarek gecedir ki, hakikatini anlamak beşer idrâkinin çok üstündedir.

Hazret-i Allah bu geceye çok değer vermiş ve Kadir sûre-i şerif'inde şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ki biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Resul'üm! Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh (Cebrâil) o gecede Rabb'lerinin izniyle her bir iş için inerler. O gece, tan yeri ağarınca kadar bir selâmdır, esenliktir." (Kadir: 1-2-3-4-5)

Buradaki sayı, tahdit mânâsına değildir. Kur'an-ı kerim'deki bu gibi ifadeler çokluğa delâlet etmektedir. Bir gece, beşer hayatındaki binlerce yıldan hayırlıdır.

Bu gecenin bu kadar kıymetli olması ise, Sebeb-i mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in, ümmeti hakkındaki merhametinden ileri gelmektedir.

Şöyle ki, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz geçmiş ümmetlerin ömürlerinin çok uzun olduğunu, o uzun ömür içinde çok ibâdet yaptıklarını, kendi ümmetinin ise az ömürlü olduğunu düşünür ve çok üzülürdü. Cenâb-ı Hakk, Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- mükedder olmasına râzî olmadı. Gönlüne ferahlık vermek için Cebrâil Aleyhisselâm'ı göndererek Kadir sûresini inzal buyurdu ve bu bir gecenin bin aydan daha hayırlı olduğunu müjdeledi.

Bu sûre-i celîlede Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri Cebrâil Aleyhisselâm ile birlikte bütün melâike-i kirâm'ın yeryüzüne inerek tanyeri ağarınca kadar kaldıklarını, o gecenin selâm ve selâmet gecesi olduğunu beyan buyuruyor. Melâike-i kiram, gökyüzü dar gelecek şekilde birbirini sıkıştırırlar. Onun için bu geceye "**Tazyik gecesi**" de denilmiştir. Müminleri ziyâret ederler, ibâdetlerini temâşâ ederler. Rastladıkları her mümine selâm verirler. Ümmet-i Muhammed için sabaha kadar mağfiret dilerler.

Diğer mübârek gecelerin günü belli olduğu halde Kadir gecesini Hazret-i Allah senenin bütün günlerinde gizlemiştir. Tâ ki; bu kadar kıymetli bir gecenin ulviyetinden mahrum olmamak için, müslümanlar her geceyi ganimet bilip ibâdetle ihyâ etmeye çalışsınlar...

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, "**Şu gecede arayalım mı?**" diye soranlara "**O gecede de arayın.**" buyurmuş, bu suretle gecelerin ihyâ edilmesini teşvik etmiştir.

Bir Hadîs-i şeriflerinde:

"Mümin için kış gecelerinin uzunluğu, gündüzlerin kısalığı birer ganimettir. Gecelerinde namaz kılmak, gündüzlerinde oruçlu olmak kolay olur." buyuruyorlar.

Zahirî ehli bu geceyi bir gecede arar. Tarikat ehli bir ayda, Hakikat ehli ise senede arar. Hakikat ehlinin işi zaten Hakk iledir. Lütf-u ilâhî ne zaman tecellî ederse Kadir gecesi o olmuş olur. Bunu bilmediği için senede arar.

İbn-i Mes'ud -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Kim bütün seneyi ihyâ ederse Kadir gecesi'ne de erer." buyurmuşlardır.

Biz hayatta Kadir gecesi'ni aradığımızı bilmeyiz. Çünkü arasak da, bulsak da; mutâdımızdan fazlasını yapmayız ki... Her zamanki mutâdımız ne ise onu yaparız.

Bir müslüman mutâd olarak her gece, bilhassa ramazan gecelerinde Tesbih namazı kılmaya gayret etmeli. Geceleri uyandığı zaman az veya çok teheccüd namazı kılmalı. Okuyabildiği kadar Kur'an-ı kerim okumalı. Az veya çok Salât-ü selâm getirmeli. Amma az, amma çok zikrullahla meşgul olmalı. Kişi bunları âdet hâline getirdiği zaman, şu veya bu gece diye bir gece aramasına lüzum kalmıyor. Allah için hareket ettiğiinden: tâkatî nisbetinde kulluğunu göstermeye çalışıyor.

Sen O'nun rızâ kapısında dur, rızası için çalış. O murad ederse umulmayan bir gecede sana lütfu ile tecellî eder, lütuf kapısını aralar, o geceye tesâdüf ettirir. Senin vazifen O'nun kapısını gözlemek.

Âyet-i kerîme'de:

"Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabb'ine kulluk et." buyuruluyor. (Hicr: 99)

Meselâ bir ahbâbımız var. Bize bir haber gönderse ve "*Ben filân filân günler arasında filân yerden geçeceğim, o mıntıkada size rastlarsam bir kaç milyon lira yardım edebileceğim.*" dese, acaba o tarif ettiği yerden beş dakika olsun ayrılır mıyız? Belki bu beş dakika zarfında geçiverir diye, elimizden gelse yatağımızı da oraya getiririz değil mi? Halbuki o nâil olacağımız şey, değersiz ve geçici bir dünyâlıktır. Hayat-ı ebediyeyi kazanmak, Mevlâ'mızın sonsuz lütuf rahmetine nâil olmak için kapısında beklememiz, O'na gönülden boyun büküp yalvarmamız, el açıp duâ etmemiz gerekmez mi?

Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz: "**Yâ Resulellah! Kadir gecesine rastlarsam nasıl duâ edeyim?**" diye sorduğu zaman, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah'ım! Şüphesiz ki sen çok affedicisin, affi seversin, beni affet." diye duâ etmesini tavsiye buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Bir Hadis-i şeriflerinde de buyuruyorlar ki:

"Kim ki fâziletine inanarak ve mükâfatını Cenâb-ı Hakk'tan umarak Kadir gecesini ihyâ ederse, geçmiş günahları bağışlanır." (Buhârî)

O Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ki, bizim için bu kadar yıpranmış ve kadir gecesini gibi bir geceyi bize temin edivermiş. Biz ise O'nun yolunda yürümez, Sünnet-i seniyye'sine ittibâ etmezsek, canımızı malımızı yolunda fedâ etmeye hazır olmazsak, ümmeti olduğumuzu iddiâ edebilir miyiz? Bunlar gönülle olur, icraatla olur, lâfla hiç olmaz...

Zilkade Ayı:

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Tevbe sûresi 36. Âyet-i kerîme'sinde:

"Gökleri ve yeri yarattığı gündeki yazısına göre Allah'ın katında ayların sayısı onikidir. Bunların dördü haram aylardır. İşte bu en doğru bir hesaptır. Öyle ise o aylar içinde kendinize zulmetmeyin." buyuruyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Vedâ hutbesi'nde şöyle buyurmuşlardır:

"Şüphesiz ki zaman, Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı günde olduğu gibi deveran edip durmaktadır. Sene on iki aydır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1654)

Bu dört muhterem ayın üçü sıra ile **Zilkade, Zilhicce, Muharrem** olup dördüncü de **Receb**'dir.

Zilkade ve Zilhicce aynı zamanda Hacc aylarıdır.

Üç ayları da ilâve edersek Hazret-i Allah'ın değer verdiği bu mübarek ayları ve ayrıca kıymetli gün ve geceleri birer ganimet bilerek, bu fırsatlardan istifade etmeye çalışmalıyız.

Zilhicce Ayı:

Zilhicce'nin ilk on günleri; zikir, tekbir ve hacc günleridir.

Allah-u Teâlâ'nın:

"On geceye yemin olsun ki..." Âyet-i kerîme'si ile methettiği çok kıymetli çok mübarek günlerdir. (Fecr: 2)

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Ayların efdâli Ramazan-ı şerîf ve ziyâde muhteremi ise Zilhicce'dir." (Câmius-sağîr)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri'nden rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Allah'ın indinde Kurban'dan önceki on günden daha üstün günler yoktur. O günlerde Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'nin zikrini çok yapınız." (Dârimî)

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın kendisine ibâdet edilmekten en çok hoşlandığı günler Zilhicce'nin ilk on günüdür. Bu on günün her gününde tutulan oruç bir yıllık oruca ve her ibâdetle geçirilen gecesi, Kadir gecesine denktir." (Tirmizi)

Zilhicce'nin yedinci gecesi **Terviye**, sekizinci gecesi **Arefe** ve dokuzuncu gecesi **Bayram** gecesidir. Bu mübarek geceleri ihya edenler cennetle tebşir olunmuştur. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Dört mühim geceyi ihyâ eden kimseye cennet zaruridir. Terviye, Arefe, Kurban Bayramı ve Ramazan Bayramı geceleri." buyuruyorlar. (Câmiu's-sağir)

Bir Hadis-i şeriflerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Arefe gününde oruç tutmak hem geçmiş hem de gelecekte birer senenin küçük günahına kefarettir olur." (Ahmed bin Hanbel)

Hacılar Terviye gecesini **Mekke-i mükerreme**'de, Arefe gecesini ve gününü **Arafat**'ta, Bayram gecesini ise **Müzdelif**'de geçirirler. Burada sabah namazı kıldıktan sonra **Mina**'ya geçilir.

Arefe günü sabah namazından başlayıp bayramın dördüncü gününün ikindisine kadar yirmi üç vakitte farz namazların selâmından sonra teşrik tekberi almak vâciptir.

Cuma Günü:

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Cuma günü namaz için ezan okunduğu zaman hemen Allah'ı zikretmeye koşun. Alış-veriş, işi-gücü bırakın. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

Namaz kıldıktan sonra yeryüzüne dağılın, Allah'ın fazlından nasibinizi arayın. Allah'ı çok zikredin ki kurtuluşa eresiniz." buyuruyor. (Cum'a: 9-10)

Cuma vaktinde dünya işleri ile ve Cuma namazına gitmekten alıkoyacak her şeyle uğraşmak haramdır. Niçin? Âyet-i kerime olduğu için.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Üzerinize güneşin doğduğu en hayırlı gün Cuma günüdür. Âdem Aleyhisselâm o gün yaratıldı. Cennete o gün konuldu, cennetten o gün çıkarıldı. Kıyamet de o gün kopacaktır." buyuruyor. (Müslim)

Bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Bizler (ehl-i kitaba göre) son gelenlerdeniz, amma kıyamette öncülerdeniz."

Allah onlara bizden önce kitap vermiş ve Cuma gününü farz kılmışken onlar bu hususta anlaşılmadılar.

Allah hidayet yolunu göstererek bize Cuma gününü verdi, bütün insanlar bize uydu. Yarın (cumartesi günü) yahudilerin, ertesi (pazar günü) ise hıristiyanlarındır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 478)

Enes -radiyallahu anh- Hazretleri'nden rivâyet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Cebrâil Aleyhisselâm elinde beyaz bir ayna olduğu halde bana geldi ve 'Şu gördüğün ayna Cuma'dır. Senin ve senden sonra gelecek ümmetin için bayram olsun diye Rabb'in tarafından farz kılınmıştır.' dedi.

'Bu günde bizim için ne gibi faziletler vardır?' diye sordum.

Cebrâil Aleyhisselâm:

'Bu günde hayırlı bir saat vardır. Kim ki kendisine taksim edilen bir hayrı o saatte isterse, Allah-u Teâlâ ona istediğini ihsan eder. Taksimâtında yok ise, ondan daha hayırlısını kıyamet gününde verir. Kim ki, kendisi için yazılan bir belânın kaldırılması için o saatte Allah'a sığınır, Allah duâsını kabul eder ve daha büyük bir felâketten onu korur. O gün bizim nezdimizde günlerin efendisidir. Biz o güne kıyamet gününde Mezid günü deriz.' dedi.

Ahirette Mezid günü denmesinin hikmetini sorduğumda ise şöyle dedi:

'Allah-u Teâlâ cennette miskten daha kokulu ve bembeyaz bir vâdi yaratmıştır. Cuma günü olduğu vakit İliyin denilen makamından kürsüsüne inerek cennet ehline tecelli eder, cemâlini gösterir. Onlar da doya doya müşâhede ederler.' (Taberânî)

Bu mübarek gün, günlerin efendisi olduğundan, gereken değeri vermek, gecesini ve gündüzünü ihyâ etmek İslâm adâbındandır.

Bu gün için gusletmek, güzel koku sürünmek, en güzel elbiseleri giymek, camiye mümkün olduğu kadar erken gitmek, bol bol salât-ü selâm ve istiğfarla meşgul olmak sünnettir.

Ayrıca az da olsa sadaka vermek çok faziletlidir.

Şimdi böyle bir günü pazar'a çevirmenin maksadını siz düşünün!

•

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

NÂZİÂT SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ-2

Tefekküre Dâvet

Musa Aleyhisselâm'a Tûr Dağı'ndaki İlk Tecellî:

Musa Aleyhisselâm Medyen'de hizmet süresini tamamlamış, Mısır'a doğru hareket etmişti.

Âyet-i kerime'de:

"Musa süreyi doldurunca âilesiyle birlikte yola çıktı." buyuruluyor. (Kasas: 29)

Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himayesine sığınarak günlerce yol aldılar. Gittikleri yol, kendilerini Tûr Dağı'nın sağına düşen batı tarafına kadar götürmüştü. Bu sırada Musa Aleyhisselâm uzakta Tuvâ vâdisinde, yerle gök arasında yükselen bir ateş yalını gördü. Isınmak için ateş getirebileceğini, ya da orada bir kimse görürse bir haber alabileceğini düşündü.

Zaman ve mekândan münezzehtir olan Allah-u Teâlâ tarafından kendisine nidâ olundu.

Âyet-i kerime'lerde de şöyle buyuruluyor:

"Resul'üm! Musa'nın haberi sana geldi mi?" (Nâziât: 15)

Bu hitâb-ı ilâhî anlatılacak sözü dikkatlice dinlemeye teşvik etmektedir.

"Hani Rabb'i ona Mukaddes Tuvâ vâdisinde seslenmişti." (Nâziât: 16)

İlâhî bir iltifat olarak ona kelâmını işittirmiş, risaletle müjdelemişti.

Ona şöyle buyurdu:

"Firavun'a git, doğrusu o azmıştır." (Nâziât: 17)

İlâhlık dâvâsında bulunmaya cüret etmek suretiyle haddi aşmış ve büyük bir zulüm işlemiştir.

Allah-u Teâlâ bu azgın adama karşı ilâhî dâvetin etkili olabilmesi için Musa Aleyhisselâm'a neler söyleyeceklerini sınırlandırmış, sözlerinin muhtevâsını belirlemiştir.

"De ki: Tertemiz olmayı ister misiniz?" (Nâziât: 18)

Küfür murdarlığından temizlenmeye gönlün var mı?

"Rabb'ine giden yolu sana göstereyim de, O'na karşı saygı duyup korkasın!" (Nâziât: 19)

Zira korku, ancak O'nu tanıdıktan sonra olur.

"Ve ona en büyük mucizeyi gösterdi." (Nâziât: 20)

Firavun sözlü delili dinlemeyince, ona bu filî delili göstermiş oldu.

"Fakat o yalanladı ve isyan etti." (Nâziât: 21)

Söze inanmadığı gibi, o büyük mucizeyi gördüğü halde, onu da reddetti. Âlemlerin Rabb'ini ve emrini tanımak istemedi.

"Sonra arkasını dönüp koştu." (Nâziât: 22)

Allah'a yüz tutacak, gerçeği arayacak yerde; ardını dönerek helâke doğru tersine gitti.

"Derhal (adamlarını) topladı ve bağırdı." (Nâziât: 23)

Etrafına önce sihirbazları sonra da askerlerini topladı.

"Ben sizin en yüce Rabb'inizim!" dedi." (Nâziât: 24)

Kendinden başka herhangi bir ilâhı kendinden aşağıda sayarak, kendinin âlemlerin Rabb'i olduğunu iddiâ etmek derecesinde alenen allahlık dâvâsında, cüret ve küstahlığında bulundu.

"Allah da onu dünya ve ahiret azabı ile yakalayiverdi." (Nâziât: 25)

İsrâiloğulları'nın gözleri önünde hepsi de Kızıldeniz'de boğuldular. Onlardan hiç kimse kurtulamadı.

Biçilmiş ekin gibi olmuşlardır.

"Şüphesiz ki bunda korkan kimse için ibret vardır." (Nâziât: 26)

Resul'üm! Sana karşı gelenlerin âkıbeti de böyle olacaktır.

Tefekküre Dâvet:

Allah-u Teâlâ kudretinin eserlerine ve azametinin alâmetlerine dikkatleri çekmek için Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Sizi yaratmak mı daha zordur, yoksa göğü yaratmak mı?" (Nâziât: 27)

Gökleri ve yeri, ikisi arasındakileri, görünen ve görünmeyen bütün varlıkları, güneşi, ayı, gezegenleri, melekleri... Bütün bunların hepsini "O!" emri ile yaratan Allah-u Teâlâ için; insanları tekrar canlandırıp yaratmak, bütün bu varlıkları yaratmaktan elbette daha güç ve çetin değildir.

İnsan dünyada bir zerrecik mesabesinde olduğu gibi, dünyada da âlemlerin içinde bir zerre mesabesinde dir.

Büyüklüğüne rağmen bu göğü yükselten Zât-ı kibriyâ'ya insanları yaratmak ve öldükten sonra diriltmek son derece kolay bir şeydir.

Zorluk ve kolaylık insanlara göredir. "*Pek kolaydır*" demek beşerin anlayışına göre demektir.

"Onu Allah bina etti." (Nâziât: 27)

Gökleri sağlam yapılı, direksiz ve kazıksız bir şekilde yüksek olarak yaratmıştır. Bu öyle bir yapıdır ki, gökteki cisimlerin her biri yörüngelerinden ayrılmadan dönerler, hepsi de birbirleriyle ahenkli bir durumdadırlar.

"Onun boyunu O yükseltti, sonra onu bir düzene koydu." (Nâziât: 28)

Dengesini koyup denkleştirdi, düzene koyup düzeltti, onu karanlık gecelerde yıldızlarla müzeyyen kıldı.

Yarattığı her şeyin kendisine has bir güzelliği vardır. Her şey kendi yaratılış tarzı ile mütenâsiptir.

Bütün bu düzenlemelere bakılınca görülür ki, hepsi de O'nun emrine uyarak ayakta durmaktadırlar. Yaratan, yaşatan ve yöneten O'dur. O "**Mâlikü'l-Mülk**" tür, mülkün yegâne sahibidir.

"Gecesini kararttı, gündüzünü aydınlık yaptı." (Nâziât: 29)

Güneş battıktan sonra gece gelir ve güneşin doğması ile de gün başlar.

Daha sonra Allah-u Teâlâ yeryüzünün düzenlenmesinden söz ederek şöyle buyurdu:

"Bundan sonra da yeryüzünü döşedi." (Nâziât: 30)

Üzerinde yaşama ve yerleşme imkânı olacak şekilde yayıp serdi. Yeterince gıda maddeleri yetiştirecek özellikte donattı.

"Ondan suyunu ve otağını çıkardı." (Nâziât: 31)

Kaynaklarını fışkırttı, nehirlerini akıttı ve her sahasında insanların ve hayvanların yaşamalarını sağlayacak olan bitki ve yeşillikler bitirdi.

Su da yaratılmıştır. Çünkü su insanlar, hayvanlar ve bitkiler için zaruri bir ihtiyaçtır.

"Dağları dikti." (Nâziât: 32)

Ki yeryüzü istikrar bulsun, üzerindeki sabit tutup sarsmasın.

Dağlar aynı zamanda dünyamıza ayrı bir görünüm vermektedir.

"Sizin ve hayvanlarınızın faydalanması için." (Nâziât: 33)

Dünya, güneş sistemi içindeki durumu itibariyle benzeri olmayan bir gezegendir ve hayat şartları bir çok bakımından üzerinde toplanmış bulunmaktadır.

Hiçbir şey gayesiz maksatsız yaratılmamış, Allah-u Teâlâ'nın kemâlât ve hikmeti her yerde müşahede edilmektedir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Baş Düşmanlar -2-

Ümeyye bin Halef:

Ümeyye bin Halef de İslâm düşmanlığında ileri giden, Kureyş'in en sayılı zındıklarından ve zulüm şebekesi elemanlarından. Mekke'nin o can dayanmayan sıcak günlerinde Bilâl-i Habeşî -radiyallahu anh-i bir gün bir gece aç susuz bıraktıktan sonra sırtüstü yatırıp ve göğsünün üzerine kocaman bir kaya parçası koydurup işkence eden, sonra da boynuna ip takıp dağ tepe demeden dolaştıran odur.

Resulullah Aleyhisselâm'a her ne zaman rastlasa kaşıyla, gözüyle alay eder, ayıplamaya çalışırdı.

Bedir günü Bilâl-i Habeşî -radiyallahu anh- onu görür görmez: **"Ey Ensâr! Bu habis Ümeyye'dir, yakalayınız! Küfrün başı buradadır! O kurtulursa ben kurtulmayayım!"** diye bağırması, müslümanlar da onu ve oğlunu süngüleyerek öldürmüşlerdi.

Âs bin Vâil:

Âs bin Vâil, Kureyş kabilesi'nin Sehm kolunun reisi olup meşhur sahabî Amr bin Âs -radiyallahu anh-ın babasıdır. Gücsüz ve kimsesizlere yaptığı zulümlerle tanınmıştır.

Malını satmak için Mekke'ye gelenlerden satın aldığı malın bedelini ödemezdi. Onun bu gibi haksızlıkları İslâm'ın gelişinden sonra da müslümanlara karşı devam etmiştir.

Habbab bin Eret -radiyallahu anh- kendi eliyle yaptığı kılıçlardan birkaçını ona satmış, parasını alamamıştı. Borcunu ödemek için Resulullah Aleyhisselâm'a dil uzatmasını şart koşmuş, o da: *"Senin ölüp tekrar dirildiğini görmedikçe bu işi yapmam."* diye cevap verince Âs: *"O halde ödeşmemiz ahirete kalsın. O gün benim malım ve evlâdım olacak, o zaman öderim."* diyerek alay etmişti.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Âyetlerimizi inkâr eden ve: 'Bana elbette mal ve evlât verilecektir.' diyen adamı gördün mü? O gaybı mı biliyor, yoksa Rahman'ın katından bir söz mü almıştır? Kesinlikle hayır!

Biz onun söylediğini yazacağız ve azabını uzattıkça uzatacağız. Onun dediğine biz vâris oluruz ve o bize tek başına yapayalnız gelir." (Meryem: 77-80)

Kur'an-ı kerim'de **"Ebter"** diye vasıflandırılan da odur.

Müşrikler Resulullah Aleyhisselâm'ın Kalb-i Nebevî'lerini rencide edecek sözler söylemekten çekinmezlerdi.

Oğlu Kasım vefat ettiğinde Âs bin Vâil: *"Bırakın şu nesli kesilmiş! Artık ölümünden sonra adını anan bulunmayacak."* demişti. Bunun üzerine hakkında Kevser sûre-i şerif'i nâzil olmuştur.

Allah-u Teâlâ kıyamete kadar anılmak üzere şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Gerçekten biz sana tükenmeyen pek çok nimet vermişizdir. Öyleyse Rabb'in için namaz kıl, kurban kes!

Doğrusu adı sanı ortadan kalkacak olan, sana kin tutan dil uzatan kimsedir." (Kevser: 1-3)

O iğrenç sözleri söyleyenlerin, karşı çıkarak yolunu kestiklerini zannedenlerin gerçekten de zürriyetleri kesilmiş, defterleri dürülmüştür.

Dine karşı direniş ve tepkilerini ömür boyu sürdüren Âs, merkebi ile Tâife giderken ayağının ayasına diken battı. Dikeni bulamadılar. Bacağı devenin boynu gibi şişti, yerinden kıpırdayamaz hâle geldi. Hicretten birkaç ay önce iniltler içinde kıvrana kıvrana ve bağıra bağıra ölüp gitti.

•

Nadr bin Hâris:

Resulullah Aleyhisselâm'a en çok ezâ ve cefâ eden Kureyş'in seçme cânilerinden birisi de Nadr bin Hâris idi. Çok zeki ve fesat bir adamdı. Resulullah Aleyhisselâm'a daima hakaret eder, Kur'an-ı kerim'le rekabete kalkışırdı.

Müşrikler ellerinden geleni yapmalarına rağmen müslümanlığın yayılmasını engelleyemeyince Nadr bin Hâris Kureyşliler'e şunları söyledi:

"Bu adama karşı çıkma usulünüzle neticeye varamazsınız. O şimdiye kadar sizin aranızda yaşadı. Ahlâken en iyi olanınızdı. En doğru, en dürüst ve güvenilir bir kişi olarak temayüz etti. Siz tutmuşsunuz, onun bir kâhin, sihirbaz, şâir ve mecnun olduğunu söylüyorsunuz. Buna kim inanır? Halk, bir kâhin nasıl konuşur bilmiyor mu? Bir şairle bir mecnunun halini ayırt edemezler mi? Bu ithamlarınızın hiçbirisi ile halkın dikkatini ondan çeviremezsiniz."

Daha sonra halkın dikkatlerini Kur'an-ı kerim'den ayırmak için acem hikâyeleri anlatmanın bir çare olacağını onlara tavsiye etti.

Kendisi de ticaret maksadı ile Rum ve İran beldelerine gider, oralarda hikâye ve masal öğrenir, gelip Mekke halkına anlatırdı. Resulullah Aleyhisselâm bir topluluktan kalktığı zaman hemen hikâye anlatmaya başlar ve: *"Allah için söyleyin, benim mi yoksa Muhammed'in mi hikâyeleri daha güzel?"* derdi.

Bu maksatla şarkıcı kızlar da getirmişti. Bir kimsenin Resulullah Aleyhisselâm'ın etkisi altına girdiğini işittiği zaman şarkıcı kızı ona musallat ederdi. *"Onu yedir içir, şarkılarıyla kendine öyle bağla ki, oradan kopup seninle hemhal olsun."* derdi.

Onun hakkında nâzil olan Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Onlara âyetlerimiz okunduğu zaman: 'İşittik, istersek biz de benzerini söyleyebiliriz. Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir.' derlerdi." (Enfâl: 31)

"Hani bir zaman da onlar: 'Ey Allah'ım! Eğer bu kitap gerçekten senin katından ise üzerimize gökten taş yağdır veya bize acıklı bir azab getir.' demişlerdi." (Enfâl: 32)

Âyet-i kerime'de beyan buyurulduğu üzere:

"Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir." sözünü Nadr bin Hâris söylemiş ve birçokları da ondan duyup tekrarlamışlardı.

Öyle dediler, fakat yıllarca bütün gayret ve didinmelerine rağmen bir türlü onun aynısını veya benzerini söyleyemediler. Sonra kılıçla mücadele etmek zorunda kaldılar.

Asırlar geçti, onlar gibi düşünen niceleri aynı şeyleri geveleyip durdular, fakat onlar da Kur'an-ı kerim'in bir benzerini getiremediler. Benzerini söylemek ellerinden gelseydi, kesinlikle geri durmazlardı.

Nadr bin Hâris bu sözü söylediği zaman Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Yazıklar olsun sana! Bu Allah kelâmıdır." buyurmuştu.

Buna karşılık o da, Âyet-i kerime'de geçtiği üzere:

"Eğer bu Kur'an gerçekten Allah kelâmı ise, bizim bunu inkâr etmemize bir ceza olmak üzere Allah ya başımıza taş yağdırsın veya bize başka türlü elem verici bir azap göndersin." diyerek küfür ve inkârında ısrarlı ve iddiâlı olduğunu göstermek istemişti.

Diğer Âyet-i kerime'lerde ise şöyle buyurulmaktadır:

"İsteyen birisi incek azabı istedi. O, kâfirler içindir ve ona engel olacak hiç kimse yoktur."
(Meâric: 1-2)

İster istesinler ister istemesinler, o azap mutlaka onlara gelir.

Kur'an-ı kerim'de onun hakkında nâzil olan on kadar Âyet-i kerime daha vardır.

Nadr, kendisi istediği ve hakettiği bu azabı Bedir'de bulmuştur. Allah-u Teâlâ müminlere onu yakalama fırsatı verip de esirler arasına düştüğünde, Resulullah Aleyhisselâm elleri bağlı olarak kendi önünde boynunun vurulmasını emir buyurdu.

Ukbe bin Ebî Muayt:

En şiddetli İslâm düşmanlarından birisi de Ukbe bin Ebî Muayt'dır. Resulullah Aleyhisselâm Kâbe'de namaz kılariken elbisesini boynuna dolayıp şiddetle sıkıştı ve boğmak istemiş diğerleri de gülüşmüşlerdi.

Ömrü boyunca inananlarla, dinle, imanla alay edip durmuştur. Nihayet Bedir'de diri ele geçmiş, Nadr bin Hâris gibi elleri bağlı olarak boynu vurulmuştur.

Esir alınan yetmiş kişiden sadece bu ikisinin öldürülmesi, küfürde ne kadar ileri gittiklerini göstermektedir.

Esved bin Abdiyağus:

Resulullah Aleyhisselâm'ın dayısının oğlu olan Esved bin Abdiyağus İslâmiyet'le her fırsatta alay eder, fakir ve kimsesiz müslümanları gördüğü zaman:

"Bakın bakın! İşte bunlar Kisrâ'nın memleketini zaptedeceklermiş, bunlar, yeryüzüne hâkim olacaklarmış!" derdi. Resulullah Aleyhisselâm'ı görünce de: *"Bugün yine göklerle konuştun mu?"* gibi sözler sarfederdi.

O da son zamanlarda ishale yakalandı, karnı şişti. Birkaç ay inim inim inledi, ızdırap ve uykusuzluk içinde kıvrana kıvrana öldü.

Diğer Bazıları:

Mut'im bin Adiyy, işitip de incinsinler diye yüksek sesle müslümanlara dil uzatırdı. Bedir savaşından önce doksan yaşlarında ölmüştür.

Resulullah Aleyhisselâm'la alay edenlerden birisi de Hars bin Kays'dır.

"Muhammed Ashâb'ını aldatıyor, öldükten sonra dirilmek var diyor, böyle şey mi olur?" derdi.

Tuzlu bir balık yemiştir, ne kadar su içtiyse kanmamış, su içe içe midesi patlayarak ölmüştür.

Esved bin Muttalip, elebaşı kâfirlerin maşalığını yapardı. Kısa zamanda gözlerine bir ağrı saplandı ve kör oldu, çocukların eğlencesi haline geldi.

Böylece:

"Onlar yakında bilecekler!" (Hicr: 96)

Âyet-i kerime'si tecellî etmiş, Allah-u Teâlâ; Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-i ile alay eden, dinini hafife alan, Kur'an-ı azîmüşan'ı küçümseyen münkirlere bir bir cezalarını dünyada da vermiştir. Ahirette verilecek cezalar ise şüphesiz ki daha şiddetlidir.

Binaenaleyh bu gibi kimselerin akla hayale gelmedik belâlarla mübtelâ oldukları, verilen mühlet dolunca hâk ile yeksan oldukları, dolayısıyla Âyet-i kerime'nin sırrının zuhur ettiği her asırda görülmektedir.

Allah-u Teâlâ, dinine ihanet edeni ihanetle helâk edeceği şüphesizdir.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine şöyle buyurdu:

"O halde nefsin onlar hakkında bir takım üzüntülere dalarak yıpranmasın. Çünkü Allah onların yaptıklarını çok iyi bilendir." (Fâtır: 8)

Onlar yaptıkları kötülüklerin cezâsına kavuşmuş olacaktırlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (83)

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sirruh- (1)

HAYATI ve ESERLERİ

Asıl ismi Ali bin Şehâbeddîn bin Muhammed olan Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sirruh- Hazretleri, Horasan da yetişen mutasavvıfların önde gelenlerinden olup, doğum tarihi hakkında kaynaklarda herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Doğum yeri Hemedan'dır.

Hayatının önemli bir kısmını zâhirî ilimleri tahsil etmekle geçiren Hazret, kısa zamanda bu ilimlerde büyük bir kudret kazanmış ve ardından kendisini Tasavvuf'taki nihâî gâyeye eriştirecek kâmil bir müşid aramaya başlamıştır. Bu maksatla devrin önde gelen mutasavvıflarından Mahmûd el-Mezdekânî -kuddise sirruh- Hazretleri'ne intisab eden Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sirruh- Hazretleri, Şeyh Mahmûd el-Adkânî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin irfan meclislerine katılıp her iki zâttan da feyz almıştır. **"Menâkıbnâme"**sinde bizzat kendi dilinden nakledildiğine göre; Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin eserleri üzerinde zaman zaman mütalâalarda bulunmuş olan Hazret, Şeyhü'l-ekber'in bir eserinde yetmiş gün boyunca riyâzet yaptığını okuyunca kendisini yüz yetmiş gün boyunca yiyip-içmekten alıkoyup, nefsin uzun müddet riyâzetle ıslâh yolunu tutmuştur.

Ayrıca zamanındaki diğer velîlerle Tasavvufî bazı istilâhlar hakkında münâzarada bulunmuş, kısa zamanda büyük bir kemâlâta kavuşmuştur. Hayatının bundan sonraki kısmını irşad vazifesini ifâ etmekle geçiren Hazret, talebeleri ve sevenleri yetiştirmek için Keşmir yakınlarında bir dergâh kurup ölümüne kadar hep bu yolda olmuştur.

Mîlâdî 1384 (H. 786) senesinde ebedî âleme göç eden Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hitlân yakınlarına defnolunmuştur.

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri Tasavvuf alanında birbirinden kıymetli pek çok eser te'lif etmiş olup, "**Zaharâtu'l-Mülûk**" bunların başında gelmektedir. "**Şerh-i Fusûsu'l-Hikem**", "**Şerh-i Esmâ'illâh**", "**Şerh-i Kasîde-i Hemziyye**" adlarındaki şerhleri ve "**Esrâr-ı Vahy**" ile "**Risâle fî Seyrû't-Tâlibîn**" ismini taşıyan diğer eserleri de Tasavvufî kaynaklar arasında önemli bir yere sahiptir.

Eserleri vefâtından sonra, talebelerinden Nüreddîn Ca'fer el-Bedahşânî tarafından biraraya toplanıp geniş hacimli bir mecmuâ hâline getirilmiş; ayrıca söz ve menkîbelerinin bir kısmı da "**Hülâsatü'l-Menâkıb**" adı altında bu mecmuânın içine dâhil edilmiştir.

"HÂTEMÜ'L-VELÂYE" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'ne ve eserlerine karşı büyük bir alâka duyan Seyyîd Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hazret'in "**Hâtemü'l-velâye**" ile ilgili hem en mühim, hem de çözümünü en müşkil sırlarını içeren "**Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserini şerhetmiş; eserde zikri geçen gizli ve kapalı noktaları, kendisine has muhteşem üslûbuyla açık bir biçimde ifşâ etmiştir.

İsm-i A'zam'ın Sırrına Mazhar Olup, "Hatm-i Velâyet"le Nîmetlendirilen Velî:

Seyyîd Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Şerh-i Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserinde, peygamberlerin ve velîlerin Hakk'ı ancak arada "**Hâtemü'l-velâye**" kandili bulunduğu taktirde görebildiklerine dikkati çekerek; "**Hatm-i velâyet**"e vâris olan velînin "**İsm-i A'zam**"ın yegâne mazharı olan Hâtemü'r-rûsul'ün bâtınına vâris olduğunu haber vermiştir:

"Hâtem-i rusûl'ün rûhundan istimdâd etmedikçe, peygamberlerden hiç kimse Hakk'ı göremez, bilemez ve Hakk'a erişemez. Resullerin bile Hakk'ı ancak arada Hâtem-i evliyâ'nın kandili bulunduğu taktirde görebilmesi nedeniyle, aynı şekilde velîler de O'nu veliyy-i Hâtem'in kandilinden başka bir yerden göremezler. Şu hâlde Hakk'ın isimlerinin mazharları olan Enbiyâ -'aleyhimüsselâm-ın cümlesini (ona) muhtaç kılan öne geçme nerede olur?"

Hâtem-i rusûl -'aleyhi efdalü's-salâvâtü ve 's-selâm- zâhir veyâ risâlet, bâtın veyâ velâyetle ilgili hakikatleri biraraya toplayan 'İsm-i a'zam'ın mazharıdır ve onun ismi bütün ilâhî isimleri kendi dâhiliyyeti altında bulunduran isimdir. Peygamberler Muhammedî nübüvvet makâmından alınan bir 'nübüvvet'le tesmiyye edilir, nübüvvet ise erişme ve tespit etmenin kemâlini gerekli kılanla Hatm olur. Öyleyse nübüvvetin bâtını da velâyet olur. İlim kesilmiştir ve velî olan kimsenin velâyetten herhangi bir şeye isti'dâdı, herhangi bir yol ile zuhûru gerektirir. Tâ ki erişmenin zuhûrunu kemâle erdirenin daha öteye geçmesiyle, görülecek olanın tamamı görülsün ve velâyetin ihtiyaç duyulan hissesi Hatm olup, bir kişi Hatm-i velâyet'le nîmetlendirilsin!" ("**Şerh-i Fusûsu'l-Hikem**", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 533^a)

Hâtemü'r-Rûsul'ün Hâtemü'l-Evliyâ'ya
Teslim Ettiği Üç Hazîne:

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fusûsu'l-Hikem Şerhi**"nde, peygamberlerin ve velilerin kendisine intisab ettiği, Hâtemü'r-rûsul'ün has velâyetinin sahibi olan Hâtemü'l-evliyâ'yı, Sultân'ın hazînesinin başına tayin edilmiş güvenilir bir hazînedara benzeterek, Sultân'ın bu hazînedâra birisini herkese, birisini kendisine bağlı olan seçkin kimselere, birisini de yalnızca kendisine ayırdığı üç hazînesini birden teslim ettiğini haber vermiş ve Sultân'ın kendisine mahsus olan hazînesini bu hazînedardan almasının, saltanatına hiçbir şekilde gölge düşürmeyeceğini ifşâ etmiştir:

"Bil ki Rûh-ı Muhammedî, nübüvvetin ve velâyetin asliyyetine sâhip ve her âlemin tümüyle zuhûrunu sağlayan ismin bütününe mazhardır. Gayb âlemi için de durum aynıdır. Nübüvvet feyzi, peygamberlerin ve velîlerin tümüne 'nübüvvet' ve 'velâyet' şeklinde paylaştırılmış iki hazînedir. (Bunun) temsîli ve mâhiyetini bildiren en büyük misâl ise; Sultân'ın herhangi bir malı, eline teslim edilmiş seçkin ve güvenilir bir hazînedardan almasıdır ki; kimi zaman malın bir kısmını hizmetçi ve bendelere, bir kısmını husûsî işlere sarf eder ve bir kısmını da gözetir ki, sağlam bir güvenilirlikle senden talep edebilsin. Şu hâlde göre, talep vaktinde malı Sultân'a gizli bir hâlde, yalnız talep edilmiş yönünden üstün olan bir kişi eriştirir ve (bu) talep edilmiş nedeniyle de, saltanatta hiçbir noksanlık meydana gelmez. İşte mutlak Muhammedî velâyetin hazînesi olan Hâtem-i evliyâ da böyledir; peygamberler de, velîler de onun tâbî ve müntesibleridir. 'Âdem benim bayrağım altındadır.' Şu hâlde velîler ve resuller Hakk'ı ancak Hâtem-i evliyâ mişkâtından görebilirler, her iki görüş de has velâyetten ve Hâtem-i evliyâ'lığa tahsis edilenlerin tümünün sâhibinden gelir." ("Şerh-i Fusûsu'l-Hikem", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 533^a-533^b)

Hâtemü'l-Evliyâ'ya Tevdî Edilen "Öz Velâyet"in Mâhiyeti:

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Fusûsu'l-Hikem**" kitabına yazdığı şerhte yer alan en mühim ve esrârlı noktalardan birisi de; "**Nübüvvet**"le "**Velâyet**"in, Hâtemü'l-evliyâ'nın has velâyeti ile, peygamberlerin ve diğer velîlerin velâyetleri arasındaki farkı izâh ettiği noktadır.

Hazret bu noktada; Hâtemü'l-evliyâ olan zâta Hâtemü'r-rûsul'ün bâtın verâsetiyle intikâl eden bu velâyet'in, vâsitasız bir biçimde yalnızca Hakk'a dayanan, araya herhangi bir vâsitanın karışmadığı, yalnızca ona tahsis edilmiş olan "**Öz velâyet**" olduğunu dile getirerek şöyle buyurmaktadır:

"Altın kerpiç, zâhirlerden ibâret olan Nübüvvet; gümüş kerpiç ise bâtından ibâret olan Velâyet'tir. Vücûduyla her iki kerpiç yerini de dolduran Hâtem-i evliyâ, Muhammedî Şerî'at'ın tâbîlerinin ve onların dışındaki tâbîlerin sağlayabildiği faydanın tamamına; yine Muhammedî Şerî'ata tâbî' olup ondan daha sonra gelen kimseler ise yalnızca bir parçasına ulaşmıştır. Nübüvvetin gümüş kerpiçle, velâyetin altın kerpiçle temsil edilmesine gelince; gümüşün üzerinde, karartıların üstüne yansımış bir beyazlık vardır. Beyaz Hakk'ın nûrunun misâli, karartılar ise halkıyyetin (yaratılışın) karanlığıdır. Nübüvvet'in bir tarafı Hakk'a, bir tarafı halka dönüktür. Şu kadar var ki altının Nûr'u pekişmiştir, muhkemdir ve özü tertemiz kılınmıştır. Tıpkı bunun gibi, (bu) velî de Hakk'a dayanmış ve yapışmış olup Öz'le meşguldür." ("Şerh-i Fusûsu'l-Hikem", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 534^a)

Seyyid Ali el-Hemedâni -kuddise sirruh- Hazretleri'nin "**Hâtemü'l-velâye**" hakkında son derece mühim ifşaatlarda bulunduğu "**Şerh-i Fusûsü'l-Hikem**" adlı eserinden iki yaprak. Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 533^b-534^a

[| Hakikat'te Bu Ay | Diğer Sayılar | Ana Sayfa |](#)

MEKTUBAT

99. MEKTUP

ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLÎ
(Kuddise Sirruh)

İHTİYARLIĞIN İHTARI

Mücessem bir ihlâs ve muazzam bir muhabbet denilmeye lâyık olan 15 Ağustos 1321 tarihli iltifat dolu mektubunuz bu defa da vuslatınıza iştiyakla hasret kalan kardeşinizi sevindirdi.

Gerçek muhabbet ve ihlâsın mânâsını bizlere tamamen bildiriyorsunuz. Lâkin ne yazık ki, ihtiyarladım. Tâkatten düştüm, amelden kaldım, Hazret-i Pîr'in dünyada bulunduğu ve vücudumun da yerinde olduğu bir zamanda ihlâsınız gibi ihlâsa sahip olsaydım düdüğü çalmış olurum. Şimdi zaman sizindir. Fırsat sizindir. Böyle bir itikatla taşa yönelerseniz büyük feyizlere kavuşursunuz. Tebrik ederim. Hakk Teâlâ bu âciz kulunu gaflet seviyesinde bırakmasın. Sahîh ve sağlam bir muhabbete sahip kılsın.

İhtiyarlığın sadece vaktin bitip ahirete göç zamanının yaklaştığını hatırlatan hâlini seviyorum. Şimdiye kadar dünya için çalışmamız belki akla daha yatkındı. Lâkin bundan sonra ne olacaksın? Genç mi olacaksın? Uyanık bulunalım. İrci'î (=Dön) ilâhi fermanınca vukû bulacak Hakk'ın davetine hazır olmalısın. İşte bu gibi şeyleri düşündükçe sadece kendimi savunmakta acze düşüyor ve akla uygun bir cevap bulamıyorum.

Cenâb-ı Hakk hepimizi muvaffak eylesin. Gaflette bırakmasın. Âmin.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

SÖZLER ve NOTLAR - 34

"Kapıdan Kovsa..."

Zât-ı âlileri Düzce'de bulunduğu yıllarda Adapazarı'ndan bir genç gelmişti. Bir rüyâ görmüş, çok etkisinde kalmış. Çok kimselere anlatmış, bir türlü itminan olmamış, uzun bir zaman korku içinde kalmış. Kamelyada havuzun başındayız, onunla konuşular:

– "Efendim! Rüyâmda Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bulunduğu yere doğru gidiyordum. Uzaktan beni görünce eliyle: "**Gelme gelme, git!**" işareti yaptı ve beni kovdu."

– Velez ki bizzat dahi kovsa, kapıdan kovsa bacadan gireceksiniz, bacadan kovsa kapıdan gireceksiniz. "**Beni kovdu!**" diye o kapıdan ayrılmayacaksınız. Bu rüyânız Rahmânî dahi olsa sana düşen budur. O anda belki bir imtihanıdasınızdır.

Meselâ bazı veliler derler ki: "**Ben en büyük dersi köpekten aldım, en büyük tevâzuyu köpekte gördüm.**" Köpeğe git dersin gider, gel dersin gelir. Onun içindir ki insan kapıdan kovsa bacadan girecek, bacadan kovsa kapıdan girecek, o kapıdan ayrılmayacak. Çünkü başka kapı yok.

İnsan ne ile imtihan edileceğini bilmiyor. Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretleri'nin o imtihanı malumunuzdur. O imtihan olmasaydı o rütbeyi alabilir miydi? Orada kazandı, o anda kazandı. O atılma ile kazandı. Fakat imtihanını verdi. Ya oradan çekip gitseydi!

Onun için kovsalar da, sövseler de, dövseler de, başka gidecek kapı yok! Bilen için.

Zât-ı âliniz ne işle işigal ediyorsunuz?

– "Eğitimciyim."

– Efendim size bunun doğrusunu az sözle şöyle anlatalım: İntisab lüzumludur. Lüzumlu olduğuna göre ezelfi nasibi aramak gerekiyor. Binaenaleyh bu halkın tayini ile değil, Hakk'ın tayini ile olmalı. İlk

yapacağınız iş istihare yapmak. *"Allah'ım! Bana bu yolda nasip lütfetmişsen, kime nasip etmişsen bileyim ve onu bulayım."* diye niyaz edeceksiniz. Bu şekilde yaparsanız nasibinizi doğrudan doğruya Hakk'tan istemiş olursunuz. Çünkü intisab çok lüzumludur. Yanlış bir yere bağlandığınız zaman hayatınızı hiçe müncer eder. Hayat-ı ebediyeyi kazanmak için verilen ömrü boşa geçirmiş olursunuz ve büyük kayıplara uğrarsınız. Hakiki intisabla büyük bir kazanca nâil olduğunuz gibi, yerinde intisab etmemekle de büyük bir zarara uğrarsınız. Bu zarara uğramamak için, dünyaya bir daha gelmek imkânı olmadığına göre, çok güzel araştırmak gerekir. Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği bir nur ışığı ile gitmemiz bizim için çok lüzumludur. Bunun için zât-ı âliniz bir istihare yapiverin. İstihareden sonra zât-ı âlinizle istişare mevzusuna girmiş oluruz.

– Yeni çıkan kitabı okudunuz mu?

– *"Büyük bir kısmını okudum efendim."*

– Hepsini okuyun ve sizden ricamız şu efendim. O kitabı bir defa okumakla hiçbir şey anlaşılır. İkinci defa okumakla biraz bir şey anlamaya başlayacaksınız. Üçüncü hatimde tetkik etmeye başlayacaksınız. Ondan sonra bu sizde doğduktan sonra satır satır okuyacaksınız. Bu şekilde okursanız çok faydalı olur ve bizi de rahatlandırmış olursunuz, soracağınız sualleri sormamaya başlarsınız, yapacağınız işleri kendiniz yapmaya başlarsınız. Yani sizinle az görüşmekle çok şeyler husule gelir. Onun için bir taraftan istihare yapmanızı, diğer taraftan kitabı hiç olmazsa üç defa hatmetmenizi ricâ edeceğiz.

Bizim yolumuz Hakk yoludur, gel-git yolu değildir. Makam, rütbe, madde yolu değildir. Allah-u Teâlâ bizi her şeyden korumuş, tek gaye rızâdır. Mahviyet içinde Allah-u Teâlâ'nın lütfuna mazhar olmaya çalışalım. Kardeşlerle görüşürsünüz. Çünkü kardeşlerde gaye-maksat menfaat olmadığı gibi, yeme-içmeyi de Cenâb-ı Hakk bizden uzaklaştırmış.

En mühim mevzulardan birisi de lokmadır. Haram ve şüpheli lokma mideye girerse insanın içini tahrip eder, kötülüğe tahrik eder. Artık onun; *"yapıyorum yapacağım"* demesi boş olur. Onun için mümkün olduğu kadar, az da olsa helâl lokma ile kanaat etmek gerekir. O lokma içeride nur olursa insanda hikmet husule gelir, bize bu gerek efendim, fakirin tutumu budur. (20 Haziran 1987)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (18)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sirruh- (7)

Hâtemü'l-Evliyâ'da
Birleşen İki Zıt Vasıf:

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserinde Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın rûhî yapısına temas ederek şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-evliyâ her ne kadar unsurî olan terkîbi cihetinden bunu bilmezse de, hakikat ve mertebesi bakımından bunun hepsini bilir. Şu hâle göre Hâtemü'l-evliyâ hakikat ve derecesi itibâriyle âlim, cismânî ve unsurî benliği itibâriyle câhildir. Demek oluyor ki asıl olan varlık birbirine benzemeyen sıfatlarla vasıflanmayı kabul ettiği gibi, Hâtemü'l-evliya da birbirine zıt sıfatlar takınmayı kabul eder. Celîl ve Cemîl, Zâhir ve Bâtin, Evvel ve Âhir gibi. Halbuki o kendi nefsinin ayındır, kendisinden başka değildir. Fakat o hem bilir, hem bilmez; hem anlar, hem anlamaz; hem görür, hem görmez." ("**Fusûsu'l-Hikem ve't-Ta'likat aleyhi**", s. 65-66. Ebu'l-Ala Afifi'nin ta'lik ve tahkikiyle. Beyrut, 1946)

Allah-u Teâlâ onu kendi ilmiyle münevver etmiş, her hakikati duyurmuştur; amma onun hiçbir tahsili, hiçbir bilgisi yoktur, hiçbir şey bilmez!..

Gerçekten bu zât-ı muhterem'lere Allah-u Teâlâ birçok hakikati ayrı ayrı bildirmiş. Evet, gerçekten de hiçbir bilgiye sahip değildir; bunun için "**câhildir**" diyorlar. Allah-u Teâlâ'nın bildirdiği, duyurduğu ve gösterdiği her şeyden haberdar olduğunu bildiklerinden ötürü de "**âlimdir**" diyorlar. O, Allah-u Teâlâ kendisine ne ki öğrettiyse onu bilir, O'nun öğretmesi de öğretilerinin en güzeldir!

O, ona vazîfesi yönünden o ilmi öğretti, risâletleri yönünden de onlara o ilmi tâlim ettirdi. Onların o ilmi "**Hiç kandili**"nden alması, kendisine bir varlık gelmemesi içindir.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Velâyet Kandili ve Velîler Adına Gördüğü Vazîfesi:

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fusûsu'l-Hikem**" isimli eserinin başka bir noktasında Hâtemü'l-evliyâ'nın "**Velâyet kandili**" hakkında şöyle buyurmaktadır:

"İşte bu ilim, ilm-i billâh'ın âlâsidir. Bu ilim, ancak peygamberlerin ve velîlerin sonuncusuna verilmiştir. Bu ilmi Nebî ve resullerden görebilenler ancak 'Hâtemü'n-nübüvve' olan Muhammed Aleyhisselâm'ın mişkâtından görürler. Velîlerden görebilenler de ancak (onun mirasçısı olan) Hâtemü'l-velî'nin mişkâtından (kandilinden) görürler."

Ya Hâtemü'l-enbiyâ'dan görür, ya Hâtemü'l-evliyâ'dan görür; Çünkü Allah-u Teâlâ bu nûru başkasına değil, bu ikisinin kandiline koymuştur!

"Hattâ peygamberler o ilmi ne zaman müşâhade etseler, ancak 'Hâtemü'l-velâye' kandilinin ışığıyla görürler. Çünkü resullük ve nebîlik keyfiyeti sona ermiştir, velîlik ise aslâ nihâyete ermez. Kitap ile gönderilen peygamberler aynı zamanda velîlerden de olduklarından, bahsettiğimiz ilmi ancak Hâtemü'l-evliyâ mişkâtından alırlar. Şu hâle göre onlardan aşağı mertebede bulunan velîler nasıl olur da o kaynaktan almazlar?" ("**Fusûsu'l-Hikem ve't-Ta'likat aleyhi**", s. 62-63, bas.: Beyrut, 1946)

Allah-u Teâlâ öyle murâd etmiş, öyle koymuştur. Bunlar hep murâd-ı İlâhî'dir; hangi kandile nasıl akıtmışsa, nasıl tecellî etmişse öyle olur.

Bu noktada mühim bir hususu arzedelim:

Peygamberân-ı İzâm Aleyhimüsselâm Hazerâtı'nın her biri kendi zamanlarında birer vazîfe ile geldiler, ayrı birer tecelliyâtla gönderildiler. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz zuhûr edince peygamberliklerinin hükmü bitti, durumları velâyete düştü. Şu kadar var ki, onlar Maşşer'e yine peygamber olarak çıkacaklar. Bütün vazîfe Resulullah Aleyhisselâm'da tecellî ettiği için onların vazîfesinin hükmü kalmadı, hepsinin ayrı ayrı gördükleri vazîfe onda toplanmış oldu. O Semâvî kitaplar da Kur'an-ı kerim'e dercedilmiş oldu.

Bunun gibi, nasıl ki onların durumları velâyete düştüyse; Hâtemü'l-velî çıkınca, ikinci "**Kandil**" zuhûr edince de; her birinin tecelliyâtları ve vazîfeleri ayrı ayrı olan diğer velilerin hükmü bitmiş oldu, velâyetleri isimde kaldı. Onlar yine de velîdir. Velîdir amma hükümleri yoktur. Şimdi bütün vazîfe "**Hâtemü'l-velî**"de tecellî ettiği için onların vazifesinin hükmü kalmadı, hepsinin ayrı ayrı gördükleri vazîfe onda toplandı; diğer Peygamberân-ı İzâm Aleyhimüsselâm Hazerâtı'nın vazîfelerinin "**Hâtemü'n-nübüvve**"de toplanması gibi oldu.

Ondan sonra artık velî gelmeyecek. Çünkü o, o işi bitirdi. Ne gelecek? Nübüvvetiyle Hazret-i Mehdî, risâletiyle Hazret-i İsâ Aleyhisselâm gelecek. Bu merdiven "**Velâyet**", "**Nübüvvet**" ve "**Risâlet**"le bitiyor!

Allah-u Teâlâ her bir kimseye ayrı ayrı tecellî eder ve fakat Azâmet'ini bir yerde toplar. Onlarda ayrı ayrı tecellî etmiş, "**Hâtem**"de ise murâd ettiği gibi tecellî etmiştir.

Nitekim yeri gelmişken arz edelim: Rize'den Ali Özkurt kardeşimiz anlattı, ilk intisab ettiği günlerde gördüğü bir rüyâsında Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- Hazretleri ile mülâkî olmuş, ona: "**Yâ Seyyid! Ben Ömer Efendi'ye intisâb ettim!**" demiş; Hazret ise: "**Çok iyi yapmışsın! Birimiz hepimiz, hepimiz birimizdir; o zât-ı muhterem ise hepimize bedeldir!**" buyurmuş. O'nun "**Hepimize bedeldir!**" dediği yer işte burasıdır. Niçin? "**Hâtem**" olduğu için. Çünkü şimdi vazîfe başında o var, "**Hepimizin vazîfesini o görüyor!**" diyor.

Bunların hepsi İlâhî irâde ile oluyor...

Bunlar neden benimseniyor?

Nefis benimsiyor!.. Fakat Allah-u Teâlâ ona fırsat vermediği zaman, kişi kendi aslını bilir ve yürür, her zaman Allah-u Teâlâ'ya sığınır; "**Allah'ım! Bu pisliğim, bu şeytanın tehlikesinden Sana sığınırım, yegâne sığınağım Sen'sin!**" diye niyâz eder. İşte o zaman o, O'nun himâyesi altında yürür. Bunun gizli noktası da budur.

İşte gizli kalan işlerin içyüzü!.. Bunlar halka anlatılmaz, anlatılsa da hiç kimse anlamaz...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

NE İDİK, NE OLDUK!

OSMANLI İMPARATORLUĞU -24-

Balkan Savaşı:

Libya savaşını fırsat bilen Balkan ülkeleri topraklarını genişletmek için savaşmak istiyorlardı.

II. Abdülhamid'in üstün siyaseti sayesinde Balkan ülkelerinin birleşmesine mani olunuyor ve Osmanlı'ya karşı tek vücut olmaları engelleniyordu. Ancak ittihatçıların mahareti sayesinde, düşmanların birleşmesine zemin hazırlanmış, adeta ipimizi kendimiz çekmişizdir.

Temmuz 1910'da Meclis-i Mebusan'da "Kiliseler Kânunu" kabul edilince Yunanlılar ile Bulgarlar arasındaki ihtilâf ortadan kalkmış, Bulgaristan, Yunanistan, Karadağ ve Sırbistan aralarında ittifak yaparak Osmanlı devletine karşı fırsat kollamaya başlamışlardır.

Hükümet ise bu ittifaktan habersizce, ikazları dahi dikkate almamıştır. Bu basiretsiz davranışlar ve ham kafalar savaş ihtimalini düşünmedikleri için, Sırbistan'ın Avrupa'dan aldığı ateşli topları, Avusturya kendi topraklarından geçmesine izin vermezken, Osmanlı hükümeti Selanik yoluyla Sırbistan'a gönderilmesine müsaade ederek büyük bir gafletle düşmana "silahı al beni vur dercesine" yardım etmiştir.

Ayrıca hükümet, savaş ihtimallerini düşünmeksizin Balkanlar'daki 120 tabur askeri terhis etmiştir. Ekim 1912'de başlayan savaşta Bulgarlar Suloğlu ve Pınarhisar muharebelerini kazandılar. Lüleburgaz savaşını da kazanan Bulgarlar, Çatalca'ya kadar geldiler. Sırpılar Priştine'yi aldılar. Kosova'da, Osmanlı ordusu Sırpılar'a yenildi. Bulgar, Yunan, Karadağlıların saldırılarıyla batı cephesi çöktü. Üsküp ve Manastır düştü. Bulgarlar Edirne'ye kadar geldiler. Edirne ancak bu kuşatmaya beş ay dayanabildi ve teslim oldu.

Balkan harbi Osmanlıyı tamamen bitirmenin başlangıcı oldu. Balkanlar'daki dört devlet bütün toprakları işgal etmişler, Ege adalarına yerleşmişlerdi. Bu devletler eşine rastlanmayan katliamlara giriştiler. Yüzbinlerce insan asırlarca yaşadıkları topraklardan göç etmek zorunda kaldı. Açlık, sefalet içerisinde binlerce insan telef oldu.

Savaşı Osmanlılar kaybedince, bütün Balkan toprakları bölüştü.

Bu acı felâketler yaşanırken, ittihatçılar, Edirne'yi Bulgarlar'a bırakıyor diye propaganda yaptıkları Kamil Paşa hükümetini düşürmek için faaliyete geçtiler. Enver ve arkadaşları hükümet toplantı halinde iken Bab-ı ali basılmış, Harbiye nazırı Nâzım Paşa vurulmuş, Kamil Paşa istifa ettirilmiş ve yerine Mahmud Şevket Paşa'nın sadârete getirilmesini sağlamışlardı. Bu şekilde iktidar ellerine geçmiş oluyordu. (Ocak 1913) Mayıs 1913'de Balkan Devletleri Londra'da toplandılar.

Balkan Devletleri Londra'da toplanan ikinci konferansta anlaşmaya vardılar. Buna göre: Osmanlılar bütün Balkanlar'ı elinden çıkarmış oldu. (30 Mayıs 1913) Bu durumda Balkanlar'da denge bozulmuştu. İşte bu durum, I. Dünya Harbi'nin baş sebebi oldu. Balkan savaşındaki mağlubiyet, Türk tarihinin en acı olaylarından birisidir. 550 yıllık Balkanlar artık elden çıkmıştı. Halen pek çok yerde Türkler ezici bir çoğunlukta idi. Adalar, Trakya ve Makedonya da elden çıktı. Mahmud Şevket Paşa, muhalefeti örfi idare ile baskı altında tutmaya çalışıyordu. Kendisine muhalif olanları Divanyolu'nda suikast tertip edip öldürttü.

Bunu fırsat bilen İttihatçılar, bütün muhaliflerini ortadan kaldırdılar. (11 Haziran 1913) Böylece Talat, Enver ve Cemal üçlüsü iktidara geldi.

Bu sırada Bulgarlar ve Yunanlılar'ın Osmanlı mirasını paylaşamayıp birbirleriyle savaşa başlamasından istifade eden devlet, Edirne'yi kurtardı. (21 Temmuz 1913)

Osmanlı Devleti'nin Son Yılları:

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılış sebeplerinin başında, baştaki idarecilerin münafıkları teşhis edememeleri ve bu tip şahısların devletin en yüksek makamlarına kadar yükselmeleri ve darbeyi içten vurmaları olmuştur.

Padişahlar liyakatlı idarecilik yapamıyor, dizginleri elinde tutamıyor, devlet; tecrübesiz, bilgisiz, batı hayranı, nefsinin oyunlarına gelen idareci ve paşaların ellerine teslim ediliyordu. Bu paşalar o kadar ileri gittiler ki padişahları tahttan indiriyor, çocukları tahta geçirebiliyorlardı. Bu keşmekeşlik II. Abdülhamid Han'ın İttihad ve Terakkiciler tarafından tahttan indirilmesine sebep olmuştur.

II. Abdülhamid gibi dâhi bir sultanın maceraperest, ileriye göremeyen, siyaset ve idareden anlamayan kimselerce tahttan indirilmesi koskoca cihan imparatorluğunu parçalamakla kalmamış, müslümanların başsız, devletin gerçek idareciden yoksun kalışına, dağılışına ve dünyanın büyük bir savaşa perişan oluşuna sebep olmuştur.

Sultan Abdülhamid Han; dünyada büyük bir cihan harbinin başlayacağını biliyor, memleketin halini görüyor, idare ve siyasetini ona göre belirliyordu. Aslında II. Abdülhamid'in siyaseti İslâm Birliği siyaseti idi. Sultan Abdülhamid bu siyasetini şöyle tarif ediyor:

"Eğer minarelerde ezanın devamını, İstanbul'un ebedî başkent kalmasını, devletin ilelebet bekâsını arzu ediyorsak, efkâr-ı umumiyeyi bu noktada cem etmek zaruridir."

Batı sömürgecilerine ve azınlıkların ihanetlerine karşı uyguladığı siyasi tavır bu idi. Yerli ve yabancı şer güçler en çok bu siyasetten ürktüler. Elbirliği yaparak Sultan Abdülhamid'i tahttan indirdiler. Abdülhamid'in bu siyaseti sayesinde imparatorluk uzun zaman ayakta kalmış, bölünmekten, parçalanmaktan kurtulmuştu.

II. Abdülhamid Han'ın dehası ile Balkanlar'da hıristiyan kiliselerinin aleyhimize ittifak yapmaları önlenmiş, birbirlerine düşmüşlerdi. Dışarda sağlanan rahatlık nispetinde siyaset ve iktisat da İslâm'a daha fazla değer verilerek sanayileşme yoluna gidilmiş, yeni okullar açılmış, tersaneler kurulmuş, tren yolları yapılmış, haberleşmeye ağırlık verilmişti. Memleket baştan başa imar edilmeye başlanmıştı. Bilhassa meşhur; "Hicaz Demir yolu" projesi özellikle İngilizleri ve Yahudileri ürktüştü.

Abdülhamid Sultan, Japonya, Afganistan, Afrika gibi diyarlara İslâm'ı yaymak üzere ehil kişilerden seçtiği irşad heyetleri göndermiş, bir çok kimsenin müslüman olmasına vesile olmuştur.

Bütün müslümanların Osmanlı'ya ve Halife Sultan'a itaat ve güvenleri artmıştı. İslâm Birliği siyaseti uzun zaman etkisini göstermiş, Kurtuluş savaşı yıllarında müslümanların maddi ve manevî pek çok yardımında bulunmalarını sağlamıştı. Osmanlı ve halife'ye bağlılık müslüman memleketlerin, İngiliz sömürgeciliğine baş kaldırmasında da en büyük âmil olmuştur.

Sultan Abdülhamid'in yapmak istediği; çıkacak olan bu savaşa girmemek, tarafların güçsüz durumundan istifade ederek, Osmanlı'nın kaybettiği toprakları geri almaktır. Ne yazık ki tahttan indirilmesi ile İttihat ve Terrakiciler ülkeyi savaşa sürüklemiş, memleketin çok küçük bir toprak parçası haline gelmesine, çok büyük maddi-manevi kayıplar verilmesine sebep olmuşlardır.

Sanayileşen Avrupa ülkeleri, ürettikleri malları pazarlayacak yeni ülkeler arıyordu. Almanya, İngiltere arasındaki ekonomik ve ticari rekabet büyümüşü. Almanya Rusların Avrupa'da ilerlemesine engel olmak, İngilterenin Hindistan'la karayolu bağlantısını kesmek istiyor, Fransa ise Almanlardan Alsan Loren'i geri almak istiyordu. Avusturya ise Rusların Panislavist hareketlerinden rahatsızdı.

28 Haziran 1914'te Saraybosna'yı ziyaret eden Avusturya veliahtı Ferdinand bir Sırp tarafından öldürülünce, Avusturya Sırbistan'a savaş ilan etti. Fransa ve Rusya Sırbistan'ın yanında yer aldılar. Almanlar da bu iki ülkeye savaş ilan edince İngiltere'de Almanlara savaş ilan etti. Böylece I. Cihan Harbi patlamış oldu.

Aslında Osmanlı Devleti de, yönetimde İttihat ve Terakkicilerin etkili olduğu, başlarında Enver, Talat ve Cemal Paşa gibi kendilerine göre iyi niyetli ancak siyasi ve askeri tecrübesi olmayan batı hayranı kimseler yüzünden I. Cihan harbine katıldı. (Kasım 1914)

"Goben ve Breslav" adlı iki Alman gemisi İngiliz donanmasından kaçarak Çanakkale'ye sığındı. Enver Paşa gemileri içeri aldı ve gemilere Yavuz ve Midilli isimlerini verdi. Osmanlı donanması Almaya'nın isteği ile Karadeniz'e açıldı ve 29 Ekim'de Rus limanlarını topa tuttu. Bunun üzerine önce Rusya sonra İngiltere, Fransa Osmanlıya savaş ilan ettiler.

Gâye Osmanlı'yı ihyâ etmek ve kaybedilen toprakları geri almak, kapitülasyonlardan kurtulmaktır. Böylece kuvvetinin üstünlüğü ve gelişmişliği düşünülerek Almanya'nın yanında savaşa girildi, Osmanlı 23 Kasım'da Cihad-ı Ekber ilan etti.

Sultan Abdülhamid Hân, Saltanatı Boyunca Akli Başında İnsan Bulamamıştı!..

Sultan İkinci Abdülhamid'in "**Hâtîrât**"ına kaydettiği şu sözleri, pâdişâh olduktan sonra devleti ne yapıdaki insanlarla yürütmeye gayret ettiğini açıkça göstermekte, şuurlu ve akli başında devlet adamının o devirde âdetâ mumla arandığını gözler önüne sermektedir:

"Ben akıllı insanların düşmanıymışım! Bunu utanmadan yazabiliyorlar. Eğer 'akıllı' dedikleri kendileri gibiyse, ben öyle akla hayâtımın hiçbir döneminde i'tibâr etmedim. Yok, eğer gerçekten akıllı insanlara düşman olduğumu söylemek istiyorlarsa, bir tek örnek versinler, hepsini kabul edeyim! Ben hayâtım boyunca hep akıllı insan aradım, fakat ne yazık ki bulamadım!.." ("Sultan Abdülhamid'in Hâtîrâ Defteri", s. 84, trc.: İsmet Bozdağ.)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TARİHTEN SAYFALAR

"Kayıp Kitap" "Oğuz-nâme"de Yazdığına Göre:

**Oğuz Han Bir Muvahhid İdi.
Resulullah Aleyhisselâm Devrinde Yaşayan Türk Hükümdarı Basû Hân
ve Dede Korkut Müslüman Olmuşlardı!**

Tarih kitaplarının hepsinde Türkler'in İslâmiyet'le Emevîler döneminde tanıştığı, bu dönemde Ebû Müslîm el-Horasânî gibi Türk komutanlarının iş başına gelmesiyle Türkler arasında İslâm'ın yavaş yavaş yayılmaya başladığı ve nihâyet Resulullah Aleyhisselâm'ın vefâtından üç asır sonra, Karahanlı hükümdârı Satuk Buğra Han'ın 920 (H. 308)'de İslâmiyet'i kabul edip "**Abdülkerim**" adını almasıyla,⁽¹⁾ Karahanlı Devleti'nin "*İlk Müslüman Türk devleti*", Satuk Buğra Han'ın da "*İlk Müslüman Türk hükümdârı*" vasfını kazandığı anlatılır. Halbuki Türk târihinin bundan önceki dönemi karanlıkta kalmış, yeterince aydınlatılamamıştır. Bunun en önemli sebebi ise, bu döneme ışık tutabilecek en önemli kaynak olan "**Oğuz-nâme**"nin günümüze ulaşamamasıdır.

Yok olmaya yüz tutmuş binlerce nâdir eseri büyük bir titizlik ve fedâkârlıkla araştırıp bulan ve elde ettiği nüshaları “**Millet Kütüphânesi**” adı altında toplayıp Türk milletî'ne mîras bırakan Ali Emîrî Efendi'nin, 1896 (H. 1005) yılında Yanya'ya bağlı Delvine kazâsında karşılaştığı,⁽²⁾ İkinci Bâyezid döneminde Hasan bin Mahmûd el-Bayâtî tarafından kaleme alınmış olan “**Câm-ı Cem-Âyîn**” adlı silsilenâme; bugüne kadar bilinenlerin aksine, Türkler'in İbrâhim Aleyhisselâm zamânından beri müslüman olduklarını ve Tevhid inancı üzere bulduklarını göstermektedir.

Türk Hâkanları Her Devirde Peygamberleri Tasdik Etmişlerdir:

1481 (H. 886)'da çıktığı bir Hacc yolculuğu esnâsında Fâtih Sultan Mehmed Hân'ın küçük şehzâdesi Cem Sultan'la tanışan ve onun isteği üzerine bir hafta gibi kısa bir süre içinde “**Câm-ı Cem-Âyîn**”i kaleme alan Hasan el-Bayâtî, kitabın mukaddimesinde eserdeki bütün bilgileri, elinde bulunan bir “**Oğuz-nâme**” nüshasından naklettiğini belirtir.⁽³⁾

Hasan el-Bayâtî'nin “**Câm-ı Cem-Âyîn**”de zikrettiği en önemli bilgilerden birisi; Oğuz Türkleri'nin atası ve en meşhur hükümdârı olan “**Oğuz Hân**”ın bizzat “*İbrâhîm -‘aleyhi’s-selâm- zamânında*” yaşadığını⁽⁴⁾ ve Allah'ın bir olduğuna imân etmiş bir “*muvaahhid olmağın*”, put-perest olan babası Kara Han'ı “*kakıyub cenk itdükde*”,⁽⁵⁾ onu gözünü bile kırpmadan “*katl itmiş*” olduğunu açıklayan satırlardır.⁽⁶⁾

“**Câm-ı Cem-Âyîn**”deki bu bilgiler, Neşrî'nin “**Kitâb-ı Cihân-nümâ**”sında Oğuz Hân hakkında verdiği bilgileri tasdik etmekte ve bu bilgilerin kaynağının da “**Oğuz-nâme**” olduğunu gözler önüne sermektedir. Onun ifâdesine göre; Türk hükümdarları arasında ilk imân eden kişi, İbrâhim Aleyhisselâm'dan Âhir zaman Peygamber'inin vasıflarını işiterek “*evvel 'Lâ ilâhe illâ 'İlâh, Muhammedün Resûli 'İlâh!*” diyen” ve “*kavmini evvel Allah-u Te'âlâ'ya da'vet iden*” Oğuz kavminin atası Oğuz Kağan'dır.⁽⁷⁾ Babası Kara Hân putperest bir “*kâfir*” olmasına rağmen, “*bu Hüdâ-perest olub hakkı Hakk'a da'vet itmegin, atasıyla bunuñ arasında vahşet*” yaşanmış;⁽⁸⁾ “*cebbâr*” babasına muhâlefet ederek Tevhîd inancını savunan ve bu uğurda uzun yıllar savaşan Oğuz Hân, nihâyetinde babasını öldürerek ondan kağanlığı almış ve uçsuz-bucaksız Türk yurdunu ele geçirmeyi başarmıştı!..⁽⁹⁾

Sonraki asırlarda, onun Allah yolundaki zorlu mücâdelesini ve gösterdiği fedâkârâne gayreti işiten Türkler ona büyük bir ta'zîm ve hürmet göstermiş, onun kıssasını ve hayâtı boyunca yaptığı fedâkârlıkları Kur'ân-ı kerîm'deki bâzı haberlerle kıyas edip; "Hakk *Sûbhânehû ve Te'âlâ Kelâm-ı kadîm*'inde zikr itdüğü *İskender-i Zü'l-karneyn meger bu ola!*" demişlerdi.⁽¹⁰⁾

Bayâtî'nin bu hususta verdiği bilgiler yalnız Oğuz Hân'la sınırlı kalmaz; müellif "**Turmuş Hân**"ın "*Mûsâ Peyğamber -'aleyhi's-selâm- zamânında*" hükümdarlık yaptığını,⁽¹¹⁾ "**Boz-Toğân**"ın "*Dâvûd -'aleyhi's-selâm- Hazretleri'ne îmân getürmüş*" kimselerden olduğunu,⁽¹²⁾ "**Korkulu**" Hân'ın "*Süleymân -'aleyhi's-selâm- hizmetinde*" bulunduğunu,⁽¹³⁾ hattâ oğlu "**Süleymân Şâh**"a "*Hazret-i Süleymân -'aleyhi's-selâm- hizmetinden geldükde*" doğduğu için bu ismi koyduğunu,⁽¹⁴⁾ "**Kurtarı Beg**"in ise İsa Aleyhisselâm devrine ulaşmış⁽¹⁵⁾ ve onun Allah'ın izniyle ölüleri dirilttiğini işitip "*tasdik*" etmiş bir kimse olduğunu⁽¹⁶⁾ o zaman mevcut olan "**Oğuz-nâme**" nüshasından kelime kelime aktarır.

Resulullah'a İmân Eden İlk Türk Hükümdârı "Bâsû Hân"dı!..

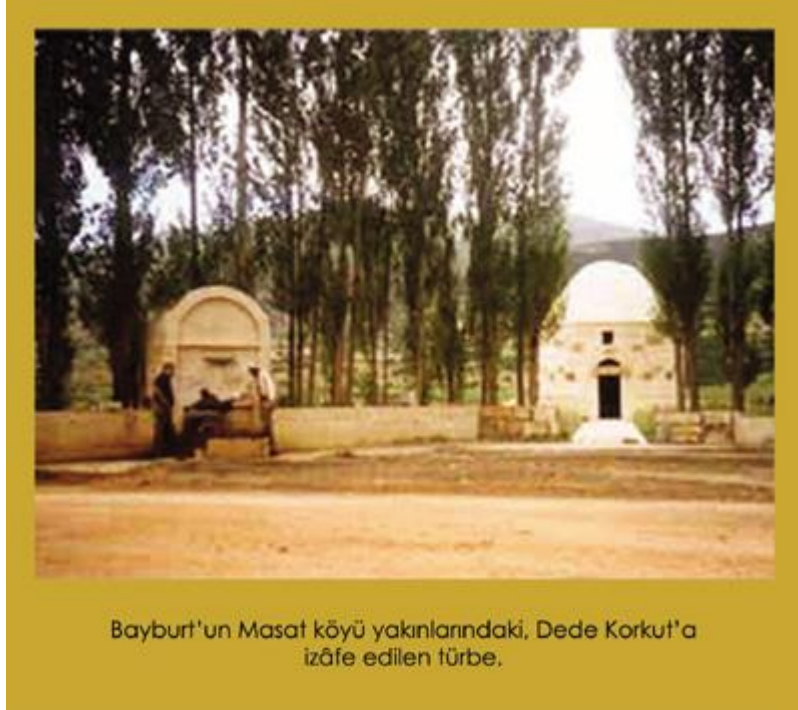
Bayâtî'nin "**Câm-ı Cem-Âyîn**"deki ifâdesine göre; "**Oğuz-nâme**"de belirtildiği üzere Bâsû Hân "*bir gîce düşinde gördi ki; 'Arabistân'da ay ve gün biriküb'*" birbiriyle birleşti ve ikisinin birleşmesiyle parıldayan ışıktan "*buña da şu'le irişdi. Sabâh oldukda Hazret-i Hâtemü'l-enbiyâ -salla'llâhu 'aleyhi ve sellam-üñ da'vet-i risâletleri şâyî' olub ve der-hâl kurbânlar kesilüb îmân getürdi.*"⁽¹⁷⁾ Allah-u Teâlâ gördüğü rüyâ vesilesiyle Bâsû Hân'ın gönlünü İslâm'ı kabûle hazır hâle getirmiş; o da bu mânevî destek sâyesinde, Son Peygamber'in dâvetini işitince tereddüt etmeden O'na îmân etmişti.

Bugün kayıp olan "**Oğuz-nâme**", Hasan el-Bayâtî'nin bu bilgileri aktardığı Sultan İkinci Bâyezîd Hân devrinde hâlâ mevcut olduğu için, dönemin meşhur târihçisi Edirne'li Oruç Beg de "**Tevârih-i Nesli-i Âl-i 'Osmân**"ında, Osmanlı Hânedânı'nın Resulullah Aleyhisselâm'a olan i'tikâdlarının büyüklüğüne Oğuz Hân'ın soyundan gelmelerini delil olarak göstermiş; "*Oğuz aslı Oğuz tâ'ifesi kim, var imdi bil (ne) i'tikâdlu tâ'ifeydi! Hazret-i Risâlet'e -'aleyhi's-selâm- i'tikâdları muhkem idi, i'tikâdla îmân getürmüşler idi.*" diyerek,⁽¹⁸⁾ Türkler'in müslümanlığı çok önceden kabul ettiklerine açıkça işâret etmişti.

Türkler'in ilk müslüman hükümdârı olmakla şereflenen Basû Hân "*otûz yıl beglük idüb ve seksân yıldan mütecâviz 'ömr sürüb*" vefât ettikten sonra,⁽¹⁹⁾ yerine geçen oğlu "**Kara Hân**" zamânında İslâm dîni Türkler arasında hızla yayılacak, çok geçmeden Oğuz kavminin büyük bir kısmı müslüman olacaktı.

Dede Korkût Resulullah'ı Görme Lütfuna Ermiş, Kavmine Meşhur Bir Sahâbe'yi Getirmişti!..

O devirde Oğuz kavminin ulularından, “Korkût Ata” veyâ “Dede Korkûd” adlarıyla tanınan kutlu kişi henüz hayattaydı. Oğuz kavminin her müşkilini danıştığı ve öğüt ve nasihatlerinden ayrılmadığı bu bilge kişi, Resulullah Aleyhisselâm'ın zuhûruna çok yakın bir zamanda doğmuştu; “**Kitâb-ı Dedem Korkûd 'alâ Lisân-ı Tâ'ife'-i Oğuzân**”da: “Resûl - 'aleyhi's-selâm- zamânına yakîn Bayat boyından 'Korkut Ata' dirler, bir er kopdı. Oğûz'uñ ol kişi tamâm bilicisiydi, ne dir ise olur-idi, ğâyibden dürlü haber söyler-idi; Hakk Te'âlâ ânuñ göñline ilhâm ider-idi.” denilerek,⁽²⁰⁾ Türkler arasındaki yüce mertebesine işâret ediliyordu.

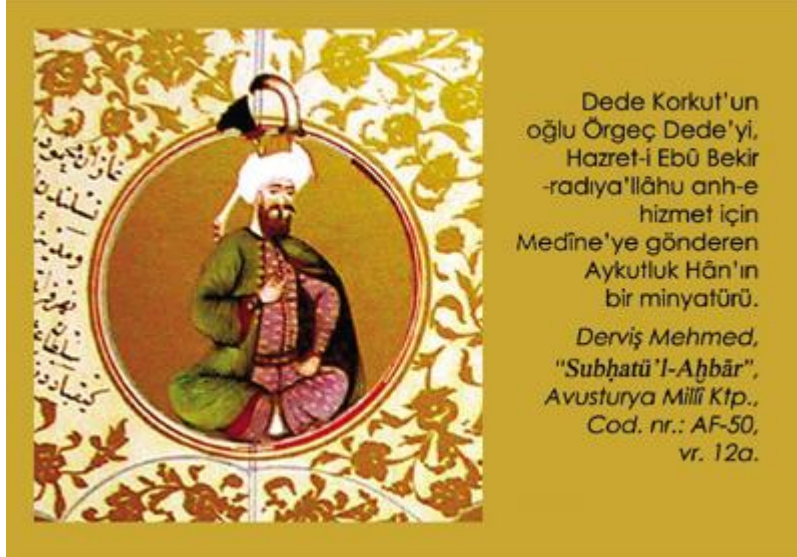

Bayburt'un Masat köyü yakınlarındaki, Dede Korkut'a
izâfe edilen türbe.

Bâsû Hân'ın oğlu Kara Hân Oğuz kavminin başına “*beg oldukda ziyâde mü'min kopub ve Korkût Dede'yi Medîne'-i münevvere'ye gönderüb, nûr-ı dîdâr-ı Hazret-i Risâlet -'aleyhi's-selâm-la (Resulullah Aleyhisselâm'ın yüz nûruyla) müşerref oldukdan-soñra Selmân-ı Fârisî -radiya'llâhu 'anh- Oğûz tâyifesine ta'lîm-i şerî'at-ı İslâm için bilece (beraberce)ne geldiği 'Oğûz-nâme'de*” kayıtlı bulunuyordu.⁽²¹⁾

Bâyâtî'nin işâret ettiği üzere; Türk yurdunda İslâm'ın yayılmasına öncülük ettiği için, artık “*bu takdîrce buña 'Kânlar kânı' (Hânlar hânı, kağanlar kağanı) dinmek câyiz*” olmuştu.⁽²²⁾ Bu dönemde Oğuz Türkler'i arasında İslâmiyet yayılmış, herkes tarafından duyulmuştu.

Selmân-ı Fârisî -radiya'llâhu anh- Türkler'e İslâm ahkâmını öğretmek ve dinin icâplarını tâlîm etmek üzere, Oğuz kavminin arasında bir süre misâfir oldu; onun sözlerine kulak verip öğrettiklerini kemâliyle idrâk edenler Müslüman Türk milletinin ilk “fakı”ları oldu.

Dört Halife Döneminde Türk Hükümdarları Neler Yaptılar?

Türkler'in İslâm dini ile şereflenmelerinden sonra Türkler arasında Resulullah'a itikad iyice kuvvet kazanmış; Kara Han'ın ölümünden sonra oğlu Torak "*beg oldukda Hazret-i Ebû Bekr -radiya'llâhu 'anh- hilâfetün işidüb, ilçisi Medîne-i münevvere'ye varınca Hazret-i 'Ömer halife olmağın, nâme-yi şerîf'leriyle giru gelüb itâ'at üzere ğazâya çalış*"mışlardı.⁽²³⁾ Bu Torak'ın vefâtı "*Hazret-i 'Osmân -radiya'llâhu 'anh- hilâfeti esnâsında*" meydana gelmişti.⁽²⁴⁾

Yine "**Câm-ı Cem-Âyîn**"de belirtildiğine göre; Torak'ın oğlu Aykutluk Hân, "*lâlâsı Korkût Ata'nuñ oğlı Ögeç Dede*"yi⁽²⁵⁾ "*Medîne-i münevvere'ye, Hazret-i 'Osmân -radiya'llâhu 'anh- hidmetine*" göndermişti. Ögeç Dede "*Bağdâd'a irişüb, Hazret-i 'Osmân'uñ şehid olduğın işidüb ve Ka'be'ye varub, tavâf idüb mürâca'at itdükde, Hazret-i 'Alî ile Mu'âviye'nüñ ceng-ü hilâfın görüb ve bir mikdâr tahammül idüb, ğavğâ ber-tarâf oldukdan-soñra Hazret-i 'Alî'den 'ahd-nâme alub gelmiş*"ti.⁽²⁶⁾

Türkler'in işte bu dönemleri "**Oğuz-nâme**"nin kaybolması nedeniyle bugüne kadar hep karanlıkta kalmış ve bâzı kaynaklarda rastlanan küçük işaretler dışında, bu dönemle ilgili târihî gerçekler sınırlı bilgilerle tespit edilmeye çalışılmıştır. Bu nedenledir ki kayıp "**Oğuz-nâme**"den parçalar içeren "**Câm-ı Cem-Âyîn**"in varlığı Türk târihi açısından büyük bir önem taşır. Nitekim bu eserdeki bilgiler; Türkler'in İslâm inancına çok benzeyen ve "*uçmağ*" (cennet), "*tamu*" (cehennem) gibi inançları da ihtivâ eden "*Teg Tengri*" inancının, aslında İslâm'daki "**Tek Tanrı**" inancından başka bir şey olmadığını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Türk milletinin müslüman oluşu hakkında son derece ciddî bilgiler içeren bu tarihî tespitlerden yola çıkarak, -onlara "destansı hikâyeler" (!) gözüyle bakma hatâsına düşmeden-, Türk târihinin bu bilinmeyen dönemini yeniden gözden geçirmek gerektiği ortadadır.

(1) İbnü'l-Esîr, "el-Kâmil fi't-Târîh", c. 11, s. 82. (2) "Câm-ı Cem-Âyîn" (Ali Emîrî neşri), Mukaddime, s. 2. bas. Dersa'âdet Mtb., H. 1331. (3) Hasan bin Mahmûd el-Bayâtî, "Câm-ı Cem-Âyîn", Ali Emîrî, Tarih, nr.: 203, vr. 2^b. (3-6) Bayâtî, a.g.e., vr. 6^b-7^a. (7-10) Mehmed Neşrî, "Kitâb-ı Cihân-nümâ", c. 1, s. 10. TTK Yayını, Ankara, 1949. (11) Bayâtî, a.g.e., vr. 7^a. (12-14) Bayâtî, a.g.e., vr. 7^b. (15-16) Bayâtî, a.g.e., vr. 7^b. (17) Bayâtî, a.g.e., vr. 12^a. (18) Oruç bin Âdil el-Edrenevî, "Oruç Beg Târîhi / Tevârîh-i Nesl-i Âl-i 'Osmân", s. 8. haz. Hakan Yılmaz. (Hakikat Yayıncılık Arşv.'deki basıma hazır metinden naklen.) (19) Bayâtî, a.g.e., vr. 12^a. (20) "**Kitâb-ı Dedem Korkûd 'alâ Lisân-ı Tâ'ife'-i**

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Amerika ve Avrupa Topyekün Saldırıda! Karşılığını Verelim!

Sömürgeci, gaspçı, soykırımcı Batı, her türlü çirkeflliğini, sahtekârlığını, yalancılığını, iki yüzlülüğünü fütursuzca sergiliyor. İş o noktaya vardı ki; AB lafını duydukça insanın midesi kalkıyor.

Amerikalılar diyor ki: *"Türkiye'nin AB'ye üye olmasından ziyade AB perspektifinin devam etmesi daha önemli"* Yani demek istiyorlar ki, "Biz bu Türkiye'yi uyutmaya devam edebilmemiz için sakın tekme atmayın, dikkat edin, sakın ola küstürmeyin; kolunu, bacağını kopartmadan uyanmasın."

Bakıyorlar; kimse *"AB'ne falan girmek istediğimiz yok, siz yolunuza, biz yolumuza"* diyemiyor, yöneticiler varlık sebeplerini AB'nin kapısında bağlı kalmaya bağlamış, adamlar utanmadan her türlü çirkefliği yapıyorlar. Ellerinden gelen her dayatmayı önümüze koyuyorlar.

Buna şaşmamak lazım. Zira onlar icraatını yapıyorlar. Kendi iç durumlarını ortaya koyuyorlar. Kalplerindeki kin ve düşmanlık hiç şüphe etmeyin çok daha büyüktür.

Asıl şaşılması gereken bizim durumumuzdur. Bu çirkefliklere, bu düşmanlığa rağmen bu hainlerden dostluk ümit etmemizdir. 200 yıldır bunların dostluğundan ne zaman hayır gördük? Önümüzde koskoca bir Osmanlı devleti tecrübesi var. Ekonomide taviz verdik, siyasette taviz verdik, sonuçta ne oldu? Canımızı dişimize takmak zorunda kaldık. Neredeyse ikinci bir Endülüs olacaktık.

Adamların düşmanlıkları planlı programlı. Uzun senelerdir devam ediyor. Çok azimliler, her fırsatı değerlendiriyorlar. Gözümüzün içine baka baka düşmanlıklarını sergiliyorlar. Silahsız bir harp yürütüyorlar. AB maceramızın her bir tarihsel dönemecinde kopartabildikleri her tavizi kopartıyorlar. Sonra da "En az 15-20 yıl üye olamazsınız. Her şeyi yapsanız bile bak Fransa Avusturya referandum yapacak, gireceğiniz de garanti değil!" diyorlar.

Daha önce de defalarca yazdık. Bu kadar aşağılanmayı, gidip Afrikanın ücra köşesinden bir kabile devleti getirseniz o bile kabul etmez.

Nasıl Çalışıyorlar?

Başından beri bu Haçlılar aynı şeyleri söyleyip, aynı tavizleri isteyip duruyorlar. Heyhat ki anlayan kim?

Kıbrıs meselesi, Ermeni meselesi, Kürt meselesi, Hıristiyanlığın canlandırılması meselesi... Mesele olmayan ne kadar iş varsa önümüze koydular.

Kıbrıs'ı bir düşünelim.

Taaa gümrük birliği anlaşması imzalanırken Rumların tek taraflı üyelik müracaatına izin verdik. Böyle böyle önümüze türlü türlü dönüm noktaları çıktı. Adaylık başvurusunu kabul edecekler, Sonra aday ilan edecekler, sonra müzakerelere başlamaya karar verecekler, sonra müzakerelere başlayacaklar Her seferinde bir başka taviz; Kıbrıs'ın adaylığını kabul edeceğiz, biz üye olmadan Rumların üye olmasına izin vereceğiz, sonra üye olmalarına ses çıkartmayacağız, KKTC'nin üzerindeki izolasyonların kaldırılması için verilen sözlü garantilere güvenip limanları açacağız diye imza atacağız.....

Şimdi adamlar tehdit edip duruyor: *"İmzanın gereğini yerine getir, yoksa müzakereler durur."*

Bunlar bu kadar ahlaksız, bu kadar alçak insanlar.

Biz de bu kadar ahmak, bu kadar körüz.

Ermeni meselesi de aynen böyle. Yıllar yılı getirdiler getirdiler. Baktılar iş sarpa sarıyor, aleyhte konuşmaya hapis cezası vermeye başladılar. Daha önce şöyle demiştik:

"Küffar milletleri özellikle Türkiye üzerinde büyük çalışmalar yapıyorlar. Uzun vadeli planlar tertip edip, birlikte uyguluyorlar. Hemen hemen her işleri belli bir plan çerçevesinde adım adım yürütüyor. Her küffar devleti kendi payına düşeni becerebildiği kadar icra etmeye çalışıyor. ...

Bunun böyle olduğunu nereden anlarsınız?

Çevirdikleri planlar istedikleri neticeleri vermediği halde kör parmağım gözüne uğraşıp dururlar. Ermeni meselesi bariz bir örnektir. Türkiye'de toplantılar tertip edecekler, halkı hazırlayacaklar, suçluluk duygusuna düşürecekler, sırasıyla parlamentolar ve hükümetler nezdinde kararlar alacaklar, sonunda öldürücü darbeyi vuracaklardı. Fakat yalan üzerine politika yapmanın bedelini ödediler. Türk milleti, tarihte kendisine yapılmak istenen soykırımları hatırladı. Küffarın bütün planları ters tepti. Ancak hâlâ aptal gibi kendi ajandalarındaki devam ettiriyorlar. Küffarın ajandasında birçok konu var." (Hakikat, Temmuz 2006)

Genel Kurmay Başkanı da 2 Ekim tarihli konuşmasında bu gizli ajandalara işaret ederken Avrupa'ya sert bir çıkışta bulunmuştu:

"Türk Silahlı Kuvvetleri ile ilgili olarak Avrupa Birliği yetkilisi Bay KRETSCHMER ... sözü geçen Avrupa Birliği görevlisi nelerden rahatsızlık duyuyor? ... Yoksa, Türk Silahlı Kuvvetlerinin söylemleri bu yorumları yapanların gizli ajandalarının hedeflerini mi zorluyor? Bunları iyi bilmeliyiz."

Haçlıların Kuzey Irak Ajandası:

Ve bütün bu hengâmada Türk halkının gözünden kaçırılmaya çalışılan bir Kuzey Irak meselesi var. Adeta bir hayat-memat meselesi haline geldi. Ancak millet uyutuluyor. İşin tehlikesinin kimse farkında değil.

Bu meselede de küffar belli bir ajanda takip ediyor. Bakın bugüne kadar neler yaşandı?

9 yıl önce dayatılan bir kriteri ancak 2004 Ekim'inde yerine getirebilmiştik:

"Kriter 9 yıl sonra tamamlandı

Birkaç ay öncesine kadar AB üyeliği için Türkiye'nin önüne engel olarak çıkarılan Leyla Zana, Avrupa Parlamentosu tarafından dokuz yıl önce verilen 'barış' ödülünü almak için dün Brüksel'e gitti

Serbest bırakıldıktan sonra eski hakları geri verilen DEP eski Milletvekili Leyla Zana, Avrupa Parlamentosu'nun (AP) demokrasi ve insan hakları savunucularına verdiği 'Shakarov' ödülünü almak üzere dün Brüksel'e gitti. VIP Salonu'ndan geçerek uçağa binen Leyla Zana, bu seyahatinde yeşil pasaportunu kullandı." (Akşam 12 Ekim 2004)

Biliyorsunuz geçen yıl bir 3 Ekim tarihi dönemeci (!) yaşadık. Avrupa bizimle müzakerelere başlama kararı aldı. Bütün gazeteler "Başardık!", "Bu iş bitti!" diye muştularla(!) manşetler attılar. Bayram havası estirdiler.

3 Ekime tam bir ay kala 2005 Eylül ayının başında büyük bir PKK ve Apo provakasyonu yapıldı. Otobüslerle Mudanyaya gitmek isteyen PKK taraftarları İnegöl'de durduruldu. Geri dönerken Bozüyük halkı otobüslere saldırdı.

Arkasından terör örgütünün başındaki Karayılan isimli terörist ordunun yaptığı terör operasyonlarına ateş püskürdü. Türkiyeyi kışkırtma yapmakla itham etti. "20 Eylül'den sonra olacaklardan sorumlu değilim." diye tehditler savurdu.

Bu arada Hakkari Yüksekova'da, Gemlikte yaşananları protesto etmek için toplanan kalabalık PKK lehine sloganlar attı, polise taşlarla saldırdılar.

Tam bu günlerde Amerika Türkmen kenti Telafer'e büyük bir operasyon düzenledi. Halk şehri terketti. Amerikan bombaları sebebiyle en az 1000 sivil hayatını kaybetti.

Bir Amerikan gazetesinde Amerika'nın Kuzey Irak'ta askeri üs kurmak istediğine dair haberler çıktı.

Kasım ayına gelindiğinde büyük Şemdinli olayları yaşandı.

Tam o günlerde Barzani Amerika'ya gitti. Bush tarafından bir devlet başkanı gibi ağırlandı.

Tam da o günlerde Türkiye başbakanı sık sık Kürt sorunu, Alt kimlik-üst kimlik, Türk kökenli-Kürt kökenli gibi sözlerle ortada arz-ı endam ediyordu.

Aralık ayına geldiğimizde Talabaninin açıklamaları Yenişafak'ta, Barzani'nin açıklaması Akşam Gazetesi'nde yayınlandı. Her iki gazete de "PKK sorununu genel af çözer!" açıklamalarını ön plana çıkarttılar.

Bütün bunlar olurken biz Avrupa ile balayı yaşadığımızı zannediyor, AKP içkiyi yasaklayacak mı diye tartışıyor, kuş gripi memleketi helak edecek korkusuyla tavukları helak ediyor, kadın erkek karışık, başı açık namaz kılanları konuşuyor, Zapsunun karısının bunların arasında ne işi olduğunu tartışıyoruz.

Şubat-Mart aylarında Şemdinli olayları bağlamında Büyükanıt paşanın üzerindeki tartışmalar sahne aldı.

Mart ayında düzenlenen askeri operasyonlarda çok sayıda terörist öldürüldü. Bu gelişme üzerine Diyarbakırda olaylar çıktı, adeta isyan provaları tertiplendi.

Belediye başkanları PKK lehine açıklamalarda bulundular.

Bir Türk-Kürt çatışması çıkartmak isteyenler Trabzon-Ordu gibi şehirlerde eylemler yaptılar. Orduda bir teröristin bombası yanlışlıkla tuvalette patladı. Halk bazı Kürtlerin işyerlerini taşladı.

Artık Nisan ayı gelmişti.

DTP partisinin eş başkanı olan Ahmet Türk PKK ile tabanlarının aynı olduğunu, kendilerine oy veren ailelerin dağda yakınları olan aileler olduğunu açıkladı.

Amerika Türkmen kenti Telifere yeni bir saldırı düzenledi. Yine birçok zulüm yaşandı.

Mayıs ayına geldiğimizde Cuma namazı kıldırın Amerikalı kadın imam Türkiye'ye gelmişti. Gazetelerimizde arz-ı endam eyledi. Televizyona çıktı. Başını açıp konuştu. Lüzumsuz ve sahte gündem inşa ediciler yine iş başındaydı.

Bu arada Türkmen kenti olan Telifere'de büyük zulümler yaşanıyor.

Talabani, "Amerika Türk askeri Irak'a girmeyecek diye güvence verdi" dedi.

Teröristler bir astsubay başçavuşu evinde şehit etti.

Temmuz ayında Amerikan silahlı kuvvetlerine bağlı bir dergide yeni Ortadoğu haritası yayınlandı. Sınırlar değiştirilmiş, Türkiye'nin dörtte biri yeni Kürt devletinin içinde gösterilmişti. Burada kurulacak Kürt devletinin Bulgaristan'tan Japonya'ya en batı yanlısı devlet olacağı, Türk askerinin burada işgalci kabul edilmesi gerektiği iddia edilmişti.

Avrupa Konseyi bir Kürt raporu kabul ederek yayınladı. Raporda Kürtlerden dünyada devleti olmayan en büyük ulus olarak bahsedildi. Kürtlerin 4-5 bin yıllık tarihleri olduğu, Kürtlerin, 5 ve 12'nci yüzyıllar arasında Hıristiyanlarla çevrili yaşamış olmalarına rağmen, Musevilikten daha fazla ve kalıcı etkilendikleri iddia edildi. Türkiye'ye bol bol nasihat verilen raporda PKK ile mücadelenin yanlış yürütüldüğü söylenerek Türkiye'ye içeriği malum birçok tavsiyelerde bulunuldu.

ABD dışişleri bakanı Rice Ortadoğu ziyaretinde "Yeni bir Ortadoğunun zamanı geldi. Yeni bir Ortadoğu istemeyenlere, onların değil, bizim galip geleceğimizi söylemenin zamanı geldi" dedi.

Ağustos ayında ABD Kerkük'ün denetimini tamamı Kürtlerden oluşan Irak 4. Tümenine devretti. Böylece Kerkük'ün denetimi tamamen Kürtlerin eline geçmiş oldu. Bu arada Kerkük nüfusunu değiştirmek için kente Kürt göçü aralıksız devam etti. Öyle ki göçebeler stadyumlarda yaşıyordu. Bu göçmenlere konut yapılması için ABD 8 milyon dolarlık kredi açtı.

Mesud Barzani peşmerge birliklerinin en geç iki ay içinde düzenli askeri birlikler haline getirilmesi için çalışmaların resmen başlatılmasını istedi.

Türkiye'de seçim barajı tartışmaları yapılmaya başlandı. Baraj düşürülmezse DTP'nin bağımsız adaylarla meclise girebileceği söyleniyordu.

İsrail Lübnan'dan başarısız bir şekilde çekilirken Türkiye'nin tek bir gündemi vardı: "Lübnana asker gönderecek miyiz göndermeyecek miyiz?" Hükümet o kadar hevesli idi ki 4-5 bin askerin gitmesinden bahsediliyordu.

Bu arada Irak'ta uzun uğraşlar sonunda bir iç savaş ortamı oluşturulmuştu. Amerika'da Irak'ı üçe bölelim tartışmaları iyice su yüzüne çıktı.

Eylül ayına geldiğimizde Mesud Barzani, Kuzey Irak sınırlarındaki tüm Irak bayraklarının kaldırılarak sadece Kürt bayrağının kalması emrini verdi.

Yine aynı günlerde, "Kuzey Irak"tan sürekli olarak "Güney Kürdistan" diye bahseden Fırat isimli haber ajansı şöyle bir haber geçti:

"Güney Kürdistan'ın Kerkük petroleri artık peşmerge güçlerinin denetiminde. Peşmergelerden oluşan Irak 2. Tümeni'nin 2. tugayı, bölgedeki petrol tesislerini koruyan üsse yerleşti. Öte yandan Kerkük dahil Güney Kürdistan'daki petrol arama, işletme ve pazarlama faaliyetlerini Kürtlere devreden yasa taslağı bu ay Kürdistan parlamentosunun gündemine geliyor."

Bu arada medya yine önemli vazifeler icra ediyor, halkın PKK yandaşı olarak şüphelendiği kişilere gösterdiği infial "Kürt işçilere linç girişimi" olarak takdim edilmeye devam ediliyordu. Benzer bir olay Akyazı'da yaşandı.

İtalya'da NATO akademisinde ders veren Amerikalı albay Temmuz ayında yayınlanan bölünmüş Türkiye içerikli Ortadoğu haritasını Türk subayların önüne koyuyordu.

Ekim ayında Kerkük'te 3 gün sokağa çıkma yasağı ilan edildi, peşmergeler bütün şehri didik didik aradı, yüzlerce kişi tutuklandı.

PKK'ya ateşkes çağrıları, "Dağdan in ovada siyaset yap!" teraneleri ile bu ajanda bugüne kadar bu şekilde devam etti, ettirildi.

Uzatmayalım. Dikkat ederseniz yaşananlar belli bir takvime, bir ajandaya göre devam ediyor. Adamların niyeti işi derleyip toparlayıp, pişirip bu sene sonunda altın vuruşu yapmaktı. Nitekim sene başında kendi kendimize "Ne oluyoruz?" diye sormaya, memleketin ayağımızın altından kaydığını hissetmeye başlamıştık.

Ancak Türkiye'de boş durmayanlar da vardı. Haçlıların planını boşa çıkartmak için çalıştı.

Şimdi de başka bir cepheden tarihe bakalım. Geriye saralım:

Eylül 2005 tarihinde o günlerde Kara Kuvvetleri Komutanı olan Yaşar Büyükanıt şöyle bir cümle sarfetti: *"Türkiye Filistinlileştirilmeye Çalışılıyor!"* Büyükanıt, Türkiye üzerinde oynanan oyunları bu bir cümle ile özetledi. Üstelik dolaylı olarak İsrail'e mesaj gönderdi. Bu sözden İsrail rahatsız oldu. Ertuğrul Özkök komutanı bu sözünden dolayı sert bir şekilde eleştirdi.

Yine aynı günlerde, -bir yıl önce- Yaşar Büyükanıt Harp okulunun açılışında yaptığı konuşmada, Avrupa'ya sert çıkarak Haçlı zihniyetine şu sözleri ile dikkat çekti:

"- Türkiye'yi bir kaos ve çatışma ortamına sokmak isteyen mihraklar, unutmamalıdır ki, aynı zamanda kendilerinin kaçınılmaz sonlarını da hazırlamaktadırlar.

... Avrupa parlamentosunda, terörle mücadelemizi "saldırgan askeri operasyonlar" olarak niteleyen düşünce ve ifade şeklini; gönül rahatlığı ile söylüyorum. ... bu tür ifadeleri, Türkiye Cumhuriyeti'ni uyandırması gereken çan sesleri olarak izlemekteyim."

Kasım 2005 tarihine geldiğimizde gazetelerde Güneydoğu'ya bir günde 700 aracın geçtiği ve üç gün süren bir askerî sevkiyat haberi verildi.

Mart ayına geldiğimizde Genelkurmay başkanı Özkök bir konuşmasında, Medeniyetler çatışması tezine haklılık kazandıracak gelişmeler yaşandığını, Türkiye'ye yönelik geleneksel çatışma ve nükleer tehlikeler olduğunu söyledi.

Nisan ayında Irak sınırına büyük askeri yığınak yapılmaya başlandı. Komando tugayları bölgeye sevk edildi. Şırnak'ta Kara Kuvvetleri Karargahı kurulduğuna dair haberler çıktı. Büyük çaplı ve kararlı bir operasyon olacağı, operasyonun 16 ay sürebileceği söylendi.

İran da PKK yı sıkıştırılmaya başladı. Kandil'deki PKK karargahına füze attı, 3 terörist öldü.

Devam eden aylarda askeri sevkiyat durmaksızın devam etti. Bölgede sürekli operasyonlar yapıldı. Operasyonların çoğu İran'la koordineli bir şekilde icra edildi. Türk topçusu Kuzey Irak'taki PKK kamplarını sürekli bombaladı.

Temmuz ayında Barzani ve Talabani Türk askeri varlığından rahatsız olduklarına dair açıklama yaptılar.

Amerika'nın Milliyet muhabiri Yasemin Çongar Afganistan'dan şu haberi geçti: "20 Temmuz'da istisnai bir zirve gerçekleşti; De Hoop Scheffer (NATO genel sekreteri), Jones (ABD Avrupa Kuvvetleri Komutanı) ve ABD Merkez Kuvvetler Komutanı Orgeneral John Abizaid, Kâbil'de buluşup sadece Afganistan'ı değil, bizi de konuştular. NATO'nun tepesi ile ABD'nin iki önemli komutanının gündemindeki sorular, 'Türkiye, K. Irak'a operasyon tehdidinde ciddi mi? Bunu nasıl engelleriz?' diye özetlenebilir."

Talabani "Türkiye'nin Irak topraklarına girmesine izin vermeyeceğiz" diye açıklama yaptı.

Emekli Org. Şener Eruygur, "Biz Türkiye'yi parçalamak isteyenlerle yan yana gelemeyiz. Dünyada değişim rüzgârları esiyor, tek rüzgâr 'neocon'ların rüzgârı değil ki!" dedi.

AKP Ankara Milletvekili ve Grup Başkan Vekili Salih Kapusuz, Türkiye'nin Kuzey Irak'a girip girmediği konusundaki soruya "Türk askerinin Kuzey Irak'a girmediğini, operasyon yapmadığını kim biliyor. Herkese her şeyi duyurmak zorunda mıyız?" şeklinde cevap verdi.

Ağustos ayında da askeri sevkiyat devam etti, Yenişafak, "TSK'nın sınır bölgesine seçkin birliklerini konuşlandırma faaliyeti aralıksız sürüyor." diye haber yaptı. Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir haber şöyleydi:

"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak sınırına 1 ayda 4 kez top ateşi açtığını öne süren Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) lideri ve 'Kürdistan Bölge Başkanı' Mesud Barzani, her türlü sınır ihlalini kınadıklarını söyledi."

Gazeteler Hakkari Yüksekovada birlikler arasında koordineyi sağlamak üzere bir Tümen komutanlığı kurulduğunu duyurdu. Bu gelişme sınır ötesi hareket hazırlığı olarak yorumlandı.

Amerika Türkiye'ye PKK konusunda koordinasyonu sağlamak için bir temsilci atayacağını açıkladı.

12 Ağustos gecesi yine 40 araçlık bir askeri konvoy Şemdinli'ye doğru hareket etti.

Fırat haber ajansı Türkiyenin Kuzey Irak'ta faaliyetlerini yoğunlaştırdığını duyurdu.

Amerika Türkiye'yi yatıştırıcı açıklamalar yapmaya başladı. Türk özel kuvvetlerinin Kuzey Irak'ta operasyonlar yaptığı haberlerine paralel olarak taaa Amerika'dan Bush devreye girdi.

19 Ağustos'ta İngiliz Guardian gazetesi, Türkiye ve İran'ın geride kalan son birkaç hafta içinde Irak sınırına tank, ağır silah ve asker yığdığını yazdı. İki ülkenin sınıra yaptığı bu yığınağın, PKK kamplarına yönelik "koordineli" bir eylem gibi görüldüğü ifade edildi.

Merkezi Brüksel'de bulunan Uluslararası Kriz Grubu'nun Ortadoğu direktörü Joost Hiltermann, ABD'nin, Iraklı Kürtler'in Kerkük'ü ele geçirme çabalarını engellememesi durumunda, kentte iç savaş çıkacağı uyarısında bulundu. Hiltermann, "Kürtler, Kerkük'ün petrolünü de ele geçiremez, çünkü Türkiye buna izin vermez" diye konuştu.

İngiliz Times muhabiri "Kandil Dağı kesiminde gizli bir savaş devam ediyor" diye yazdı. Times gazetesine konuşan Murat Karayılan, Türkiye ve İran'ın PKK'yı vurmak için bir ittifak kurduğunu söyledi.

Öte yandan Amerika'nın Sesi Radyosu'nun haberinde, Kani Masi'ye giderken muhabirin birkaç kez Türk askerlerinin kontrol noktasından geçtiği ve bölgedeki Türk askerlerinin komutanı ile konuştuğu ancak komutanın röportaj önerisini geri çevirdiği öne sürüldü.

Özel Kuvvetler komutanlığı bünyesinde iki tugay oluşturularak, komutanlığın düzeyi tümgenerallikten, korgeneralliğe yükseltildi.

Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ 30 Ağustos resepsiyonunda basın dikkatini Kerküke çekmeye çalıştı. Basın sürekli Lübnan'ı sorarken İlker Başbuğ gazetecilere "Kerkük konusunda ne düşündüklerini" sorarak, "bu konunun çok önemli olduğunu ve ilgi gösterilmesi gerektiğini" söyledi. *"Kerkük konusunu yakından değerlendirmekte fayda var. İyi takip etmek lazım."* dedi.

Ancak basının ilgisi bir türlü oraya yönelmedi. Tam Afganistan'a asker gönderme tartışmaları ile yeni bir sahte gündem icat edileceği sırada Genelkurmay başkanı *"Kesinlikle söz konusu bile değil."* diyerek kesip attı.

ABD'deki "Savunma ve Dışişleri Strateji Politikası" adlı dergide yayınlanan makalesinde Amerikan Helenik Enstitüsü Başkanı Gene Rossides, *"Türkiye'nin Kuzey Irak'a girmesi halinde operasyon Şırnak'taki Gabar dağından yürütülecek. Burada komuta merkezi inşa ediliyor. Bölgeye girebilecek 260 bin Türk askeri Güneydoğu'da"* diye yazdı. Türkiye ile Kuzey Irak'taki Kürtlerin arasına yerleşmesi için Bush yönetiminin asker göndermesini istedi.

Bush *"Irak üçe bölünürse Türkiye bundan rahatsız olur."* mealinde bir açıklama yapma ihtiyacı duydu.

Geldiğimiz Nokta:

Türk medyası uyutma ve sahte gündem inşa etme işlevi gördüğü için bu hakikatleri dile getiren yayınlar, "marjinal yayın"lar olarak algılanmaktadır.

Gündem algılamamızı ters yüz etmemiz gerekiyor. Medya maymunu olmayalım. Küffar hiçbir zaman bize olan düşmanlığından vazgeçmiş değildir.

Ermeni meselesinde yaşananları görüyorsunuz. Maksudları hakikati ortaya koymak değildir. Bu milleti mahkûm etmektir.

Haçlı Batı'nın kalbinde Türkiye için yaşatılan plan "İkinci bir Endülüs"tür, yeni bir "Sevr"dir.

Kurtuluş savaşında Hazret-i Allah bu millete bir zafer müyesser kılmasaydı, Anadolu'nun ikinci bir Endülüs olması işten bile değildi. Nasıl ki bütün müslümanlar o günkü ölüm-kalım savaşına destek vermişse aynen bugünkü savaşa da destek vermekle mükelleftir.

Görüldüğü gibi Kuzey Irak sınırında yaşanan harekât çok büyük hayırlara vesile olmuştur. Ancak PKK ve Kerkük meselelerini halletmedikçe tehlike büyüyerek devam edecektir. Küffar vazgeçme niyetinde değil. Büyük planlar çeviriyor. Bunların elbet bir karşılığı var.

Biz yaklaşık bir senedir "Yâ Rabbi! Vatanımızı muhafaza et, ordumuzu muzaffer et!" diye duâ ediyoruz.

Siz ne yapıyorsunuz?

[| Hakikat'te Bu Ay | Diğer Sayılar | Ana Sayfa |](#)

Tevhid

**Varsın, birsin bir Allah,
Senden başka ilâh yok!
Lâ ilâhe illâllah,
Senden başka ilâh yok!**

**Sen yarattın varlığı,
Sen giderdin darlığı,
İlân ettin birliği,
Senden başka ilâh yok!**

**Zerre Sen'i biliyor,
Kürre Sen'i biliyor,
Var olanlar ölüyor,
Senden başka ilâh yok!**

**Gelenler hep gittiler,
Yok oldular bittiler,
Varlığını attılar,
Senden başka ilâh yok!**

**Hep nebiler söyledi,
"Gerçek bu, hak bu!" dedi,
Ezelden de böyleydi,
Senden başka ilâh yok!**

**Körpe sana inandı,
Aşkla yandı da yandı,
Bu gerçek bir imandı,
Senden başka ilâh yok!**